

BİRİNCİ BÖLÜM

Takip ediliyordu. Ensesinde ki karıncalanma hissi ve sessizlik onu ikaz ediyordu. Gecenin içinde bir avcı vardı.Bu dar yokuştan yüzlerce kez gündüz geçmiş ve kendini hiç gergin hissetmemişti. Şimdiye kadar..... Ofisten çıkmadan önce ayakkabısını değiştirmesi gerekirdi. Karanlıkta yürümek için topukları yüksekti.A yağı takıldı, çığlık attı ve omzundan geriye bakarken kalp atışı hızlandı.

Görünürde bir şey yoktu ama yakalanmak istemeyen biri ağaçların arkasına yada arabaların arasına saklanabilirdi. Bir eliyle omzuna astığı çantasında anahtarlarını arıyordu.

Komşunun kapısına vardığında tekrar arkasına baktı.Y oksa ağaçların altında kıpırdayan gölge dalların rüzgarda sallanması mıydı?

Hemen hayalinde komşusunun kapısını çaldığını ve neşeli Tongan ailesinin onu içeri alıp, erkek aile bireylerinin takip eden kişiyi dövmek için dışarı çıktıklarını canlandırdı. Ama evde hiç ışık yoktu ve gençlerin bangır, bangır çaldıkları müziğin sesi de gelmiyordu.

Ya yanlış gördüyse? Hayali bir saldırgandan kaçıyorsa? Evi birkaç metre ötedeydi ve iki katlı kır evi Yeni Zellanda'nın geçmişini iyi yansıtıyordu.

Koşma. Bir kaç hızlı adımda evdeydi ve giriş kapısının arkasından kapadıktan sonra üç basamaklı merdiveni çıkarken giriş kapısının tekrar açıldığını duydu.Arkasına baktığında uzun boylu bir erkek silüetinin ona doğru yaklaştığını gördü.

Topuğunun biri tahtaların arasına sıkıştı ve dengesini kaybetti. Düşmemeye gayret ederken anahtarını düşürdü. Kapının pervazına tutunurken anahtarın düşme sesini duydu ve adamın eğilerek anahtarı aldığını gördü.

Ondan kurtulmasına imkan ihtimal yoktu. Arkasında kilitli kapı ve önünde evin anahtarını tutan adam arasında hapsolmuştu.B aşını kaldırdı ve ciğerlerine hava doldurarak bağırmaya hazırlandı ve birinin yanına geleceğini umuyordu.

Adam hemen merdivenleri çıkarak yanına geldi ve ağzını kapattı. Akıllıca davranıp onun erkekliğine vurmaya hazırlanırken adam arkasına geçti. Bu seferde onu ısırmaya ve tekmelemeye çalıştı ama adam onu koluyla sarıp kendi erkeksi vücuduna yaslıyarak hareket etmesine fırsat vermedi.

Sonra da nefesini kulağında hissetti. Kısık ve sert bir sesle "Yapma,sevgilim" dedi.

Sevgilim? Adamın sarılışıyla bütün vücudu kaskatı kesilmişti. Sevgilim? Öfke yerini korkuya bırakmıştı. Şakakları öyle bir atmaya başlamıştı ki, sanki kanı beynine çıkmıştı. Onu hapseden kollar bir an için gevşediğinde adamdand hemen kaçtı ve dönerek ona bütün kuvvetiyle tokadı patlattı.

"Adi herif!" Sesi cırtlak ve ürkek çıkmıştı ve bu yüzden çenesini tutmuş olmayı diledi. Şimdi adam paniklediğini anlamış olmalıydı. Gecenin karanlığından çıkmış bir adamdand korkup, hareketler savuran bir kadına dönmüştü. Karanlıkta adamın yüzünü görmüyordu ama adamın elini kaldırdığını görmüş ondan kaçmak için kendini iyice kapıya yaslamıştı.

Ve sonra adam güldü. Kadın derin bir nefes aldı. Başı dönüyordu ve konuşmaya başlamadan önce tekrar derin bir nefes alması gerekmişti. Dişlerini sıkarak,sesini ciddileştirdikten sonra "Bana anahtarı ver" dedi. Adam anahtarı uzatınca hızlı bir hamle yaptı ve elleri birbirine değdi.Vücudunu adrenalın son hızla sarmıştı. Anahtarı alır almaz deliğe sokmaya çalıştı ama bulamıyordu. Çünkü bütün vücudu kötü bir şekilde titriyordu.

Güçlü erkek parmakları parmaklarını kapladı ve adam anahtarı ondan alırken kadın yerinden sıçradı.

Adam kilidi açarken kadının sırtını tutuyordu ve kapıyı açtıktan sonra yavaşça kadını içeri soktu.

Şimdi her ikisi de içerdeydi. Kadın karanlıkta adamın nefes alışını ve kokusunu duyuyor ve bu koku ona tanıdık geliyordu. Adamın eli kadının belindeydi ve onu iyice kendine çekti. " Titriyorsun."

Adamın tıraş olmuş çenesi kadının şakaklarını sıyırdı.

Kadın ondan korku içinde uzaklaştı ve ışığı yaktı. Kaşlarını çatmış bir çift kuzguni göz ona merakla bakıyordu. Adam artık evinin içindeydi. Sakin olmaya ve adamın suyuna gitmeye karar verdi.

"Solgunsun" diye adam ona konuştu.

Kendini solgun hissediyordu. "Beni mi takip ediyordun?"

"Takip mi?"

"Beni izliyordun. Bana saklanmaya çalıştığını sakın söyleme."

"Seni korkutmamaya çalışıyordum."

Kadın neredeyse kahkaha atacaktı. "Sen ne?"

"Eğer bu ıssız sokakta arkada bir adamın varlığını duyarsan yada görürsen korkabileceğini düşündüm."

"O zaman orada biri olduğunu ve özellikle görünmemeye çalıştığını bilerek ne hissedeceğimim düşündün?" diyerek çantasını yere bıraktı.

"Bildiğini düşünmedim" diyerek adam uzandı ve onun elini tuttu. Sonra da elinin kendi dudaklarına götürerek öptü ve kadının nabzının hızla atmasına neden oldu.

Öpüşünü fazla uzatmadan başını geri çekti ve kadının yüzünü tekrar inceledi. "Senin bir içkiye ihtiyacın var."

Adam etrafına baktı ve oturma odasının yerini anlayınca kadını oraya doğru çekmeye başladı. Işığı açtıktan sonra kadına oturmasını söyledi.

Kadın onun sözünü dinleyerek oturdu. Zaten ayakta duracak hali yoktu. "İçki içmek istemiyorum" dedi.

Adam ona inanmayan buz gibi bir bakışla baktı. Sonra etrafına bakınarak içkilerin olduğu sehpaye ilerledi.

Kadın itirazının dinlenmeyeceğini bildiği için ondan brendi dolu bardağı aldı.

İçki genzini yaktığı için gözlerini kapadı ve tekrar açtığında adamın yanına oturduğunu gördü. Kadın kızarmasının nedeninin içki olduğunu düşündü. Adamın bacakları ona geliyordu ve bu kadar yakın oturmamış olmasını diledi.

Kadın ona defolup gitmesini söyleyebilmeyi diledi. Onun yada başka bir erkeğin evine davetsiz girmesine, ona emir vermesine yada ne yapacağını söylemesine ihtiyacı yoktu. Kadın kadehi başına dikti ve bitirdi.

"Burada yalnız mı yaşıyorsun" diye sordu adam.

"Bu seni hiç ilgilendirmez." Kadın hiç düşünmeden cevap vermişti.

Kahretsin! Neden bir erkek arkadaşı olduğunu uydurmamıştı? Yada tarım düzine ev arkadaşının biraz sonra geleceğini. Aslında evin sadece iki yatak odası vardı. "Beni ne kadar süreden beri takip ediyorsun?"

"Ponsonby sokakta otobüsten indiğini gördüm. Genellikle eve karanlıkta mı yürürsün?" Onu kınamış gibi konuştu.

"Bu akşama kadar kendini hep güvende hissettim."

"Bu akşam güvendeydin. Öyle olmasını sağladım."

"Endişe için teşekkür ederim ama gerek yoktu" diyerek kadın iğneleyici konuştu.

"Seni bir kere görmek bunun gerekli olduğunu düşünmeme neden oldu. Kendime bir içki alabilir miyim?"

"Almamanı tercih ederim."

Siyah kaşlar kalktı. "Ne kadar kabasın."

Kadın kendini azarlanmış gibi hissetti. Sanki adamın buna hakkı varmış gibi. Adam ona kısa bir süre baktıktan sonra gidip kendine bir votka koydu. "Sen bir içki daha ister misin?" diye abartılı bir kibarlıkla sordu.

Kadın sessiz bir şekilde başını salladı ve adam yerine döndü. Kahretsin, adam onu evden atamayacağını biliyordu. Fiziksel üstünlüğünü kullanıyordu ama burası onun eviydi ve o davetsiz bir misafirdi.

Adam votkasına baktı ve yumuşak bir tonda "Şimdi gitmem gerektiğini düşünüyorsun, öyle değil mi?" dedi.

Keşke. Ama kadın konuşmadı. "Eğer isteseydim gider miydin?"

Adam hala kadehine bakıyordu. Elleri olduğu yerde duruyordu. Kadının tam tersine. Kadının bedeninde ki tüm sinirler atıyordu. Adam konuşmadan önce bir saniye bekledi. "İstiyor musun?"

Kadın nefes alamıyordu. Kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. Haydi söyle. "Evet."

İstediği kararlılıkta söyleyememişti ama yinede sesi kısık çıksa da söyleyebilmişti. Saniyeler geçti. Sonra adam kadehini kaldırdı ve içkisinden bir yudum aldı. Başını çevirdi ve bakışları karşılaştı. "Hayır."

Kadın ayağa kalktı ve sonra da durdu, çünkü bu ani hareket başını döndürmüştü. Herhalde içkiden olmuştu ve nereye kaçacaktı? Bir kaç adım atmadan ona yakalanırdı.

Bunu onaylamışcasına adam geri kalan içkisini bitirdi ve ayağa kalktı. "Hayır" diye tekrarladı. "Benden daha fazla kaçamazsın, Roxane."

İKİNCİ BÖLÜM

"Kaçmıyorum" Oda etrafında döner gibi oldu ve Roxane tekrar yerine oturdu. "Senden hiçbir zaman kaçmadım."

"O zaman ne diye adlandırırsın?" diye sordu.

"Akli başında, mantıklı bir karar olarak."

Roxane onun bu tanıdık tavrından rahatsız olmuştu. Çaresizlik, umutsuzluk ve özlem duyguları birbirine karışmıştı. "Böyle bir karar alacak kapasitede görmüyor musun beni? Ama hayatımın en iyi kararıydı." Çenesi kasıldı ve yanağında ki kas görülür bir şekilde atmaya başladı. "Bütün bunlara gerek var mıydı? Bağlantıyı tamamen koparmak, ailene bana nerde olduğunu söylememek, seninle sadece avukatın aracılığıyla iletişim kurabilmem, sanki sana dayak atmış bir hayvanmışım gibi."

"Öyle olmadığını onlara söylemiştim. Bana saldıran bir hayvan değilsin, Zito."

"Tanrım, bir daha asla benim adımla söylediğini duyabileceğimi sanmıyordum."

Roxane irkildi ve başının hala eğik olmasına memnun oldu. Zito onun yüzünü göremiyordu ama ses tonunda ki değişiklik Roxane'nin başını kaldırmasına neden oldu.

"Eğer seni geri isteseydim, seni rahatlıkla bulabileceğim aklına gelmedi mi?"

"Bulabileceğini biliyordum." Roxane onun eğer seni geri isteseydim lafını dikkate almamaya çalıştı.

"Bulunmak istemediğini açıkça belli ettin. Yada eninde seni bulacağımı ve gelip sana geri dönmem için yalvarmamı mı bekliyordun?"

Bazen zayıflık, kendi çabalarına rağmen Zito'nun ona özürlerle geldiğini hayal ediyordu. Değişmiş bir adam mucize olurdu. Soğuk gecelerde bu hayal onun sabahlamasını kolaylaştırıyordu.

Ama şu anda bunu kabul etmek aptallık olurdu. "Hayır."

Roxane bir an onun yüzünde düş kırıklığı ifadesini gördüğünü düşündü. Ama Zito yeniden yüz maskesini takmıştı. Roxane yanılmış olmalıydı. "Öyle yapmadığına memnun oldum."

Zito ondan uzaklaştı ve Roxane'nin boyadığı duvarları ve resimleri inceledi. Daha sonra da koltukları ve sehpanın yanında duran uyumsuz kanepelere baktı. Bir kaç saniyelik gözleri Roxane'nin çok sevdiği ipek halısına takıldı. Roxane'ye dönmeden önce bir kez daha odaya göz gezdirdi.

Roxane savunmaya geçerek "Beğenmedin mi?" diye sordu.

Zito hemen cevap vermedi ve konuştuğunda ses tonu ifadesizdi. "Çok hoş. Küçük ama sıcak."

"Ben küçük severim."

Bir an için onu çeken ve heyecanlandıran ilk karşılaştıklarında olan alaycı, seksi bakışlar yine Zito'nun bakışlarında vardı ama yine de tek kaşını kaldırıp ve inanılmaz şekilde dudaklarını kıvrırdı..Ve kahretsin Roxane ona her zamanki gibi tepki verdi, kahrkaha ve içine yayılan tutkuyla karışık.

İfadesiz bir yüz takınmaya çalışan Roxane gözlerinin onu ele vermemesini ümit etti.

Zito ciddileşti ve Roxane'yi şaşırtarak başka bir tarafa bakmaya başladı. "Ev senin mi?" diye sordu.

"Hem benim, hem bankanın."

"Paraya ihtiyacın olduysa benden isteyebilirdin. En azından avukatın aracılığıyla."

"Senin paranı istemiyorum. İyi bir işim var ve ipotegi karşılayabiliyorum."

"İpotek!"

Sanki küfür edermiş gibi konuşmuştu. Roxane ifadesiz şekilde konuştu. "Bizim gibi önemsiz insanların ev alırken kullandıkları şeye denir."

"Ev almaya ihtiyacın yok. Sana ihtiyacın olan her şeyi verebilirdim. Kahretsin sana her şeyi verdim."

"Her şeyi değil." Roxane üzgün bir şekilde konuştu. En azından istediği bir şeyi değil.

Kızgınlıkla "Seni sevmiştim."

Roxane geçmişin ne anlama geldiğini bile düşünmek istemiyordu. "Biliyorum. Sevdığını biliyorum. Kendi çapında."

Zito ellerini saçlarından geçirdi. "Kalbimi ve ruhumu sana vermiştim. Her şeyimi."

Maurizio Riccioni hayatında eşsiz, güvenli ve olağanüstü başarılı olmayan hiçbir şey yapmamıştı.

Neredeyse tutkulu bir şekilde Roxane "Sadece senin suçun değildi. Ben çok gençtim ve bana evlenme teklif ettiğinde hayır demeliydim."

"Dedin" diye hatırlattı Zito.

Evet demişti. Ona ilk teklif ettiğinde biraz mantıklı davranmıştı ama karşı gelmesi fazla uzun sürmemişti. Korkuları ve vicdanı bir müddet sonra Zito'nun zeki beyni, bitmek bilmeyen arzusu ve çekici öpüşleri sayesinde kaybolmuştu. Bir tanecik kızlarının on dokuz yaşında evlenmesine karşı çıkan ailesini bile ikna etmişti.

İsteksiz bir şekilde Roxane'nin yirmi yaşına girmesini beklemiş, en sonunda doğum gününde yüzlerce davetlinin önünde bir katedralde birbirlerine evlilik yeminlerini etmişlerdi.

Ama evlilik beyaz bir gelinlik ve şampanyalı kutlamadan çok öte bir şeydi ve onların ki bu sınava yenik düştü.

"Reddetmeye devam etmeliydim."

"Teşekkür ederim" Sesi acı doluydu. "Bense keşke seni dövmüş olsaydım diyorum."

"Zito!"

"Seni hiçbir zaman incitmeyeceğimi biliyorsun yada başka bir kadını! Ama en azından beni tek etmen için bir neden olmuş olurdu. En azından mantıklı bir neden."

Yeniden odada turlamaya başlamıştı ve Roxane'nin bir antikacıda bulduğu eski çalışma masasının önünde durdu. Masanın üzerinde duran zarfı eline aldı.

"Onlar özel şeyler!" Aslında Roxane'nin saklayacağı bir şey yoktu. Masada olan şeyler faturalar ve kuzeninden gelen mektuplardı. Zito ona boş gözlerle baktı ve tekrar elinde ki mektuba yöneldi gözleri.

"Roxane Fabian,öyle mi?"

Roxane neden kendini suçlu hissediyordu.Omzunu silkti.

"Evlendiğimizde benim soyadımı taşımaktan mutluluk taşıyacağını söylemiştin."

"Önemli değildi."

"Benim için önemliydi hem de çok."

Tıpkı kızlık soyadının onun için tekrar önemli olduğu gibi. "Sahiplenme duygusu mu?"

Zito sinirlerine hakim olabilmek için bir kakhaha attı. "Eğer öyle düşündüysen o zaman çok çocukmuşsun."

Yada aptal der gibi konuşmuştu. "O zamanlar...öyle düşünmüyordun."

Tepkisi çok net değildi ama Roxane onun hareketlerine alışık olduğu için, kaslarının gerildiğini anlamıştı. Onun kendine olan güvenini delip geçmişti.

Zito'yu özellikle kırmak istememişti. Onu terk ettiğinde Zito'nun kızacağını ve üzüleceğini biliyordu ama bunu intikam yada ceza amaçlı yapmamıştı, sadece kendini koruma amaçlı bir gereksinimdi.

Uzun ve büyük olasılıkla anlamsız veda mektubunda ondan nefret etmediğini ve kendini hiçbir şey için suçlamamasını yazmıştı. Ayrılığın verdiği etki dışında onu daha fazla incitmek istememişti.

Acısı belki de tahmininden daha fazla derindi. Bunu atlatmak için on iki aydan daha fazla zamanı olmuştu ama Zito'nun şmalı konuşmaları bilerek yapılmıştı.

"Üzgünüm. Sanırım anlamanı beklemek çok fazla şey ummaktı."

"Başka bir adam mı var?" diye birden sordu ve sanki bir kanıt bulmak istermiş gibi etrafına bakındı. "Onu da mı tek ettin?"

Roxane'nin tepesi atmıştı. "Oh Allah aşkına" Onun sadece yalnız olmak istediğini ve yalnız başına idare edebileceğini anlamamıştı.

"Başka bir adam, seninle neredeyse üç sene yaşadıktan sonra. Ve seni aldatmış olabileceğimi söylemeye nasıl cüret edersin?"

Roxane'nin siniri onu durdurmuştu. "Aylarca bu düşünceyle kendime işkence ettim."

Roxane onun bu şekilde düşüneceğini hiç düşünmemişti. Zito nasıl böyle bir şeyi...?

Bu Zito'nun onu iyi tanımadığına dair başka bir kanıttı, onun derin ihtiyaçlarını anlamaya hiç çaba sarf etmemişti. Kalbine giren bir sancı gelip boğazına takılmıştı. "Hata etmişsin."

Zito önemsemezmiş gibi omzunu silkti ama önemliydi. Gururu incinmişti hem de aşırı derecede. Roxane'yi araması için birini tutmamasının nedeni ona olan saygısı değil gururuydu.

"Diğer evlilik yeminlerini bozduğuna göre bunu neden bozmayasın ki?"

"Bu farklı."

"Nasıl?"

Bu soruya cevap veremezdi. "Her neyse hatalısın" diye tekrarladı.

Zito ona ters,ters baktıktan sonra kabul edermiş gibi başını salladı. "Ve şimdi?" diye sordu yumuşaklıkla.

"Şimdi?" Roxane çenesini kaldırarak baktı. "Şimdi özel hayatım bana ait."

Zito gözlerini kıstı ve o anda telefon çaldı. "Telefonum çalıyor" diye Roxane saçmaladı. Acele etmeden telefonu açmak için koridora ilerledi. "Evet."

Roxane telefonda ki kişiye dikkatini vermeye çalışırken Zito da onu izliyordu. "Evet Leon."

Roxane göz ucuyla Zito'nun arkasını dönüp uzaklaştığını gördü.

"Cumartesi mi?" Roxane konsantre olmaya çalışıyordu. "Evet zamanlaman çok kötü. Ajandamı alıp geleyim."

Çantasından ajandasını alıp döndü."Haftaya Cumartesi mi? Ne tür bir parti? Eğer kravatlı resmi bir partiye..."

Leon ona öyle olmadığını söyledi. Yurtdışından oğluydu gelen fazla hazırlık yapmadan bir hoş geldin partisi "Aile arasında.Yüz kişi civarında olacağız."

Roxane genç adam için üzülmüştü. "Yani akrabalar müstakbel gelini görmeye gelecekler,öyle mi?"

"Daha fazlası olabilir.Bu insanlar Auckland'ın iyi çevresinden olan kişiler. Umarım bu geceyi düzenlemek

için zamanın vardır.”

Roxane’nin sosyal hayatı yok denecek kadar azdı. “O gece orada olacağım.”

“Sana güvenebileceğimi biliyordum.”

Telefonu kapatıp oturma odasına döndüğünde adamın sözlerinden dolayı dudaklarında bir gülümseme vardı. Zito pencerenin yanında ayakta duruyordu. Roxane içeri girince ona döndü ve konuşurken sesi buz gibi çıktı. “Erkek arkadaşın mı?”

Erkek arkadaşı yoktu ama onun bu sorusuna cevap vermeden önce tereddüt etmesine neden oldu. “İş görüşmesi.”

“İş görüşmesi mi? Gecenin bu saatinde?”

“Geç değil ki.” Roxane saatine baktı. Dokuzu biraz geçiyordu.

Zito bu lafı önemsemedi. “Cumartesi gecesi..parti mi var? Özel bir parti. Gerçekten ajandana bakmak zorunda mıydın yoksa bu onu strese sokmak için uyguladığın bir taktik miydi?”

“Saçmalıyorsun”

Zito pencerenin yanından ayrılıp ona doğru yürümeye başladı. “Saçmalıyorum öyle mi?”

“Evet”

Belki Roxane’nin sesinde ki kızgın ton onu daha fazla yaklaştırmaktan alıkoymuştu. Gerçekten de ilk kez Roxane ona böyle karşı gelmiş oluyordu.

“Peki bu müstakbel gelin de kim?” diye Roxane’ye çıktı. “Yoksa sen misin? Çünkü eğer öyleyse minik bir detayı unutmuşsun öyle değil mi?”

Roxane hayretler içinde gülmeye başladı. Ve garip bir zafer edasıyla Zito’yu rahatsız etmiş olduğunu tekrar fark etti. Zito’nun bu kadar hatayı bir arada yaptığını daha önce hiç görmemişti.

Onun bu alelacele yargılarını sürdürmenin çocukça olacağına karar vererek “O patronumdu. Şirketler ve büyük şirketler için yemekler ve davetler organize ediyoruz ama bir müşterinin oğluna evinde hem hoş geldin hem de nişan partisi düzenlememi istiyor.”

Zito ona bakakaldı. Sanki doğruyu söyleyip söylemediğinden emin olmak istiyordu. Sonra da koltuğa çöktü ve saçlarını karıştırırken Roxane’nin anlamadığı bir şeyler mırıldandı.

Anlık bir tereddüitten sonra Roxane onun karşısında ki koltuklardan birine oturdu. Ellerini önünde kavuştururken yüzüksüz sol elini saklamaya çalıştı. Zito’ya tekrar baktığında onun uzun bacaklarını uzatarak koltuğa yayıldığını gördü. “Bu gece aptallık ettim. Beceriksiz salak gibi hareket ettim.”

Roxane onun bu söylediklerine hiç yorum yapmadı. Göz kapakları yavaş, yavaş aşağı düşerken bakışları Roxane’nin dudaklarına kaydı ve sonra hiç tereddüt etmeden vücuduna indi.

“Otobüsten indikten sonra sana yetişip durdurmalıydım.”

“Ödümü patlatmak yerine”

“Benim olduğumu ne zaman anladın?”

Her ne kadar ikinci jenerasyon Avustralyalı olsa da ona İtalyan atalarını hatırlatan unutulmaz nefis ses tonuyla sevgilim dediği zaman anlamıştı.

“Sana vurmadan önce” diye yalan söyledi.

Zito güldü. Onun o zamanda güldüğünü hatırladı, her ne kadar o tokat o zaman canını yakmış olsa da. Birden eski anılar yeniden canlandı ve bunu unutmak için “Hem sen Ponsonby sokağında ne arıyordun? Üstüne üstlük Auckland’da ne arıyorsun?”

“Yeni Zelanda da Deloras’ın bir şubesini açmayı düşünüyoruz. Ben GPK’de yemek yiyordum.”

“Rakiplerini mi test ediyordun?” Zito’nun dedesi Avusturalya’ya cebi delik bir göçmen olarak gelmiş ve kendi küçük restoranını açana kadar mutfakta her işi yapmıştı. Bu restorana yenilerini ekledi ve yıllar geçtikçe aile işi milyon doları geçen Avusturalyalı bir şirket haline geldi. Ve şimdi de işi daha da büyütüp Yeni Zelanda’ya mı sıçrayacaklardı?

“İşle zevk bir arada.”

Roxane’nin tüyleri diken,diken olmuştu. “Bir hanımla mı beraberdin?”

Tabi ki yalnız yememişti ve tabi ki arkadaşları bayandı. “Bir daha görmeyeceğim bir hanım.”

“Hiç şaşırmadım. Eğer kadını yemeğin ortasında bırakıp gittiysen.” Ses tonunda ki değişiklik tamamıyla Zito’nun kadına olan kaba davranış yüzünden olmalı diye Roxane kendi kendine içinden geçirdi.Kıskanmaya hiç hakkı yoktu ve tabi ki kıskanmıyordu. “Peki ona ne söyledin?”

“Özür diledim, yemek ve taksi için para bıraktıktan sonra onu sabah telefonla arayacağımı söyledim.”

Zavallı kadın, Roxane neredeyse gülümseyecekti. “Eğer telefonuna çıkarsa kendini şanslı say.”

“Ona çiçek yollarım.”

“Oh bu onu sakinleştirir.” Ve onun inanılmaz cazibesi. “En kısa zamanda elinden yemek yiyecektir.”

Bu Zito'yu gerginleştirdi. "Bu özür gıyabında. Onu bir daha görmeyeceğimi söyledim. Öylesine bir arkadaş başka bir şey değil." Büyük ihtimalle daha fazla şeyler bekleyen biri. Ne kadar şanslı olduğunu bilmeyen biri.

Roxane haksız olduğunu biliyordu. Kendinden daha yaşlı, görmüş geğirmiş biriyle evlenmiş olsaydı Zito daha mutlu olurdu. Roxane derin bir nefes aldı, sinirle gözlerini kapadı ve gözlerini duvarda bir noktaya dikti.

"Sorun ne Roxane?"

Garip bir şekilde umurundaymış gibi konuştu. Roxane gözlerini tekrar kırttı ve Zito'ya baktı. "Öğleden beri hiçbir şey yemedim. Acıktım."

Bu Zito'nun da kendini yeniden acıkmış hissetmesine neden oldu. "Kendine bakmayı hiç öğrenemedin mi?"

"Öğrendim" Buz gibi bir sesle cevap verdi. "Bana saldırmısaydın, beni buraya sokmasaydın ve ağzıma içkiyi dayamasaydın şimdiye kadar bir şeyler yemiştim."

"Bunu halledebilirim" Ayağa kalktı. "Mutfağın nerede? Sorun değil, ben bulurum"

"Zito..." O da ayağa kalktı ve onu takip etmeye başladı. Zito hiç zorlanmadan mutfağı buldu.

"Zito benim için hiçbir şey yapmana ihtiyacım yok" diye tekrarladı.

Zito döndü ve göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi. Genlerinde ki İtalyanlık yine kendini göstermişti. Roxane'nin koluna girerek onu masaya götürdü ve sandalyeye oturttu. "Ben de hala açım. Ve benim için yemek yapmana gerek yok. Orada otur ve bana her şeyin nerede olduğunu söyle."

Ceketini ve kravatını çıkardıktan sonra kollarını sıvadı ve ellerini yıkadı. Bu olamazdı. İmkansızdı. İşte yorgun düşmüş ve masasında uyuyakalmış olmalıydı ve bütün bunlarda bir kabuştan ibaretti. Zito kendi mutfağında, tencere, tavaları bulmaya çalışıyor olamazdı. Ona soğan ve sarımsağın yerini soruyor olamazdı.

"Buzdolabının yanında ki dolapta" diye cevapladı. Sarımsakları eline alıp taze mi diye kokladığını gördü. Bunu hep yapardı çünkü bunu dedesinden öğrenmişti.

Melborn de ki büyük beyaz evlerinde, hizmetçilerin izin günlerinde Zito Roxane'yi mutfağa indirir beraber yemek yaparlardı.

"Kokla şunu" Elinde ki baharatı kendi kokladıktan sonra Roxane'ye koklatırdı. Elma yada salatalığı soyduktan sonra bir ısırık alır gerisini Roxana'ya uzatırdı.

Bazen Roxana onun parmaklarıyla oynamaya başlayınca böyle önemli bir işin arasında dikkatini dağıttığı için ona kızar ve akşama bunun acısını yatakta çıkartacağını söylerdi. Ama her zaman akşamın gelmesini beklemezdi. Yatağa gidip duş aldıktan sonra mutfağa döner yemek yapmaya devam ederlerdi. Bu mola bazen yemeğin daha lezzetli olmasına neden olurdu.

Yemek hazırlama bir nevi ön sevişme gibiydi. Zito'nun sevişmelerine renk kattığı baştan çıkartma sanatıydı. Son bir sene de azalan sanat değildi. Yetersiz tezgah ve fırınla, buzdolabının uygunsuz yerlerine rağmen aynı becerikliliğini göstermeye devam ediyordu. Alçak dolaplara başını bir kere bile vurmadı.

Kötü bir rüya mı? Hayır tam tersine tatlı bir rüyaydı ve nostalji kokuyordu. Bir gün Roxane ona yemek yapmasını Rus baleti gibi olduğunu söylemişti.

Zito gülümüş ve ona "Onların hepsi homoseksüel değil mi?" demişti.

"Hepsi değil" diye Roxane ona itiraz etmiş ve Zito'da bunu nasıl bildiğini merak etmişti.

Kıskanç Latin sevgiliyi oynarken, kendisinin tam bir erkek olduğunu kanıtlamak için onu kucağına almış ve yatağa taşıymıştı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bilinçsizce Roxane'nin dudakları özlemle kıvrılarak gülümsedi. Seksüel yönlendirmesini Roxane'e kanıtlamasına gerek yoktu. Zito'nun gözlerine ilk kez bakar bakmaz bunu anlamıştı. Tecrübesizliğine rağmen, Roxane azıcık heyecanlanarak kontrollü cinsel arzusunu fark etmişti. Onu tamamıyla yok eden bir alev arkasında bir evliliğin küllerini ve iki taraflı ateşlenen koru.

Bir kor ki, bu onu dehşete düşürmüştü, kendini onun tehlikeli yörüngesinden çekmesine, başka bir ülkeye yerleşmesine, hayatını yeniden onsuz kurmasına rağmen onu başarısızlığa uğratmıştı. Ses tonu, nefesi şakaklarını ısıtıyordu, dudaklarının bileğine dokunuşu Roxane'i anında hayata döndürmüştü.

"Öbür odada ki dolapta bir şişe şarabın vardı." derken Zito bir çanağa spagettiği boşaltıyordu.

Roxane kendine geldi ve seçtiği Yeni Zelanda kırmızı şarabını Zito'nun beğenmesine şaşırmadı çünkü iyi

şarap seçmeyi ona Zito öğretmişti. "Getireyim."

"Hayır, olduğun yerde kal." Kapiya doğru ilerlerken Roxane'i yeniden iskemleye oturttu ama o yine de yerinden kalktı, eski anıları aklından çıkarmak için bir şeyler yapması gerekiyordu. Zito elinde iki kadeh ve açılmış şarap şişesiyle geri döndüğünde, Roxane masaya örtü örtmüş ve iki kişilik sofrayı kurmuştu. Ve masaya bakarak düşünüyordu. Neden bunu yapıyorum? Yeterince cesaretim olsaydı, ona kapiyı gösterir ve bir daha gelmemesini söylerdim.

Zito kadehlere şarap doldurdu ve birini Roxane'e uzattı. "Otur."

Alışkanlık, diye Roxane içinden geçirdi. Evlilikleri süresince Zito'nun ona ne yapması gerektiğini söylemesine alışmıştı ve bir saatten az bir sürede bu hayata geri dönmüştü.

Bilinçaltında hala onun lafını dinliyor olmalıydı. Bu her şeyi kabullenme hali Roxane'i şaşırtmıştı. Yemek yedikten sonra, kendi kendine Zito'ya kibarca teşekkür edip, sonra da gitmesini rica edeceğini söyledi.

Bir süre sonra fesleğen soslu spagettiyle Zito masaya Roxane'nin karşısına oturdu. Şarap kadehini kaldırdıktan sonra diğer eliyle tuttuğu çatala makarna doladı ve Roxane'e uzattı. O da otomatik bir şekilde ağzını açtı ve nefis makarnanın tadına baktı.

Hiç kimse Zito kadar lezzetli sos yapamazdı. Tadına iyice varabilmek için Roxane gözlerini kapadı. Bu da eski adetlerden biriydi ve bunu hatırlamak gözlerini sulandırdı. Yutkundu, alt dudaklarında kalan sosu yaladı ve sonra da Zito'nun kendi yemeğine konsantre olmuş olduğunu ümit ederek gözlerini açtı.

Zito ona gülümsüyordu, gözlerinden ağzına kayan bakışlarında kasıtlı cinsel bir meydan okuma vardı.

"Harika..." Roxane boğazını temizledi. "Harika, her zamanki gibi."

Aynı sosu iki kez yapmazdı, o günkü havasına göre malzemeleri ve ölçüleri değiştirirdi ama her değişim bir şaheserdi ve bu gece de buna dahildi.

"İyi." Sanki bu onaya ihtiyacı varmış gibi. "Spagetti de kendim yapsaydım, daha iyi olurdu ama bu da fena değil."

Roxane spagetti çatalına sarmayı hiçbir zaman becerememişti. Zito birçok kere çatalını bırakıp, Roxane'nin denemelerini gülerek seyrederdi.

"Gülme. Bunu beceremediğimi gayet iyi biliyorsun."

Bu sefer Zito açıkça güldü. "Bak, böyle." Eliyle Roxane'nin elini tuttukten sonra çatalı çevirdi ve ağzına götürdüğü çataldan tek bir tane sarkmıyordu. Lokmasını ağzına aldıktan sonra Roxane elini hemen çekti. Zito ona yüzlerce kez bunu öğretmeyi denemiş ama başarılı olamamıştı.

"Artık makarna hiç yemiyorum gibi bir şey." Zito onu seyrederken yemeği hiç beceremiyordu.

"O zaman zayıflamaya hiç şaşmamak gerek."

"Ben zayıf değilim!"

"Zayıflamaya dedim." diye Zito düzeltti. "Her zaman ki güzelsin..."

"Teşekkür ederim." Roxane'nin sesi çok zayıf çıkmıştı.

"...ama kilo vermişsin."

"Eskiye oranla daha fazla egzersiz yapıyorum. Daha sağlıklı." Paradan kısmak için işe yürüyordu çünkü maaşı çok fazla değildi ama yürüyüşten de memnundu. İş masa başında olduğu için işe yürümek spor açısından iyi oluyordu. "Hala tenis oynuyor musun?"

"Evet."

Bir zamanlar Zito şampiyon olmuştu. Evdeki çalışma odasına turnuvalardan kazandığı kupalar sığmaz olmuştu. Ama yirmibeş yaşını doldurduktan sonra iş daha fazla zamanını almaya başlamıştı. Dedesi emekli olmuş, babası da işleri bir an önce ona devretme telaşına düşmüştü.

"Ailen nasıl?" diye Roxane sordu.

"İlgileniyor musun?"

"Evet. Annenle, babanı severim ve kız kardeşlerini de özledim. Bana çok iyi davranmışlardı ve deden de çok şekerdi."

"Ama torunu değil."

Roxane spagetti çatala sarmaya çalışmaktan vazgeçti ve başını kaldırdı. "Sana söyledim, Zito, olay..."

Zito yumruğunu masaya vurunca kadehler yerinden sıçramış ve biraz şarap dökülmüştü. "Bana hiçbir şey söylemedin! Mantıklı

hiçbir şey!"

Roxane'de yerinden sıçramıştı ve yüzünün gerildiğini hissetti. Hemen ardından Zito, "Niyetim seni yine

korkutmak değildi. Bu bekleyebilir."

Zito yemek yerken tartışmayı hiç sevmezdi çünkü her ikisinin de hakkıyla yapılması gerektiğine inanırdı.

Çoğu zaman iyi bir yemekten sonra kavganın bir işe yaramadığını savunurdu.

Çoğunlukla da bu konu hakkında haklıydı ve aralarında bir sorun olduğunda, Zito'nun bunu çözme şekli, onunla sevimlik olurdu. Böylelikle Roxane'nin bir şey düşünmeye fırsatı olmazdı. Sadece birbirlerine olan ihtiyaçları ve tutku dolu bir sevimden sonra her şey sorun olmaktan çıkardı. Roxane şaşırarak aslında doğru düzgün hiç kavga etmediklerini düşündü.

"Yemeğini ye." diye Zito söylediğinde düşüncelere dalmaktan yemeğini soğuttuğunu fark etti.

"Adam gibi besleniyor musun sen?" diye Roxane'e sordu.

"Yeterli yiyorum. Salata, yağsız et, balık...kışın çorba ve sebze."

Zito bunları beğenmemiş gibi bir ses çıkarttı. "Misafir ağırılıyor musun?"

"Önceden hazırlanmam. Misafir evde ne varsa onu yer." Evi kalabalık misafir ağırlamaya müsait değildi.

"Bana şu işinden bahset."

"Auckland'a geldiğimde Leon'un yiyecek ve içecek şirketinde çalışmaya başladım. İlk başta sadece yemek servisinde ve masa düzenlemesinde çalıştım..." Paraya ihtiyacı vardı. "Birkaç ay sonra bana uzun süreli iş teklifinde bulundu."

Leon onun el çabukluğuna, sorumluluk duygusuna ve inisiyatifini kullanabilmesine hayran kalmıştı. "Bazı müşterilerin yemekten daha fazlasını istediklerini anlamıştım. Davetler hazırla-yabilen, reklam işlerini de yürütebilecek biri. Bu yüzden bu fikrimi Leon'a söyledim ve o da denememizi teklif etti ve beni bu işe verdi."

"Öylesine."

"Öylesine. Yaptığım işte iyiyim ve şimdi de bunu hak eden bir maaşım var." Yakında yeni mobilya ve birkaç lüks eşya evine alabilecekti.

"Tebrikler."

"Ricconi imparatorluğunun yanında bir şey değil ama yine de başarılıyız."

"Delores bir imparatorluk değil. Aile işi." diye Zito ona karşı geldi.

"Milyonlara bedel bir aile işi." Belki de trilyonlar. Mali detayları hiçbir zaman kocasına sormamıştı.

"Bu bir suç değil. Hepimiz çok çalışıyoruz."

"Biliyorum." Bu aile erkekleri için doğrudu ama kadınları işe almazlardı. Bu Roxane'e en başından söylenmişti. Onun görevi, evi ve çalışanları idare etmektir. Arada sırada verilen partilerin ve yemeklerin idaresi de Delores'in şefleri ve garsonları tarafından yapılır. Hanımların görevi giysileri, mücevherleri, güzellikleri ve doğurganlıklarıyla erkeklerini onore etmektir.

Böyle gecelerden birinde Roxane Zito'ya kendini masada işlenmiş duran buz parçasından farklı görmediği şikayetinde bulunmuş, o da ona cevap olarak, "Sen çok daha güzelsin ve öyle buz gibi de değilsin." demişti.

Gözleri muzipçe parlayarak Roxane'i kolları arasına almış ve dans pistine götürmüştü. Ağır, romantik şarkıyla dans ederlerken, yanağını Roxane'nin yanağına dayayarak birbirlerini nasıl tamamladıklarını kulağına fısıldamıştı. Bir gece önce Roxane'nin ona verdiği tepkileri anlatırken nefis seksi sesi gittikçe kalınlaşmıştı. Roxane'nin zevkten titremesinin ona ne kadar zevk verdiğini söylemişti.

"Zito, yapma!" Roxane en sonunda ona yalvarmak zorunda kalmıştı. Yanaklarının ve tüm vücudunun ateş basmasından utanmıştı.. "Herkesin içindeyiz."

"Kimse duymaz." diyerek Roxane'i kendine iyice çekmişti. Zito ikisinin de tahrik olduğunu anlamıştı.

Dudaklarını Roxane'e iyice yaklaştırarak, "Kendimize bir yer bulalım mı?"

Roxane titriyordu. "Burada mı?" Gece Melbörn'nün tarihi evlerinden birinde yapılıyordu.

"Dışarıda." diye Zito fısıldadı. Biraz daha öne eğildi ve dudakları yarım saniye kadar onun dudaklarına değdi. Ama kendini geri çekmek yerine kendi hediyesi olan kulak memesindeki pırlanta taşın arkasına bir öpücük daha kondurdu. Dilinin ucunun değdiği her yer Roxane'ni cıldırtıyordu.

İnlemesine engel olabilmek için dişleriyle kendi dudaklarını ısırıyordu. Roxane bir an için dans pistinde orgazm olacağını düşünmeye başlamıştı. Kendini çekerek, kısık bir sesle, "Bir yer bul."

Zito tek kelime etmeden onu döndürdü, elini Roxane'nin beline sararak onu dışarıya doğru yöneltti.

Birileri onlarla konuşmaya çalışırken Roxane yanakları kızarmış şekilde onlara gülümsemeye çabaladı.

Zito insanları cevaplamış ama durmadan yoluna devam etmişti. Sonra kapıyı buldu ve dışarı çıktılar.

Birkaç çift ellerinde şampanya kadehleriyle sohbet ediyorlardı. Dışarı daha serindi ama soğuk değildi.

Zito tereddüt etmeden ağağlıklı olan yere doğru yürümeye devam etti. Arkalarından bir kadının güldüğünü Roxane duymuştu. "Zito." diye fısıldadı. "İnsanlar ne yaptığımızı tahmin edecek." "Bırak etsinler."

"Zito..." Roxane yavaşlamak, hatta durmak için girişimde bulundu. Zito onu kollarının arasına alarak durdu. "Umurunda mı?" Roxane'i hemen öptü, dudakları onun dudaklarını örterken, Roxane'de onun dilini ağzına almak için dudaklarını araladı. Dişleri nazikçe Roxane'nin alt dudağını ısırıldı.

"Hayır." diye Roxane Zito onu cevap vermesi için bıraktığında itiraf etti.

Bir daha konuşmadan, Zito onu yürütmeye devam etti ve küçük bir yazlık evin önüne geldiler. Roxane içeride açık renk elbiseli bir kadını gördü ve bir adamın sesini duydu. Zito gülümseyerek Roxane'i çiçeklerle dolu bir yola soktu. Ay ışığıyla aydınlatılmış bir çimenliğe çıkmışlardı ve kocaman bir ağacın gölgesinde Zito durdu. Orası yeterince karanlıktı.

Zito onu tekrar öptü, uzun ve derin bir öpücüktü. Parmakları elbisesinin fermuarını buldu. Sütyen giymeyi gerektirmeyen bir elbiseydi ve omuzlarından aşağıya itildiğinde ayak bileklerine düştü.

Roxane güçlükle soluyordu ve Zito bir eliyle onu tutarken eğildi

ve elbiseyi alarak yakında duran dallardan birine astı. "Üşüdün mü?" diye Roxane'e sorarken, elleri ona dokunuyor, okşuyordu. "Hayır." Roxane titriyordu ama teni alev alev yanıyordu. "Şimdi sıra bunlarda." diye Zito fısıldadı ve minicik dantel külodu elbisenin yanına gitti. Ayağında sadece topuklu ayakkabılarla kalınca kendini aptal gibi hissetmişti. Onları hemen ayağından çıkardı ve nemli yapraklar ayaklarını serinletti.

"İnanılmaz derecede güzelsin." diye Zito konuştu. Roxane'e çok yakın duruyor ama ona dokunmuyordu. Gözleri gecenin karanlığına alışmaya çalışıyor ve Zito'nun yüz hatlarını ve gözlerini güçlükle görüyordu.

Koyu renk takım elbisesi ve beyaz gömleği içinde Zito kendini belli ediyordu. Roxane'nin çırlıçıplak ve Zito'nun giyinik olması çok tahrik edici bir durumdu. İnanılmaz derecede seksi bir şeydi. "Peri gibisin. Büyüleyici. Sanki bir masal prensesi gibi." Ama Roxane kendisinin normal bir insan olduğunu biliyordu. En azından vücudu bunu ona şimdi söylüyordu. Zito onun bu halini anlamış olmalıydı. Gittikçe hızlanan nefes alışını, içinde coşan nabzının atışını ve sesinde ki değişikliği.

Yavaşça Zito ellerini onun göğüslerine kaydırды ve Roxane hafif bir çığlık attı, kendi ellerini onun ellerine koyarak bastırmasını istedi. Vücudunu yay gibi gererek, başını geriye attı.

Zito'nun ağzı onun boynuna inerek, keşfe çıktı ve Roxane ellerini onun ellerinden çekerek pantolonunun fermuarına gitti. Hafifçe inleyen Zito yine Roxane'nin dudaklarına kapandı. Diliyle Roxane'nin ağzını keşfe çıktı ve o da ona karşılık verdi. Roxane bir anda onun kollarının arasına alarak kaldırdı ve kendi sırtını ağaca dayadı. Roxane bacaklarını açarak onu içine aldı. "Sev beni." diye hiç utanmadan yalvardı. "Oh, Zito, sev beni."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Zito bu isteğe karşılık vermişti, içine derin darbelerle girerken, Roxane'nin isteğini ve zevkini tam bir çılgınlığa çeviriyordu. Zevk dalgaları içinde yürürken, Zito'nun dudakları omuzunda, boynunda, göğüslerindeydi. Roxane'i yükseklerle çıkarırken onu tanıdık ama bir o kadar da hayal edemeyeceği kadar zevkten cıldırtan bir çılgınlığa götürüyordu. Birlikte tepeye ulaştıklarında, Zito onu yeniden dudaklarından öpmeye başlamıştı ve Roxane daha fazla dayanamayıp dudaklarından bu kelimeleri dökmüştü. "Tanrım, seni seviyorum"

Birbirlerine sarılı olarak uzun süre kaldılar ve nefes alışlarının normale dönmesini beklediler.

Ve sonra Zito ona mendilini uzattıktan sonra kıyafetlerini verdi. Roxane'nin giyinmesine yardım ettikten sonra fermuarını çekerken sırtına bir öpücük kondurdu. Roxane hala titriyordu ve Zito ona sarılarak titremesi geçene kadar bekledi.

Balo salonuna kol kola döndüler. Zito'ya göz ucuyla baktığında onun gayet iyi görüldüğünü fark eden Roxane kendine çeki düzen vermek için hemen bayanlar tuvaletine gitti. O zamanlar Zito öyle beğendiği için beline kadar uzun olan saçları çok fazla dağılmamıştı. Yanakları kızarmış, gözleri kocaman olmuş ve parıl parıl parlıyordu. Dudakları şişmiş ve kıpkırmızı olmuş ama rujundan eser kalmamıştı.

Kendini düzelttikten sonra başını dikleştirerek salona tekrar geri dönmüş ve bir saat boyunca imalı sözler edenleri ve gülümseyenleri fark etmemiş gibi davranmıştı. En sonunda Zito ona eve dönmelerini teklif

ettiğinde rahatlamıştı. Roxane'nin kendisini rahatsız hissetmesine gülmüş ve insanlar ne yaptıklarını anlamış olsalar bile, bunun önemli olmadığını söylemişti.

"Anlaşılan sen bununla övünüyorsun!" diye Zito'yu suçladı ve o da yeniden güldü.

"Biz evliyiz. Nerede ve ne zaman istersek sevişmeye hakkımız var. Tabii atları korkutmamak şartıyla. Ve eğlenceliydi, değil mi?"

Eğlenceli olmaktan da öteydi, korkunçtu, hayret vericiydi ama eve kadar bekleyememeleri Roxane'i çok şaşırtmıştı.

"Erkeklik egonu daha fazla şişirmeye niyetim yok." diye Roxane sert yanıt verdi. Zito'nun yüzünde ki gülümsemeyi yok etmeye niyetliydi. Ama Zito çok daha fazla gülmeye başlarken, Roxane'i kucağına alarak yatağa taşıdı ve onun kollarında yorgun bir şekilde uyumadan önce yine titreyerek doruğa ulaştıran bir şekilde ağır ama tatlı bir şekilde seviştiler.

* *

"Ne düşünüyorsun?" Zito çatalını boş tabağına koydu.

Geçmişten dönen Roxane gözlerindeki tutkuyu Zito'nun anlamasından korkarak bakışlarını ondan kaçırdı.

"Hiçbir şey." Makarnasını yemeye devam etmeden önce şarabından büyükçe bir yudum aldı. Belki Zito yanaklarının kızarmasını şaraba bağlardı. "Kahve ister misin?"

Aslında Roxane'nin ona kahve ikram etmeye niyeti yoktu ama kafasını dağıtmak için aklına gelen ilk şey bu olmuştu.

"Henüz değil." Zito şişeyi onun kadehine boşalttı ve kendi yarı dolu kadehini aldıktan sonra iskemlesini geri ittikten sonra parmasını pantolon kemerine soktu ve ayağını dizinin üstüne attı. Evde yalnızlarken hep böyle otururdu ve Roxane'de bunu çok seksi bulurdu. Ama bu oturuşu görünce gözlerini başka yöne çevirerek, Roxane yemeğini bitirdi.

"Ben yapayım mı?"

"Neyi?"

"Kahveyi ben yapayım mı? Sen yorgunsun." diye sabırla Zito sordu.

"Hayır, ben yaparım." diyerek ayağa kalktı ve tabakları topladı. Zito'da ayağa kalktı ve tabakları onun elinden aldı. "Tamam, ben bulaşıkları hallederken, sen de kahveyi yap. Bulaşık makinen yok mu?"

"İhtiyacım yok." Roxane onun pantolonundan belli olan çıkıntılara bakmamaya çalışıyordu ve kahve makinasının düğmesine bastı. Kahveyi ekledikten bir müddet sonra her tarafı nefis bir kahve kokusu sarmıştı. Bu arada Zito'da bulaşıkları yıkamış ve Roxane'nin doldurduğu fincanları tepsiye koymuştu. Roxane sütü buzdolabına koyarken, o da, "Ön odaya mı?" diye sormuştu.

Hayır diye Roxane cevaplamak istemişti. Orası çok samimiydi. Mobilyaları birkaç insanın samimi bir şekilde sohbet etmesi için düzenlemişti. Aklına hiç bir bahane gelmemişti. Omuzunu silkerek seçimi Zito'ya bıraktı.

Bunun üzerine Zito fincanları oturma odasına taşıdı ve sehpanın üzerine koydu. Ama bu tanıdık hareket Roxane'nin kalbine sancı sokmuştu. Zito kahvesini yudumlarken arkasına yaslandı ve gözlerini Roxane'e çevirdi.

"Burada ne zamandan beri oturuyorsun?" diye Zito sordu.

"Altı ay kadar falan." Roxane kahvesinden bir yudum aldı.

"Altı ay . O kadar zamandan beri yalnız mısın?"

Roxane'nin tüyleri diken diken oldu. "Çoğu zaman."

Zito yerinde kıpırdandı ve kahve fincanını sımsıkı tuttuğu her halinden belli oluyordu. Roxane meraklı bir şekilde ona baktı ve gözlerinin çakmak çakmak olduğunu gördü. Kaçamak cevaplar verdiğimi düşünüyor olmalı diye Roxane içinden geçirdi. Onun dışında başka bir erkekle yaşamadığını tam söyleyecekken durdu. Artık evli değillerdi. Açıklamalara veya özörlere hiç hakkı yoktu.

Hem de hiç diye Roxane içinden geçirdi ve çenesini tuttu. Zito kendini tutmak istemiş gibi kahvesinden tekrar kocaman bir yudum aldı. Bu o kadar tuhaf bir durumdu ki, Roxane neredeyse kahkaha atacaktı. Düşman değillerdi, o zaman neden bu kadar meraklanıyordu?

"Küçük bir ev." diye Zito aniden konuştu. İçgüdüsel olarak Roxane savunmaya geçti. "Benim için yeterince büyük." Zito'ya gülümsedi. "Ve arada gelecek olan misafirime." "Çok... Misafirin oluyor mu?"

"Arada sırada." Annesi birkaç haftalığına gelmişti ve İngiliz kuzeni Yeni Zelanda'yı gezerken birkaç gün kalmıştı. İşten bir arkadaşı ev değiştirirken birkaç gece misafiri olmuştu. Ama Zito burada erkek misafiri ya da misafirleri olup olmadığını merak ediyordu. Konudan uzaklaşarak Roxane sordu, "Nerede kalıyorsun?"

Zito ona beş yıldızlı otelinin adını verdi ve Roxane yorum yorumda bulunmadı. Sonra da Zito devam etti, "Bu bir davet mi?"

"Hayır!" Neredeyse kahve boğazına kaçıyordu. "Senin alışık olduğun türden konaklama sağlayamam."

"Yanında bir şey daha ikram edersen, konaklamadan şikayetçi olmam."

Roxane ona kibirli bir şekilde bakakaldı ve Zito gülümsedi. Boş kahve fincanım ona fırlatmak istese de, sehpanın üzerine koydu. Sanki Zito'ya gitme zamanının geldiğini hatırlatmak ister gibi. "Seni rahatsız mı ettim?" diye Roxane'e sordu.

Sanki umurundaydı. "Birçok kere." diye Roxane cevapladı. Zito'nun kaşları kalkmıştı. "Sevgilim....ukala birine mi dönuştün?"

"Belki de hep öyleydim... Senin standartlarına göre." "Hayır." Zito başını salladı. "Utangaç, belki. İlk zamanlar ürkek ama bu normaldi ve ben de bayılıyordum. Masumlüğünü ve duygularının yüceliğini. Cesur ve hevesliydin ve maceracı olmayı çok Çabuk öğrendin."

Zito'nun önderliğinde, şehvetin tüm yollarına onunla beraber keşfetti. Bazen ilk adımı atarak onun ve kendi vücudu hakkında hiç bir kitapta ve dergide okumadığı şeyleri keşfediyordu. Ona farklı şekillerde dokunarak Zito'nun kendine boyun eğmesine ve kollarında titremesine şaşıyordu.

Ama her zaman en sonunda kontrolü Zito ele alıyor ve Roxane'nin eşit derecede zevk alması için uğraşıyordu. Zirveye sadece birinin çıkmasına izin vermiyordu.

Tecrübeli bir sevgiliydi. Ona söylenmemesine rağmen, Roxane Zito'nun bu yoğun ve özel cinsel ilgisinin bir tek kendine olmadığını biliyordu. Başka kadınların da vücuduna kendi vücuduna duyduğu hayranlığı duyup duymadığını, aynı iltifatları edip, etmediğine, ağızlarına, ayaklarının şekline, dilini dokundurduğu ojeli parmakları merak etmesine hiç gerek yoktu.

Kıskançlık boş ve küçük düşürücü bir duyguydu ve Roxane bunu belli etmek istemiyordu. Evliyken bunu hiç belli etmemişti ve şimdi de etmeyecekti. Zito'nun kiminle ne zaman, nerede yattığı onu artık hiç ilgilendirmezdi.

Kendisiyle bu kadar içiçe olan bir insanın, spordan, yemeğe, sekse, bütün bunları nefes alıp verme gibi ihtiyaç duyan bir insanın oniki ay boyunca yatağını biriyle paylaşmadan duramayacağını Roxane kafasından geçiriyordu.

Sadece şimdi bu kadar yakınındayken onun vücudunun sıcaklığını hissediyor ve bunu umursamadığı rolünü daha fazla sürdüremi-yordu. En azından kendine. Ama duygularını Zito'dan saklamalıydı.

"Maceracılık da bir süre sonra sıkar, değil mi?"

Belki de onu biraz şaşırtmıştı çünkü Zito hemen cevap veremedi ve Roxane'e duyduklarına inanamayan bakışlarla baktı. "Seks hayatımızdan sıkılmış mıydın?"

Doğru adım atmıştı. Bu konuda başarılı olmadığını duymak Zito'yu çıldırtırdı. "Öyle söylemedim. Her neyse, artık bunu tartışmanın bir anlamı yok."

Geri çekilmek, esas konudan uzaklaşmak kendinden nefret ettiriyordu. Zito'nun şüpheli bakışlarına hiç tepki vermedi.

"Bana söylelemiydin." diye Zito onun inkârını umursamadığını belli etti. "Biraz daha renklendirebilirdim. Ne isterdin, sevgilim? Oyuncak mı? Biraz kölelik? Ya da farklı erotik şeyler mi?"

Onun bu kaba önerisi ve alaycı tonu karşısında kızgın bir düşmanlık duydu. "Buna bayılacağından eminim!" diye Roxane çattı. Kölelik ilişkilerini çok güzel tanımlıyordu.

"Ben halimden memnundum ve sakın bana senin olmadığını söyleme! Her sevişmemizde yüzünde gördüklerim numara değildi, tatlı vücudunun benimkiyle beraber şiddetle sarsılırken ne hissettiğim, beni iyice içine çekmek, sertleştirmek için uğraşmalarını..."

Roxane onun yüzüne bakamadı, haliya gözlerini dikerken içinde gittikçe kabaran sıcaklığı kontrol etmeye çalışıyordu. "Beni bu yüzden terk etmedin."

"Böyle bir şey hiçbir zaman söylemedim." Zito'nun yakınında daha fazla duramayacağını düşünerek Roxane ayağa kalktı ve şöinenin yanına gitti ve sonra da Zito'ya döndü. "Seksle hiç ilgisi yoktu, bunu biliyorsun. Harika bir sevgiliydin." Zito'nun bunu bildiğinden emindi. "Ama bu yeterli değildi."

Zito kahvesini bitirmeden fincanını sehpaıa bıraktı ve ayağa kalktı. "Tek bildiğim sana kalbimi, hayatımı, aşkımı vermek yeterli değildi. Bütün bunlardan veda bile etmeden kaçtın." "Yazdığım mektup..."

Zito sinirle elini salladı, "Hiçbir şey yoktu! Benim hatam olmadığını belirten teminat ve minnettarlık dolu ve senin de özgürlüğünü ihtiyacın olduğunu belirten bir yazı. Kendini bulmak için gittiğini yazmamana şaşırdım." "Oh ve unuttuğum bir şey daha var." diye ekledi. "Mektubunu 'Sevgilerimle' diye bitirmişsin."

Roxane mektubu nasıl bitirmesi gerektiğine karar verememişti. "Üzgünüm ama eğer okuduysan..." "Tabii ki okudum! Yırtmadan önce iki kere." Roxane'nin kalbi sıkışmıştı. Zito mektubunu sinirle iki kez okumuş ve sonra da nefretini kusmak için yırtınıştı. "Belki daha dikkatli okusaydın..." "Bu bir şey değiştirir miydi? Beni terk etmiş, evliliğimizden vazgeçmiştin. Bu neyi değiştirdi ki?" Hiçbir şeyi diye Roxane düşündü. Sadece Zito'nun anlamasını istiyordu. Boşuna, tabii ki. Eğer yüz yüzeyleyken anlamadıysa, bunu yazıya döktüğü zaman anlamasını nasıl beklerdi?" "Haklısın. Artık önemi yok." diye Roxane ümitsizce konuştu.

"Senin için ne önemli, Roxane? Evlilik yeminlerin değil, bana olan sözde aşkın değil..." Roxane ses tonuna dikkat ederek, "Kendim için sorumluluk alabilmek." "Bana verdiğin dini sözlerden geri dönerek mi? Tanrıya? Buna sorumluluk mu diyorsun? Ya ölüm bizi ayırana kadar kısmına ne demeli?"

"O zaman ne yaptığımı bilmez bir haldeydim. Düşündüğüm kadar olgun değildim." "Kanunen yetişkindin." diye ona hatırlattı.

"O zaman bana neden bir yetişkinmişim gibi davranmadın?" Roxane'i baştan aşağıya süzerken gözleri panldamıştı. "Öyle yaptığımı sanıyordum. O zamanlar bir şikayetin yoktu."

Roxane bu bakış karşısında titremeden duramadı. Onu yine yanlış yollara saptırmasına engel olmak için tekrarladı. "Bunun seksle ilgisi yok."

"O zaman ne ile ilgili olduğunu bana söyle. Sana bu kadar kötü olabilecek ne yaptım?" "Hiçbir şey!" diye Roxane cevapladı. "Özellikle yaptığın bir şey yoktu. Sen sadece..sendin."

Roxane onun çenesini sıkıldığını ve yüzünün soluklaştığını gördü. "Aşık olduğun adamdım." diye ona hatırlattı. "Değiştim mi?"

"Hayır ama benim de değişmemi istemedin."

Zito ellerini kızgınlıkla açtı. "Neden isteyeyim ki? Sen benim mükemmel kadınımdın, hayal ettiğim gibiydi. Beniterk edene kadar."

Belki doğruydı. Belki bir kadında istediği tatlı bir itaat ve harika bir seksti. Ve ilk başta Roxane bunu ona vermekle, tüm enerjisini ona aktarmakla, mükemmel eş olmakla ve onu her anlamda mutlu etmekle mutlu oluyordu. Kendi istekleri ve ihtiyaçları olduğunu öğrendiğinde şaşırmasına şaşmamak gerekirdi.

"Anlamıyorsun. Hiç anlamadın." diye Zito'ya söyledi. İtalyanca bir şeyler söyleyerek camın yanına gitti ve sonra tekrar Roxane'e döndü. "Aramıza birkaç bin kilometrelik okyanus mesafesi koydun ve bütün iletişimi kestin ve beni seni anlamamakla mı suçluyorsun?" Stres altındayken İtalyanlığı iyice ortaya çıkıyordu. "Belki de haklısın. Çok gençtin. Aşkın ne olduğunu anlamak, kendini evliliğe ve sürekliliğe adanmak için çok gençtin. Sanırım senin yaşındaki diğer insanların yaptığı şeyleri kaçırdığını düşündün."

Roxane çok öfkeleniği için ona doğru ilerledi. "Beni yeni yetme aptal bir kız gibi göstermeye çalışıyorsun. İstediyi her şeyi elde edemediyi için surat eden bir kız gibi." "Gerçeklerden çok mu uzak?"

"Evet!"

Roxane bağıyordu. Zorlukla ses tonunu ayarlıyordu ve yeni yetme bir kız gibi bağırp çağırarak istemiyordu. "Beni hiçbir zaman bir yetişkin olarak görmedin. Bana eşit muamele ettiğin tek yer yataktı!"

"Yatak mı?" diye Zito sırtmaya başladı. "Hatırladığım kadarıyla, yeterince yaratıcıydık."

"Ne demek istediğimi biliyorsun! Şu anda bile beni ciddiye bile Alamıyorsun!"

"Senin evliliğimizi ciddiye aldığın gibi mi?"

"Onu ciddiye almıştım! Ama en sonunda, çok fazlaydı..."

"Sence kaçmak yetişkinlerin problemleriyle uğraşma biçimi mi?"

"Senin yönteminden iyi olduğu kesin." diye Roxane cevapladı.

"Senin tek çözüm yolun beni benimle sevişmekti."

Bunu her zaman çok güzel yapmıştı, yumuşaklık ve kahkaha ve erkeksi güven karışımından Roxane'i arzudan çıldırtacak seviyeye getiriyordu. Sonra da üzüntüleri tekrar su yüzüne çıkar ama önemsizmiş gibi gelirdi. Zito' daki değişikliğı fark etmişti ve Roxane'nin yüzü tekrar gülümsemeye başlamıştı. "Bana göre güzel bir çözüm yoluydu. Eğer bu onu unutturabiliyorsa, o zaman canını sıkın her neyse çok kötü olamazdı."

O anda Zito'nun gözlerine karşındakini çözmüş bir bakış gelmişti ve bir avcı gibi sessizce Roxane'e doğru yürüdü. Onun aklından geçenleri okuyan Roxane ise öfke, inanılmaz bir istek ve korku karışımı bir şeyler

hissetti. Zito ona yaklaştıkça gözleri büyüdü ve ellerini yumruk yaparak sanki ondan kaçabilirmiş gibi geriye doğru adım atmaya başlamıştı.

Sonra hatırladığıysa dengesini kaybedip, ayakkabısının ayağından çıktıydı. Bileğine giren korkunç bir sancı nefesini kesti ve sonra başı çatlayacakmış gibi ağrımaya başladı ve her şey karanlığa gömülürken Zito'nun ona seslendiğini duydu. Biri onu kucağına almış ve yumuşak bir şeyin üzerine yatırmıştı. Gerçek dünyaya dönerken güçlü parmaklar saçını okşuyordu ve şakağının orada birşey onu inletecek kadar canını yakıyordu.

"Roxane!" Yine Zito'nun sesi.

Roxane yavaşça kolunu hareket ettirdi. Kanepede uzanmış olduğunu tahmin etti. Zito onun soğuk elini alıp, masaj yapmaya başladı. Baş dönmesi gittikçe hafifleyen Roxane, gözlerini açtı ve Zito'nun soluk bir yüzle yanında oturduğunu gördü. Nedense bu poz Zito için komik ve olağandışı bir oturuş şekliydi. Onun gülmek için kendini zorladığını anlayan Zito, "Çok şükür. Ben ambulansı ararken buradan kıpırdama."

"Hayır." diye zorla konuşabildi. "Gerek yok."

"Bilincini yitirdim" diyerek cep telefonunu cebinden çıkardı ve neredeyse düşürüyordu. Roxane onun parmaklarının titrediğini fark etti. "Başın sehpanın kenarına çarptı."

"Bir dakika baygındım. Zito, yapma!"

Zito numarayı çevirmeye başlamıştı ama güçsüzlükle onun bileğini tuttu ve onu durdurdu. "Zito, acil bir durum yok."

Zito kaşlarını çattı ve onun ellerini hafifçe itti. "Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirsin. Risk alamam."

Roxane gücünü topladı. "Kahretsin, Zito, sadece bir kere beni dinler misin?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Parmağı acil numarayı çevirirken durmuştu. Sabırsız bir şekilde Zito, "Haklılığını iddia etmek için doğru bir zaman değil, Roxane."

Roxane uzanıp telefonu onun elinden aldı. "Bunu zaten yaptım ve hayatımı tekrar elimden almana izin vermeyeceğim. Beni rahat bırak!"

Dik oturmaya çalışmak başını yine döndürmüştü ve Zito'nun arkasına koyduğu yastığa tekrar yaslanmak ve gözlerini tekrar kapamak zorunda kalmıştı.

Zito onun elinden telefonu aldı. Elini hafifçe onun alınına koydu. "Seni yalnız bırakamam. Bu şekilde değil. Bu tamamıyla ihmalkârlığa girer. Roxane...beni duyabiliyor musun?"

"Evet." Roxane gözlerini açtı. Zito gergin duruyordu ve gözleri kaygılı bakıyordu.

"Tıbbi bakıma ihtiyacın var."

Zito büyük olasılıkla haklıydı. Bayıldıktan sonra başını kontrol ettirmeliydi ve bileği çok ağrıyordu. Gözlerini kısarak baktığında bileğinin çok kötü şişmiş olduğunu gördü. Zito onun nereye baktığını gördükten sonra küfretti.

"Bana bir taksi çağırabilirsin." Roxane istemeyerek uzlaşmaya gitti. "Acil servise gitmek için."

"Eğer araban varsa seni ben götürürüm."

Roxane başını salladı ve hemen pişman oldu sanki biri başına vurmuş gibi. "Şehrin göbeğinde yaşarken arabaya ihtiyacım yok." "Taksi durağının numarası var mı?"

Roxane ona numarayı verdikten sonra Zito taksiyi çağırdı ve halının üzerinden onun ayakkabısını aldı. Topuğu kırılmıştı.

"Dışarıda merdivene takılmıştım." Diye Roxane hatırladı. "O zaman kırılmış olmalı ve ben de farkına varmamışım." Bu sefer yavaşça doğruldu ve sırtını yastığa dayadı.

Zito ayakkabıyı yere bıraktı. "Diğerini de çıkarsan iyi olur." Roxane'nin hamle yapmasına fırsat vermeden onun ayakkabısını çıkardı. "O ayağının üzerine buz torbası koymalıyız."

"Buzlukta donmuş bir paket bezelye torbası var. Onu acil durum torbası olarak kullanabiliriz."

Zito başını salladı ve birkaç dakika sonra bir havlu ye pakitle geri döndü. Roxane onun başını eğmesini seyretti. Onun ellerinin nazik dokunuşuna ve buz torbasını dikkatle bileğine koymasına aldırmamaya çalıştı. Koyu renk saçları alınına düşmüştü. Yanaklarını, dudaklarını ve çenesinin sert kıvrımını görebiliyordu.

Zito başını kaldırdı ve Roxane'nin bakışlarını yakaladı ve uzunca bir süre ona baktıktan sonra tekrar bileğine bakmaya başladı. "Üşümüyorsun değil mi?"

"Hayır." Vücudunu ve yanaklarını basan sıcaklığı hissetmiş olmalıydı. Roxane bakışlarını ondan kaçırdı, "yatak odamdan bana bir çift ayakkabı getirebilir misin?"

"Niye? Yürüyebilecek durumda değilsin ve o ayağına ayakkabı giyemezsin."

Yine... Haklıydı. Roxane yerinde kıpırdadı ve bileğindeki acı yine midesini bulandırdı. Birden kendine acıma duygusuyla birlikte bir sıkıntı içini kapladı. Beş dakikadan az bir sürede Zito onun tüm savunma mekanizmasını yıkmıştı.

Zito daha önce onun ağzından hiç çıkmayan bir kelime duyunca çok şaşırdı. "O kadar mı acıyor?" diyerek Zito kaşlarını çatı.

Tam ona acıdan çok başka bir şeyin onu çıldırttığını söyleyecekti ki, dışarıdan gelen korna sesini duydu.

"Önce kapıyı açayım ve sonra gelip seni alırım." diye Zito konuştu.

O odadan çıkar çıkmaz, Roxane ayağa kalkmaya çalıştı. Zito içeri geldiğinde onu o halde görünce, "Ne yapmaya çalışıyorsun?" dedi. Ve onu kucağına aldığı anda, Roxane'de kollarını onun boynuna dolamak zorunda kaldı.

"Bir dakika." diye Roxane konuşup çantasını gösterdi.

Zito onun çantasını alması için durdu. "Anahtarın?"

Telefonun yanında duran anahtarı işaret edince Roxane onu da aldı ve merdivenlere doğru yöneldiler.

Roxane'i arabaya yerleştirdikten sonra dönüp kapıyı kilitledi ve sonra da onun itirazlarına rağmen yanına oturup birlikte kliniğe gittiler.

"Bileğinizi kırk sekiz saat kıpırdatmayacaksınız." Doktor röntgeni inceledikten sonra böyle söylemişti.

"Birkaç saat arayla onbeş dakika buz torbası koyacaksınız. Çok sıkı sarmayın ve bandajı geceleri çıkartın. Ayağınızı sürekli olarak yüksekte tutacaksınız. Hemşire size birkaç egzersiz hareketi öğretecek. Tabii, bu hareketleri bileğiniz düzeldikten sonra yapmaya başlayacaksınız."

Dikkatini başına yöneltti. "Bu akşam sizi birinin sürekli kontrol etmesi gerek. Bilincinizi kaybetmenizi istemiyoruz." Zito'ya baktı. "Bu görevi size verebiliriz, değil mi?"

Roxane saçmalayarak, "Kendimi iyi hissediyorum."

Zito onu dinlemeyerek, "Bana neye dikkat etmem gerektiğini söylerseniz."

"Zito," diye itiraz etti. "Sen..."

"Ya ben kalırım ya da sen bu geceyi hastanede geçirirsin."

Roxane onun bu yüz ifadesini çok iyi biliyordu. Hastane belki daha iyi bir seçim olurdu ama evine gitmek istiyordu. Çok yorgundu, acı çekiyordu, stresliydi ve kendini iyi hissetmiyordu. "Evime, yatağıma gitmek istiyorum."

Zito hiç vakit kaybetmeden onu evine götürdü. Evde onu yatak odasına kadar taşıdı. Örtüyü çekerek onu yavaşça yatağa bıraktı.

"Geceliğini getireyim mi?"

"Yastığının altında. Ama önce banyoya gitmeliyim. Bana verdikleri koltuk değneklerini getirebilirsin."

"Seni önce banyoya götürüyem ve sonra değnekleri getiririm." Tekrar yatak odasına geri döndüklerinde, değnekler komodinin önünde duruyorlardı. Zito ona bir bardak su verdikten sonra ilacını verdi ve geceliğini bile yatağın üzerine koymuştu. Bu Zito'nun ona hediyesiydi ve bunu hatırlamış olmalıydı. Evden ayrıldıktan sonra gardırobunu yenileyecek parası yoktu ve geceliklerini yenilemek düşündüğü en son şeydi.

Roxane yatağa oturduğunda Zito, "Sana yardım edeyim." dedi. "Ben idare ederim. Eğer beni bırakırsan."

Zito geri çekildi. "Seni soyunurken binlerce kez gördüm ve bunu senin için hatırladığımdan da fazla yaptığıma eminim."

"Ama şimdi beni seyredemezsin! Git!" Zito'nun önünde soyunamazdı. Bu düşünce aklına bir sürü erotik hatıra getirmişti ve yanaklarının kızarmasına engel olamadı.

Zito'nun gülümsemesi hem alaycı hem de kuşkuluydu. Sonra omuzlarını silkti. "Hemen dışarıdayım."

Beş dakika sonra kapıyı çaldığında, Roxane örtünün altına giriyordu.

"O ayağını acıtıyor mu?" diye Zito sordu. "Çarşaf mı? Yatağını ucunda kalan kısmı biraz kaldırabilir misin?"

Zito istediğini yaptıktan sonra, "Hemen yandaki odan misafir odası sanırım. Bana ihtiyacın olursa orada olacağım. Birkaç saat sonra seni uyandırıp, ayağındaki bandajı çıkartırım."

Roxane'nin ona teşekkür etmesi gerekiyordu ama sözcükler boğazına takıldı. Kendini zayıf, aşağılanmış ve Zito'ya muhtaç kaldığı için kendine ve Zito'ya da buna neden olduğu için öfke duyuyordu. Eğer buraya gelmemiş olsaydı, bunlar hiçbir olmazdı. "Tamam. Yatağın üzerinde temiz çarşaf var."

Bir müddet sonra başında ve bileğindeki ağrı yavaşça kayboldu

ve uykuya daldı.

Omuzuna değen Zito'nun eli onu uyandırdı. Roxane ona döndüğünde Zito'nun eli yanağına değdi. Bu bir rüyaydı, tabii ki. Şakaklarında hissettiği dudaklarda rüyaydı. Onu terk ettiğinden beri Zito'yu sürekli olarak rüyalarında görüyordu ve bu da onlardan biri olmalıydı.

İsteksizce gözlerini açtı. Karanlıktı ama koridordan gelen ışıık Zito'nun geniş omuzlarını belli ediyordu. Ayağındaki örtüyü Zito kaldırdı ve nazik bir şekilde bandajı ayağından çıkarttı.

"Zito."

"Uyandın mı? Nerede olduğunu biliyor musun? Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Doktor hafızasını kontrol etmeleri gerektiğini söylemişti. "Evimdeyim. Sen geldin. Başımı çarptım.

Uyanığım, her şey normal."

"Adresin?"

Roxane tam adresini verdi.

"İyi." Tekrar üzerine örttü ve alnından öptü. "Şimdi tekrar uyu."

Zito'nun yan odada olduğunu bilerek uyudu. Zito onu iki kere daha uyandırdı. İkincisinde erotik bir rüya görüyordu. Odanın loş olmasına ve Zito'nun kendi yüzünü net görememesine memnun oldu.

Zito onu yeniden bıraktığında tekrar rüya görmeye başladı. Rüyasında sanki balayındalarmış gibi mutluydu. Tropikal bir yerde plajda ikisi güneşleniyorlardı. Zito çıplak koluna dokundu, gözlerini kamaştıran gülümsemesiyle gülümsedi ve omuzunu öptü.

Ayak parmakları, ayakları soğuktu ve bir dalganın üzerine geldiğini gördüler. Küçük dalga üşüyen ayaklarını ıslatınca Zito güldü ve onun ayaklarını büyük elleriyle tuttu. Ayak parmaklarından birini ağzına aldı ve gözleri parıldayarak Roxane ona geri güldü.

Zito ayaklarını bıraktı ve her ikisinin üzerine ince ince kum attı sonra da yanına uzandı, Roxane'e gülümseyerek dudaklarından öptü. Ama öpücük hemen sona erdi ve Roxane itiraz ederek kollarıyla onu yine kendine çekti. Dudakları ağır gelmişti ve Zito onun elini tutarak dudaklarına götürüp öptü.

"Roxane?"

Gözlerini açtı ve karanlıkta Zito'nun yüzüne baktı. Ama ortada plaj falan yoktu, sadece yatak odası ve odaya süzölmeye çalışan güneş ışığı. Zito onun elini tutmuş bir halde yatağın üzerinde oturuyordu.

Roxane hemen elini çekti. Onu gerçekten öpmüş müydü yoksa sadece bir rüya mıydı? Ve dudaklarından öpmüş müydü? Diliyle dudaklarına dokundu ama anlamasına imkân ihtimal yoktu... "Kendini nasıl hissediyorsun? Ayakların soğuktu, üzerinden

Örtüyü atmışsın."

"Şimdi ısındılar. Ben iyiyim."

"İyi değilsin ama umarım rahatsın."

Roxane başını salladı. "Ben kalkarım."

Değnek\eri kullandı, onun yardım teklifini reddetti ama Zito onu banyoya kadar takip etti ve Roxane'e kapıyı kilitlememesini rica etti. O çıkana kadar da Roxane'i kapıda bekledi.

Yatağına geri döndüğünde, "Kahvaltı için ne istersin?" diye

Roxane'e sordu.

"Meyve suyu, tost ve kahve lütfen."

Zito kaşlarını çatı. "Bu düzgün bir kahvaltı değil."

"Bence oldukça sağlıklı."

"Hazırlayıp getireyim."

Roxane ona karşı gelmedi. Yatakta kahvaltı etmek fikri çok hoştu ve belki de enerjisini başka bir tartışmaya saklamalıydı. Zito aşağıdayken, Roxane yeniden ayağına kalktı ve aceleyle külotunu, tişörtünü değiştirdi ve tekrar yatağına yattı. Daha sonra bileğini rahatsız etmeyecek bol bir pantolon ya da etek giyerdi.

Zito on beş dakikadan az bir sürede döndü. İstediklerinin yanı sıra krep ve reçel de vardı. Roxane itiraz edince, "Bunlar benim için." dedi.

Roxane nefis kokuyu duymam azlığı geldi ama Zito onun imrenerek bakmasını yakaladı. Zito gülümsedi, bir parça keserek çatalıyla Roxane'nin ağzına tuttu. "Hadi, al bir parça."

Roxane ağzını açtı ve lokmayı yuttu. Kendi kendine bir daha yemeyeceğini söyledi ama Zito biraz daha ikram edince yine dayanamadı. En sonunda Zito'nun da planladığı gibi krep paylaştılar.

En sonunda Zito gittiğinde değneklerle dolabına gitti. Zorlukla üstüne geçirdiği etek ve bluzdan sonra

yatağın üzerine oturdu ve Zito geri döndü.

"Ayağa kalkmalı mıydın?"

"Bütün gün yatakta kalmayacağım. Bana saç fırçamı verebilirsin."

Zito fırçasını verdikten sonra, "Ayağına bir şey giymen gerek. Çorap vereyim mi?"

Roxane ona çorapların yerini gösterince Zito onun sağlam ayağına giydirdi, diğerine de terlik giydirdi. Merdivenlerin başına kadar değnekleriyle yürüdü. Arkasında Zito hafifçe güldü ve değnekleri elinden alarak onu kucakladı.

"Beni taşıyamazsın!"

"Zaten taşıdım, dün gece."

"Ama aşağıya inmek..."

"Sıkı tutun. Sana söz seni düşürmem."

Zito yavaş yavaş inmeye başladı ve Roxane kollarını onun boynuna doladı ve uzun kirpiklerine, yüzüne bakmamaya çalıştı. Bu sabah tıraş olmamıştı, Roxane onun yanağına kendi yanağını değdirmenin nasıl olduğunu biliyordu...

Gömleğinin iki üst düğmesi açıldı ve Roxane onun teninin tadını ve yumuşaklığını biliyordu ve oradaki tüylerini okşarken avuç içinin gıdıklanmasını hatırladı.

Bu düşüncelerin aklından gitmesi için gözlerini kapadı ama onun kollarında olmak, onun kokusunu duymak Roxane'i çok zor durumda bırakıyordu. Zito sabah kalkınca aşağıdaki çamaşırhanede duş almış olmalıydı. Merdivenleri indikten sonra oturma odasına girdiler ve Roxane'i kanepenin üzerine bıraktıktan sonra değnekleri almak için geri döndü.

"Buz torbanı yeniden hazırladım. Getireyim ve bileğini yeniden saralım."

Zito bileğini sararken Roxane dün gece gördüğü rüyayı hatırladı. Çürük ve şiş bileğinin hiçbir erotik yanı olmadığını bildiği ve Zito'nun buz torbasından dolayı ellerinin donduğunu tahmin ettiği için, "Hiç hoş bir görüntü değil." dedi.

"Çirkin değil." Zito ona baktı. "Sadece... Üzücü."

"Bundan nefret ediyorum." diye Roxane mırıldandı. "Senin

Tarafından bakılmayı."

"Ama bu çok önemli." Elindeki buz torbasıyla durdu. "Benden olduğu için mi nefret ediyorsun yoksa genel olarak birinin bakması mı rahatsız ediyor?" "Her ikisi de."

"Bunu günahlarım için bir ceza olarak gör. Dün gece bütün sorunlarından beni sorumlu tutuyordun ve ben de itiraf etmeliyim ki, kendimi suçlu hissetmeye başlamıştım."

Zito sırtınca Roxane'de onunla birlikte gülmeye başladı. "Bu konu hakkında tartışmayacağım."

Zito ayağının altına bir yastık koyduktan sonra değnekleri alıp, ona baktı. "Bir müddetliğine dışarı gidersen, ayağa kalkmayacağına

Söz verir misin?"

"Aptal değilim, Zito. Eğer kalkmam gerekirse, kalkarım." Çenesini dikleştirdi. "Sen bakıcım değilsin."

Zito'nun değnekleri uzağa koyabileceğini bildiği için sertçe "Ve onlarsız da yapabilirim!" Zito'nun yüzü gerilmişti ama ona doğru adım attı ve değnekleri

yanına koydu.

"Teşekkür ederim."

Zito ona öfkeli bir şekilde baktı. "Umarım haklı olduğunu kanıtlamak adına mantıklı davranıp, onları kullanmaya kalkmazsın." Saatine baktı. "Otele gidip, üzerimi değiştirip, sonra da birkaç kıyafetle buraya döneceğim."

"Dönmene gerek yok. Eminim yapman gereken işler ve görmek

Gereken insanlar olmalı."

"Yardım etmem gereken başka kimse yok. Hafta sonu ve

Verdiğim önemli bir söz yok."

"Arkadaşlarım var. Birine ihtiyacım olursa biri gelir."

"Peki, onları çağırır mısın?" Roxane'nin cevabını beklemeden, ekledi. "Neden bu kadar korkuyorsun, Roxane?"

"Ne demek istediğini bilmiyorum." Ama Zito'nun yüzüne bakmadı.

Bir dakika sonra Zito, "Bir saat kadar sonra burada olurum. Yanına telefonu getireyim mi? Ya da okumak istediğin bir şey? Ya da televizyonu açayım mı?"

"Cep telefonum var." diye Roxane cevapladı. "Çantamda."

Zito çantasını getirdi ve Roxane telefonu dışında bir kalem ve bloknot çıkardı. Zito ona gazeteyi de

getirdikten sonra yedek anahtarı alarak gitti. Roxane gazeteye göz gezdirdi ama hayatında olan son olaylar sürekli olarak aklına geliyordu. Kendini Zito'dan ayrı yaşayabileceğine, hayatın onsuz da ilginç ve dolu geçebileceğine inandırmıştı. Şimdi kendini nasıl kandırdığını anlamıştı. Hiç kimse ve hiçbir şey onu böyle hissettirmemişti.

Her şey daha renkli, daha heyecanlı, daha gerçekçi görünüyordu. Onunla ilk tanıştığında da böyle hissetmişti. Ve sonra neler oldu diye kendini ikaz etti. Aynı tuzağa yeniden düşme.

Belki de tuzak falan yoktu. Zito onu geri istediğini söylememişti. Bunun farkına varmak Roxane'i rahatsız etmişti. Elinden gazeteyi düşürdü. "Seni aptal!" diye kendini azarladı. Böyle hissetmemesi gerekirdi. Zito'nun ona hatırlattığı gibi, evliliklerini sona erdirip, çekip giden kendisiydi.

Başka bir şey düşünmeliydi. Telefon etmek için çok erken sayılmazdı ve böylelikle kafası dağılırdı.

Zito ufak bir çantayla geri döndü. Üzerinde spor bir pantolon ve tişört vardı. Her zamanki gibi harika görünüyordu.

"Bunları kaldırayım ve sonra da kahve yaparım. Senin de ilaçlarını içmen gerek. Onları da getiririm." "Teşekkürler." Onu tekrar görmek Roxane'i sevindirmişti vesevindiği anlaşılmasın diye yüzünü sakladı. Bu tatlı bir işkenceye dönmüştü. Ne kadar süre kalmaya niyeti vardı acaba?

Onun yukarıya odasına çıktığını duydu. Onu buraya davet etmemişti. Her zamanki gibi o kontrolü ele almıştı, onun ihtiyaçları hakkında fikir yürütüyor ve karşı çıkmalarını umursamıyordu. Ama en önemlisi Roxane'nin buna müsaade etmesiydi.

Kendini göstermesinin zamanı gelmişti. Gerçekten. Kanepeden zorla kalktı, değneklerini aldı ve mutfağa ilerledi. Zito tekrar aşağıya indiğinde kahveyi yapmıştı ve masanın orada oturmuş, ayağını da başka bir iskemleye ayağını uzatmıştı.

Meydan okurcasına bakışı Zito'nun bir şey demesine fırsat vermeyecek türdendi ve o da yetişkin hoşgörüsüyle hiçbir şey demedi ve Roxane'de hırlamadı.

Zito kahveleri koydu ve sonra hiçbir şey demeden karşısına oturdu ve en sonunda sessizliği Roxane bozdu. "Bana ailenin nasıl olduğunu anlatmadın."

Bir, iki dakika Zito ona baktı ve onun bu ilgisine şaşırdığı belliydi. "Annemle, babam iyi. Dedem seni özlüyor."

"Ben de onu özlüyorum."

"Ona hiç yazmadın ama." Ses tonu kınayıcıydı.

"Beni geri dönmeye ikna etmeye çalışacağından korktum."

"Eğer deneseydi," diye Zito lafını ölçerek konuştu. "Seni geri isteyeceğimi mi düşündün?"

Roxane'nin kalbi sıkıştı. Yanakları buz gibi olmuştu ve zorla konuşabildi. "Bunu hiç düşünmedim." Sesinin kendini ele vermemesini ümit etti ama pek başarılı olduğunu düşünmüyordu. "Kız kardeşlerin iyi mi?"

"Marina'nın üçüncü bebeği kız oldu. Şimdi altı aylık oldu ve daha şimdiden ağabeylerine cadılık yapıyor. Angelita üç çocukla boğuşuyor. Zara Avrupa'da, İtalyan akrabalarımızı ziyaret ediyor."

"Ve Serena?" Serena en ufakları ve Roxane'e yaşı en yakın olanıydı. İyi anlaşırılar, bazen kıkırdaşırılar, bazen de dedikodu yaparlardı.

"Serena evlendi."

"Norrie'yle mi?" Serena Norrie'yle üniversite zamanından beri çıkıyordu.

Zito başını salladı. "Evet, Norrie'yle."

"Tatlı bir insan. Birbirleriyle çok uyumlu olmuşlardır."

"Bilirkişi gibi konuştun. Seni böyle düşündüren ne?"

Bir iğneleme daha gelmişti ama Roxane anlamazlığa geldi. "İyi arkadaşlıklar. Beraberken çok güldüklerini hatırlıyorum ve neredeyse aynı yaşıydılar." O da bir, iki iğneleme yapabiliirdi.

"Biz birlikteyken gülmüyor muyduk?"

"Bazen." Roxane kahvesinden bir yudum aldı. "Ama daha çok sen bana gülerdin."

Zito fincanını sertçe masaya koydu. "Bu doğru değil!"

"Parayı sokağa atmak istemediğim için bir elbiseye binlerce dolar vermek istemediğimde ya da büyük yemek davetlerinde ne pişireceğim paniğine girdiğimde beni komik bulurdun."

O zamanlar gülmesi o kadar zalimce gelmiyordu ve Deloras şeflerinin her şeyi yapacağını söylediği zaman

rahatlamıştı ama içten içe alınıyordu. "Ayrıca..."

"Ne?" diye Zito sordu çünkü Roxane konuşmasına ara vermişti. "Ayrıca ben... ne?"

Roxane önce aşağıya sonra tekrar ona baktı. "Bakire olmamı bile komik buldun. Biz balayındayken... Bile güldün."

Zito kaşlarını çatı. "Roxane," Sesi boğuk çıkmıştı. "Bu kesinlikle doğru değil. Sevişmemizi ağırdan aldım çünkü senin gergin olduğunu biliyordum. İlk seferin senin için kolay ve doğal olmasını istedim, rahatlamana yardımcı olarak korkmamamı ve acı duymamamı istedim. Ama bana söylediğinde heyecanlandım ve açıkçası korktum."

Roxane ona bakakaldı. "Korktun mu?"

"Senin canını yakmaktan ödüm kopuyordu. Belki de seni seksten soğutmaktan korkuyordum."

"Ama yapmadın." Roxane düşünmeden konuşmuştu.

Zito gülümsedi. "Bunu kısa zamanda anladım. Çok istekli ve aynı zamanda masumdun. Eğer güldüysem, bu rahatladığım içindir ve sevinçten. Aşırı bir sevinç,sana, cesaretine ve cömertliğine ve tatlı, unutulmaz tutkuna."

Sesi daha da kısık çıkıyordu. Mutfağında ki küçük masada otururlarken, Roxane kendi teninde dans eden kıvılcımları ve tıpkı evlendikleri gece hissettiği titremeyi vücudunda duyuyordu. Yeniden tropikal adadaki o muhteşem yatak odasında geçirdikleri oniki tembel tutku dolu gece ve gündüzü hayal edebiliyordu.

Onun içinde mutlu dolu zamanlar vardı. Oniki günden fazla süren bir mutluluk. Ve yine de...

Gözlerine birden sulanmıştı. Onları saklamak için kahvesini içmeye başladı. Fincanını masaya koyarken gözlerini kaldırmamıştı. "O zamanlar çocuktum. Benim için tek önemli şey aşık olmaktı."

""Ne diyorsun? Artık aşık olmadığın için evlilikten vaz mı geçtin?"

Aşık olmamak mı? Böyle bir şey olmamıştı. "Benim söylediğim evlilikte seksten daha önemli şeyler var."

"Bu yeni bir anlayış mı? Tebrikler. Bunu bütün dünyayla paylaşmalısın."

Bileğini unutarak, Roxane ayağa fırlamaya çalıştı. "Benimle alay edeceksen..."

Ayağı iskemleye takılınca ağırlığını sakat bileğine verdi. Keskin bir sancı onu bağırttı ve Zito hemen fırlayıp onu yakaladı. "Canın yandı mı?"

Bir kolu beline, diğer eli de dirseğinden tutmuştu. Roxane'nin yüzü onun gömleğine dönüktü ve Zito'nun kokusunu duyabiliyordu. Bileği zonkluyordu ve dişlerini sıkarak yumruğunu onun göğsüne vurdu.

"Kahretsin!" Tekrar vurdu ama bunların onun canını yakmadığını biliyordu. "Bütün bunlar senin suçun!"

Zito onu iyice kendine çekti ve Roxane onun yanağını saçlarında hissetti. "Biliyorum, biliyorum, carissima"

Zito İtalyanca'yı aşk dili olarak adlandırır ve en yakın ve özel zamanlarında kullanırdı.

Roxane gözlerini kapadı. Yapmak istediği tek şey ona yaslanmak, okşanmak ve onun tarafından bakılmaktı. Artık yalnız olmak istemiyordu. Oh, hayır. Hayır.

"Hayır!" Hemen Zito'dan uzaklaştı ama değneklerine ulaşmak için ona dayanması gerektiğini fark etti.

"Yapma!"

Zito kaşlarını kaldırdı. "Hoşuna gittiğini sandım."

"Gitmedi!" Değnekleri aldıktan sonra ondan uzaklaştı. "Bileğimi incittim ve sana dayanmam gerekiyordu!"

"Ne zaman istersen. Benim çok hoşuma gitti."

"Yapışkan birini istiyorsan, gidip başkasını bul. Ben bunu daha fazla yapamayacağım."

"Yapışkan birini istediğimi nereden çıkardın?"

"Bunu açıkça belli ettin." Kapiya yöneldi. "Ayağımı yeniden havaya kaldıracağım."

Bir dakika sonra Zito, "Sana bir ağız kesici getireyim."

"Gerek yok ve senin yardımına da ihtiyacım yok."

Zito arkasından gelmedi ve onun musluğu açtığını duydu. Kendini kanapeye bıraktığında terbiyesiz, mantıksız, hatta kaba olduğu için duyduğu suçluluk duygusunu hissetmemeye çabalıyordu. Kitabını eline alıp okumaya başladı.

Bir müddet sonra Zito yanına geldi ve Roxana kitabından başını kaldırdı. Buz torbaları almış ve buzlukta dondurmıştı. Bileğine koyduktan sonra ayağının altına yastık koydu. "Sana başka bir şey getirebilir miyim?"

"Hiçbir şey. Yapacak bir şeyin varsa..."

Zito başını salladı ve elleri cebinde ondan uzakta duruyordu. Roxane onun kendini incelediğini hissediyordu.

"İlginç galiba?"

"Evet. Eğer okumak istersen, gazeteyi alabilirsin."

Zito eğilip gazeteyi yerden aldı ve koltuklardan birine oturdu. Roxane ona bakmamasına rağmen gazeteyi okumaya başlamadığını biliyordu. Başını kaldırdığında Zito'nun onu incelediğini gördü.

"Okumak istemiyor musun?" diye kibarca sordu.

"Pek değil ama sen keyfine bak."

Roxane dilini ısırıldı. O sürekli kendini incelerken nasıl kitap okuyabilirdi ki. "Eğer müzik dinlemek istersen, kaset ve CDlerim var."

Zito gülümsedi. "Ve eğer istemezsem?"

Roxane omuzlarını silkti. "Nasıl istersen." diyerek kitabına geri döndü.

Zito ayağa kalktığı anda Roxane'nin sinirleri gerildi. Bir el kitabı elinden çekti ve o da koyu renk gözlere sorar gibi baktı.

"Saklanmaktan vazgeç, Roxane." diye sabırsızlıkla konuştu. "Konuşmamız gerektiğini biliyorsun."

ALTINCI BÖLÜM

Kızgınlık bir anda Roxane'nin bütün vücudunu kapladı. "Bana söylediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim." diye Roxane konuştu. "Artık değil." Onunla konuşmaya çalıştığı bütün o zamanlarda endişelerine gülerек ve itirazlarını öpücüklerle karşılık vermişti...

"Tanrı aşkına! Bana bir zorbaymışım gibi davranmaktan vazgeçer misin?" diye Zito sinirlendi.

"O zaman öyle davranmaktan vazgeç ve bana kitabımı geri ver."

Zito'nun bakışından Roxane onun kitabı fırlatacağını düşündü ama onun yerine kucağına bıraktı.

"Bileğin acıyor mu?"

"Çok değil, kıpırdatmadığım sürece iyi."

"O zaman seni bu kadar sinirli yapan o değil."

"Beni sen sinirlendiriyorsun." diye Zito'ya cevap verdi. "Burada olman yeterli."

"Farkındayım. Niye?"

"Bunun nedeninin belli olduğunu düşünüyorum."

"Beni terk etme nedeninin belli olduğu gibi mi? Bana aptal de ama hala anlayabilmiş değilim. Beni zorba olarak görmeyi dışında."

"Cinayete kurban gitmiş eski karılarının kilitli olduğu bir oda bulduğumu hatırlamıyorum." diye Roxane espri yaptı. "Gerçi aldığını ev yeterince büyüktü."

Roxane bakışlarını ondan kaçırdı. "Senin bağlı kalmanı...seni bırakan bir eşe bağlı kalmanı istemedim. Mahkemeye anlaşılmaya varmak istemediğimi söylersen, beni boşarsam."

"Çok düşüncelisin." diye Zito imalı bir cevap verdi.

"Bana inanmadığımı biliyorum ama senin için ancak bu kadar kolaylaştırabiliyorum."

"Kolay mı? Bunların hiçbiri benim için kolay olmadı. Ve bunu senin için de kolaylaştırmaya hiç niyetim yok. Eğer boşanmak için bu kadar çıldırıyorsan, o zaman lanet avukatını git, kendin gör."

"Çıldırmıyorum." Roxane'nin boğazı yanmaya başlamıştı. "Ama eğer gelecekte tekrar evlenmeye..."

"Tekrar evlenmek mi?" Roxane'e çok kötü bakmıştı.

"Yoluna çıkmam."

"Ama ben senin yoluna çıkarım! Kendi ellerimle karımı bir başka adama teslim etmem, ne şimdi ne de sonra."

Roxane derin bir nefes aldı. "Eğer başka bir adam isteseydim, beni ona teslim etmek diye bir şey senin adına olamazdı! Böyle günler artık geçmişte kaldı. Hangi devirde yaşıyoruz?"

"Lafın geliyordu!"

Ne şimdi ne de sonra da lafın gelişi olmalıydı. Uzun bir süre kadınsız yaşayacak bir erkek değildi. "Ben sene dolar dolmaz özgür olmak isteyeceğini düşünmüştüm."

"Yanlış. Bir sene, on sene, elli eğer o kadar uzun yaşarsak. Hiç fark etmez, ölüm bizi ayırana kadar, hatırladın mı, Roxane?"

Roxane yutkundu. Tabii ki hatırlıyordu. Ve o da buna yürekten katılmıştı ama Zito'yla daha fazla

yaşayamayacağını anladığında onu bu sözleri verdiği için hayatını zehir etmek istememişti.

"Kilisede evlenirken boşanmanın bizim için söz konusu bile olmadığını biliyordun."

"Kilisenin adetlerine çok bağlı olduğun söylenemez. Benimle evlendiğinde sen de el değmemiş değildin."

"Bir rahip olduğumu hiçbir zaman iddia etmedim. Evlendiğimizde ben de senin gibi olsaydım, bundan gurur duyardım ama "Geniş bir ailem var. Herkesin rahatlıkla bir araya gelebileceği bir ev olmasına beraber karar vermiştik."

Bu doğrudu. Hatta bunu dört gözle beklemişti. Tek çocuk olduğu için kalabalık bir ortam hoşuna gitmişti.

Ama oturacakları

Evin büyüklüğünü görünce Roxane karşı çıkmıştı. Zito, ona bütün aile kutlamalarının ve önemli iş davetlerinin bu evde verileceğini açıkladı. Yaramaz bir gülümsemeyle evin birçok odasını kendi çocuklarıyla doldurabileceklerini de söyleyince Roxane sesini çıkarmadı. Ve güzel, ferah ve rahat bir evdi.

"Hala orada mı yaşıyorsun?" diye Roxane sorarken olmayan

çocuklarını düşündü.

"Evet. Ev sahibesi olmasa da davet vermek zorunda kaldığımda

çok kullanışlı."

Roxane elinde ki kitapla oynamaya başladı. "Ben, şimdiye kadar beni yeni bir ev sahibesiyle değiştirmişsindir diye düşünmüştüm."

Sessizlik tansiyonu daha da çok çıkarmıştı ama konuştuğunda Zito'nun sesi normal çıkıyordu.

"İş davetlerim olduğunda bazen kız kardeşlerim yardım eder." Bir an için olan suskunluktan sonra,

"Masamda senin yerini alabilirler ama hiçbir kadın yatağımda karımın yerini alamaz."

Roxane Zito'nun sert ifadesine baktığında ürktü. Ağzı açık kaldı ve göz bebekleri kocaman oldu.

"Çok şaşırılmış bir halin var. Niye?"

Roxane aklına ilk gelen şeyi söyledi. "Artık senin karın değilim."

Zito sinirle yerini değiştirdi ve camın yanına gitti. Sonra tekrar Roxane'e döndüğünde gözleri parıltıyordu.

"İstemiyor olabilirsin ama biz hala evliyiz, Roxane."

"Bir sene oldu. Beni istediğin zaman boşayabilirsin. Buna hakkın var. Avukatım Avustralya'da olmadığım için o kanunlara uymamız gerekmediğini söyledi."

"Demek bunu avukatınla görüştün?"

Sanki geçmişti düşünürmüş gibi ama sonra tekrar Roxane'e döndü. "Seni dün gece görmek sanki kaderimden bir mesaj gibiydi. Kaybolmana izin veremezdim. Cevap istiyorum, Roxane ve bu cevapları almaya niyetim var."

Roxane birkaç dakika tereddüt etti ama Zito'nun emrivaki tavrı onu sinirlendirmişti. "Ne yapacaksın?

Kolumu mu kıracaksın?" diye alaycı konuşarak incinmiş bileğine baktı. "İyi bir başlangıç yaptın."

"O bir kazaydı ve eğer öfke nöbeti geçirmemiş olsaydın, başına gelmezdi."

"Öfke nöbeti geçirmedim!"

"Ayağımın üzerine basan kimdi?"

"Senden kaçmaya çalışıyordum! Bana bir kere saldırmıştın..."

"Saldırmak mı?" Çok ciddileşmişti. "Komşularını ayağa kaldırmamanı sağladım. Onlara ya da polise kocanı gördüğün için bu hale geldiğini açıklamayı ister miydin?"

"Eski kocam."

Zito sinirle dişlerini sıktı. "Kocan."

"Teknik olarak, sadece ismen. Başka bir şey yok."

Zito gözlerini kıstı. "Bu durumu hemen değiştirebiliriz."

Roxane onun bu gergin halini görünce kasıldı. "Sen..sen..."

"Zor kullanmam. Beni o kadar tanıyorsun."

Tabii tanıyordu..Yoksa? Rahatlama yerini öfkeye bıraktı. Bir an için fiziksel olarak Zito'dan korkmuştu.

"Beni tehdit ediyordun!"

Zito onu küçümseyen bir ses çıkardı. "Seni yatağa götürmek için tehditlere ihtiyacım yoktu, tatlım. Ya da delicesine, tutkulu sevmek için başka herhangi bir yere." Gözleri parıldayarak kanepeye geldi. "Duş, neredeyse evdeki her oda, bahçe, yazlık ev. Havuz kenarı, havuzun içi. Balayımızda bulduğumuz o küçük koy."

"Benden uzak dur!" Roxane avazı çıktığı kadar bağırdı.

Zito fazla yaklaşmadı. "Benden korkmuyorsun!" Sesi sinirliydi ve sonra bakışları anlayışlı oldu. "Kendi duygularından korkup kaçıyorsun." Hafifçe kahkaha attı "Çünkü eğer sana dokunursam, her şey eskisi

gibi olacak ve sen alev alev yanacaksın."

Onun bu doğru tahmini Roxane'i küçük düşürdü ama o açık vermemeye çalıştı. "Dün gecedен beri bana en az yirmi kere dokundun ve ben de senin üzerine atlayıp, yatağa götürmedim." "İster misin?" diye yumuşaklıkla sordu.

Bu soruyla bütün vücudunu ateş basmış olsa da, büyük bir cesaretle Roxane onu tepeden tırnağa süzdü. "Artık bir bakışla, bir dokunuşla ve birkaç öpücük ve iltifatlara kanan ve kolay etkilenen bir kız değilim."

"Öyle mi hissediyordun?"

"Öyle hissettirdin. Ne kadar tecrübesiz olduğumu biliyordun.

Şimdi her şey farklı."

"Her şey mi? Şimdi ne tecrüben var peki?" "Ne demek istediğimi biliyorsun. Olgunlaştım, en sonunda."

"Tebrikler ve bu tam olarak ne demek oluyor?" Roxane köşeye sıkışmıştı. "Sana ihtiyacım yok. Seni istemiyorum."

"Beni istemiyorsun, öyle mi?" Zito ona dikkatle baktı ve bir

adım yaklaştı. "Emin misin?" "Sana söyledim..." "Biliyorum. Sana dokunmayacağım. Peki merdivenlere kadar

tekrar nasıl gideceksin?"

"O farklı ve sen de bunu biliyorsun. Ve lütfen tepemden konuşup durma çünkü yakında boynum tutulacak."

Zito işi inada bindirmeyip koltuğuna oturdu. "İyi mi?"

"Teşekkür ederim."

"Bu ne kibarlık." demesine rağmen Zito Roxane'nin özellikle kibarlık yaptığını biliyordu. O sırada Roxane'nin cep telefonu çaldı ve o daha cevap vermeden Zito odadan çıktı. "Alo? Oh, merhaba, Joanne. Bu gece gelemem. Kusura bakma."

"Önemli değil. o filmi görmek isteyen bir arkadaşım daha var. Neyse, sen nasılsın? Uzun zamandan beri görüşemedik."

"İyiyim." Roxane arkadaşına bileğini söylemek istemedi çünkü hemen atlayıp gelirdi ve Zito...

Çok fazla karışıklık vardı. Yeni Zelanda'da kimse onun evli olduğunu bilmiyordu. Soranlara bekar olduğunu söylüyordu. Bir müddet sohbet ettikten sonra telefonu kapadı. Zito geri dönmemişti.

Değneklerine uzandıktan sonra ayağa kalktı ve mutfığa gitti. Zito mutfaktaki camdan dışarıyı seyreliyordu. "Konuşman bitti mi? Senin için bir şey yapabilir miyim?"

"Tuvalete gideceğim." diyerek misafir tuvaletine yöneldi. Zito ona kapıyı açıp, mutfığa geri döndü.

Roxane geri geldiğinde onun buzdolabının içindekilere baktığını gördü. "Öğle yemeği için ne istersin?"

"Peynir, ekmek yeterli."

"Vitamine ihtiyacın var. Gidip, alışveriş yapayım. İstedğin bir şey var mı?"

"Yok."

"Seni kanepeye götüreyim."

Buna da gerek yoktu ama Zito'nun onu dinlemeyeceğini biliyordu. Bir saatten az bir sürede elinde torbalarla ve bir çiçek sepetiyle geri döndü. "Çiçek almana gerek yoktu."

"Canım istedi. Nereye koymamı istersin?" Çiçekleri kütüphanenin oraya koyduktan sonra öğle yemeğini hazırlamak için mutfığa gitti. Taze ekmek, peynir, salam ve salatayla geri gelmişti.

Yemeklerini yedikten sonra Zito bulaşıkları mutfığa götürdüğünde, Roxane çiçek sepetini incelemeye başlamıştı. Pembe karanfiller, fuşya renkli güller çok hoş görünüyordu. Zito'nun çiçekleri özenle seçtiğini tahmin edebiliyordu. Çiçek, mücevher ve her türlü hediye seçiminde Zito her zaman zevклиydi.

Evlenmeden önce nişan yüzüğünden başka bir mücevheri kabul etmemesi Zito'yu çok güi-dürmüştü.

Gözlerini kapadı ve çiçeklerin nefis kokusunu iyice içine çekti. Zito'nun daha önce verdiği çiçekler aklına gelmişti. Doğum gününde, evlenme teklif ettiği günde, evlilik yıldönümlerinde ve çoğu zaman bir neden olmaksızın..

Çalan kapı zili onu birden uyandırmıştı. Bileğini unutarak aya-ğa kalkmaya çalıştı ama Zito kapıyı açmıştı bile. Uyku sersemi bir konuşmalar duymuş ve kapı kapanmıştı. Zito salona geldiğinde, "Ah, uyanmışsın." dedi.

"Misafir mi geldi?"

"Onları yolladım."

"Bana sormadan mı? Zito, buna hiç hakkın..."

"Yardım istemek için gelen insanlar. Eğer istersen geri çağırayım."

"Hayır, istemem. Ne kadar süredir uyuyorum?"

"Bir saat kadar. İlaçlarını getirdiğimde uyuyakalmıştın ama seni uyandırmak istemedim. Başın iyi mi?"

"Evet."

"Ayağının altına yastık koyma ve buz torbası zamanı geldi.

Başka bir şey ister misin?"

"Bir bardak su." Ağız kurumuştur. "Lütfen."

Suyu ve ilaçları getirdikten sonra ayağına buz torbasını koydu. "Nasıl hissediyorsun?" diyerek Zito koltuğa oturdu.

"İyi. Sadece..."

"Sıkıldın." diye Zito lafını tamamladı.

Doğru değildi. Zito'nun yanında hiçbir zaman sıkılmazdı.

"Geçen sene neler yaptığını bana anlatsana." diye Zito yumuşaklıkla sordu. "Hayatının nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Mutlu

olup olmadığını."

Roxane ona gittikçe hoşuna giden işinden ve yeni arkadaşlarından bahsetti ama yeni dostluklar kazanmakta, insanlarla sosyalleşmekte zorlandığını ve kendi köşesine çekilmemek için çok çaba sarf ettiğini söylemedi.

Evini yavaş yavaş nasıl dekore ettiğini, işinin onu çok meşgul ettiğini, bu nedenle yorgunluktan uyuyakaldığını yoksa geceleri uyumakta zorluk çektiğini ama tabii ki bu son kısmı ona söylemedi. En sonunda, "Şimdi her şeyi biliyorsun." dedi.

"Her şeyi mi?"

"Sen neden kendinden bahsetmiyorsun?"

"Ben mi?"

"Hayat hikayelerimizi anlatıyorsak?"

"Ve gerçekleri atlıyorsak?" diye Zito mırıldandı. "Her zaman ki gibi iş. Serena'nın düğünü, Avrupa'ya birkaç kere gidip oraları kontrol ettim..."

"Yalnız?" Roxane'nin ağzından çıkmıştı.

Zito'nun gözleri parıldadı. "İlk seferinde babamla. Fazla seyahat etmek istemiyor ve ben de hemen hemen her şeyi üstüme aldım."

"Çok çalışmış olmalısın."

"Çalışmak istedim. Ailem artık rahat yaşamaları gereken bir yaşta. " Bir an durdu. "Sen de çok çalışmış gibisin."

"Benim saatlerim esnek. Öyle istiyorum."

"Ve tek başına yaşamak hoşuna gidiyor mu?"

"Kendi kendime olmayı seviyorum. Kimsenin derdini çekmek veya eğlendirmek zorunda değilim." Ama bazen kendini çok yalnız hissediyordu.

"Evimiz yeterince büyüktü. Eğer bana kendi kendine olmak istediğini söyleseydin..."

"Olay o değil."

"Ailem mi seni çok sıkı?"

"Hayır! Onları çok sevdim ,seviyorum. Bunu biliyorsun."

"Nasıl bilebilirdim? Beni de sevdiğini sanıyordum."

Seni sevmemekle bir alakası yok. Ağızını açtı ve kapadı. Bunu ona itiraf etmek çok açık vermek demekti.

Zito onu artık sevmeyebilirdi ama evliliklerini sona erdirmeye niyeti olmadığını söylemişti. İçinden bir ses onun kolayca çekip gitmeyeceğini söylüyordu. Zito acımasız olabilirdi, Roxane onun bu halini daha önce iş anlaşmalarında ve özel hayatında görmüştü.

Bir keresinde Marina'nın eşi doğru yoldan sapmıştı ama Zito'yla geçirdiği yarım saatten sonra adamın yüzü bembeyaz kesilmiş ve omuzları düşmüştü. "Ona ne oldu?" diye Roxane sormuştu.

"Önemli bir şey değil. Sadece bir şoka ihtiyacı vardı." diye Zito cevaplarırken yüz hatları çok sertleşmişti.

Roxane onu böyle görünce irkilmiş ve hatta biraz korkmuştu. Zito yumuşayarak Roxane'e sarılmıştı.

"Üzülme, carissima. Bizimle ilgisi olan bir şey değil. Sadece bir aile meselesi."

"Ben de ailedenim ve eğer bana ne olduğunu söylemezsen daha çok üzülürüm."

Zito biraz tereddüt ettikten sonra, "Eğer kız kardeşimi überse, ona ne olacağını söyledim."

Roxane'nin gözleri büyümüştü. "Zito, onu dövdürtme tehdidinde bulunmadın, değil mi?"

Zito gülünce rahatlamıştı. "Öyle bir şey değil. Ona işine nelere olabileceğini hatırlattım. Sadece o kadar.

Benim ne demek istediğimi anladığından eminim."

Roxane Marina'nın kocasının ne iş yaptığını tam bilmiyordu ama şarap mahzeni olduğunu ve Deloras'ta onun şaraplarının kullanıldığını biliyordu.

"Ne yapabilirsin ki?" "İşini batırabilirim."

Roxane bunun boş bir tehdit olmadığını biliyordu. Beni sevdiğini sanıyordum. Zito böyle söylemişti ve bir cevap bekliyordu. "Sevginin yeterli olmadığını keşfettim;

Zito'nun yüz ifadesi değişmedi ama konuşmakta zorluk çektiği belliydi. En sonunda gözlerini Roxane'den ayırmadan ayağa kalktı. "O zaman hiçbir zaman sevgi olmadı, öyle mi?" diye sinirle cevap verdi ve odadan çıktı.

Birkaç dakika sonra Roxane dolapların kapaklarının sertçe açılıp kapandığını duydu. Yüzünde buz gibi bir maskeyle dönüp bileğine yeni bir buz torbası koyduktan ve soğuk bir içecek getirdikten sonra mutfığa döndü. Geri kalan zamanın çoğunda Roxane kitabını okudu ve hiç görüşmediler.

Mutfaktan güzel kokular gelmeye başlayınca Roxane daha fazla dayanamayarak tuvalete gitme bahanesiyle ona bir göz attı. Zito kendini bir kitaba kaptırmıştı ve Roxane'e hiç bakmadı ama bir bardak almak için uzanınca Roxane'nin bardağına su doldurdu.

"Teşekkür ederim. Ben de koyardım."

"Yanma bir sürahi getirsem iyi olacak."

Başını sallayarak, bardağını bıraktı ve değneğine uzandı. "Bana çok iyi davranıyorsun."

"İyi günde, kötü günde." Yumuşak tonlaması bile imalı konuşmasını gizleyememişti. "Sana iyilik yapmaya çalışan bir yabancı değilim. Bileğinden tamamıyla sorumlu olmasam bile, yine de eşin olarak sana bakmakla yükümlüyüm."

Zito'nun evlilik anlayışı buydu. "Görev mi?" diye Roxane sordu. "Bana artık bir şey borçlu olduğunu sanmıyorum, Zito."

"Görev değil. Sanırım onur. Ben sözlerimden kolayca geri dönmem."

Roxane gibi. Her ikisi de aynı şeyi düşünmüş olmalıydı.

"Benim için de kolay olmadı. Hem de hiç kolay olmadı."

"O zaman beni neden terk ettin?" Yine sinirlenmiş ve kontrolünü kaybetmişti.

"Yapmak zorundaydım. Bunu sana mektubumda açıklamaya çalıştım. Kendimi kaybetme noktasına gelmişim."

"Kendini kaybetmek mi?" Zito bunu öğrenerek sormuştu.

"Sana çok aptalca geliyor olmalı."

"Çok..." Düdüklüden gelen ses konuşmasını bölmüştü. Ocağın altını hemen kapadı.

"Seni rahatsız ediyorum. Seni yalnız bırakayım ama yardım etmemi istersen..." diye Roxane konuştu.

Yanık kokusu mutfığı kaplamıştı ve Zito ortalığı adam etmeye çalışıyordu. Roxane'e bakarak, "Ayakta kalmamalısın. Şu ayağına basma."

Roxane oturma odasında televizyonu açtı ve haberleri izledi. Bir müddet sonra Zito elinde bir tepsiye hazırladığı akşam yemeğiyle geldi ve Roxane'i yemeğini yemesi için yalnız bıraktı. Daha sonra meyve ve peynir vardı. Çok lezzetli diye Zito'ya teşekkür etti ama Zito bunu önemsemeyerek kahve isteyip, istemediğini sordu.

Roxane başını salladı. "Bu gece uyumam gerek. Sen de yorgun olmalısın." Dün gece Roxane'i kontrol etmek için Zito hiç uyumamıştı ve bugünü de ona bakmakla geçirmişti. Zito omuzlarını silkti. "Ben iyiyim."

İlaçlarını verdikten ve bileğine baktıktan sonra Roxane'nin karşısına oturdu. "Daha öncü konuşmak için ısrar etmemeliydim. Şimdi bu konuşmayı yapmak için iyi olmadığının farkındayım."

Roxane başını eğdi. "Benim bir şeyim yok. Biz hiçbir zaman iletişimde çok iyi değildik."

"Ben iletişim güçlüğü çektiğimizi hatırlamıyorum. Aslında konuşmaktan çok daha ilginç şeylerimiz vardı."

"Zaten sorun da bu." Roxane başını kaldırdı. "Beni hiçbir zaman dinlemezdin. Seksin her şeyi çözeceğini sanırdın." "Sevgi." diye Zito ısrar etti. "Sadece seks değil." "Sana göre ikisinin arasında bir fark var mı?"

"Tabii ki var! Sence ben bunu bilmiyor muyum?" "Onu kullandın." diye Roxane cevapladı. "Ne dersen de, seksi

beni tutmak..."

"Nerede tutmak? Lüks içinde mi? Oh, anladım, sen kendini altın

kafesteki kuşa benzetiyordun!"

"Anlamıyorsun!" diye Roxane bağırды. "Anlamıyorsun ve hiçbir zaman da anlamadın çünkü anlamak istemiyorsun!"

Zito ayağa kalktı, hiç konuşmadan ve korkunç bir halde. "Bir tartışma daha başlatmak istemedim." Yüz

ifadesi biraz daha yumu-şayarak, "Anlamalıydım. Şu anda akli başında cevap veremiyorsun.

Roxane'nin ağızı açık kalmıştı. "R-ruh hali! Anormal? Bunu da

nereden çıkardın?"

"Alışverişe çıktığımda küçük bir sağlık kitabı aldım. Burkulma ve baş çarpmalarıyla ilgili şeyler okudum."

"Yani şimdi bilirkışı oldun?"

Zito başını salladı. "Bilirkışı değil ama en ufak bir beyin sarsıntısının bile kolay kolay geçemeyeceğini öğrendim. Baş ağrın var mı?"

"Hayır! Biraz, arada sırada. Bir şey sayılmaz."

"Henüz atlatmadın. Ciddi bir tartışma için yanlış zaman."

Roxane onu cevaplamak için uygun bir söz ararken, Zito odadan çıktı. On dakika sonra tekrar geri geldi ve uysallıkla Roxane'e televizyonu açmasını isteyip, istemediğini sordu.

"Hayır. İstersen müzik çalabilirsin." Roxane'nin siniri hala geçmemişti ama bir şey söylerse Zito bunu yeniden beyin sarsıntısına yoracaktı. Yutkundu ve sakın kalmaya çalıştı...ve akli başında.

Zito CDlere bakarken Roxane ona bakıyordu. Ruh hali gidip geliyor muydu? Aslında bir bakıma haklıydı çünkü bir anda gözyaşlarına boğulmak isterken birden değişip içinden her şeyi fırlatmak geliyordu. Ama bunun beyin sarsıntısından olduğuna inanmıyordu. Ve Zito'nun da ondan pek farkı yoktu. Çoğunlukla sakindi ama arada bir küçümseyici ve iğneleyici olabiliyordu.

Belki de o da bu tesadüfen karşılaşmalarından rahatsız olmuştu. Roxane onun ellerine bakarken ne kadar harika elleri olduğunu düşündü. O ellerin vücudunun en duyarlı bölgelerinde gezindiğini hatırladı. Bu düşünceleri aklından çıkarmak için dişlerini ısırıp ve o anda Zito CD'yi yerleştirip, ayağa kalkmıştı.

Zito hafif bir müzik seçmişti ama Roxane'nin morali bir anda bozulmuştu. Eskiden birbirlerine sarılarak müzik dinlerken, şimdi karşılıklı koltuklarda sessizce oturuyorlardı.

Roxane huzursuzca yerinde kıpırdandı ve Zito'ya baktı ama aynı zamanda onun da kendine baktığını gördü. Zito bacak bacak üstüne atmış, kollarını da aşağıya sarkıtmıştı.

Şarkı bittiğinde arada ki sessizlikte Roxane karşısında sessizce oturan bu adamla aralarında bir şey olduğunu fark etti. Bir zamanlar paylaştıkları cinsel elektrik onları bir araya getirmişti ve bu değişmemişti. Bir an için Zito'nun bakışlarında kendi çektiği acıyı gördüğünü sandı ve hemen gözlerini kaçırdı.

CD bittiğinde Zito değiştirmek için ayağa kalktı ama Roxane hemen araya girerek, "Ben yatmak istiyorum." dedi.

Zito dönüp ona baktı. Bakışları soru sorar gibiydi. Roxane'nin nefes alışları bir anda hızlandı ve vücudunu ateş bastı. "Yorgunum ama yukarıya çıkmak için yardımına ihtiyacım var."

"Tamam." diyerek Zito CD çaları kapattı. "Bileğindeki bandajı

çıkartayım."

Zito bandajı çıkartırken çok nazik hareket etmişti, neredeyse sevecenlikle diye Roxane içinden geçirdi ama ona öyle gelmiş olmalıydı. "Daha iyi görünüyor. Şişesi biraz inmiş gibi."

"Senin sayende." Roxane'nin sesi boğuk çıkmıştı. Boğazını temizledi. "Yardımların için çok..."

"Şişş." Zito parmağını onun dudaklarına koydu. "Minnettarlığımı istemiyorum, Roxane."

Elini çektiğinde Roxane güçlükle yutkundu ve hemen konuşamadı. Kalbi deli gibi atıyordu ve içinden onun elini çekip, öpücüklerle boğmak ve elini kendi yanağına koymak geldi.

Belki de ruh hali hakkında söyledikleri doğruydı. Belki de böyle hissetmesinin nedeni başını çarpmasındandı. Ya da onu ilk gördüğünde hissettiklerini hissediyor olmalıydı. Geçen aylarda ona aşık olmasının nedenini çok genç ve daha önce hiç aşık olmamasına bağlamış ve kendini buna ikna etmişti. Ve Zito'nun ondan on yaş daha büyük olması, zengin ve başarılı olması da onu büyülemiş olmalıydı.

Ama Zito hala onu büyülüyordu. Zito ona bakmadığı zamanlar gözleriyle onu yiyordu, ona dokunmak ve onun kendisine dokunması için inanılmaz bir istek duyuyordu. Ve dokunduğunda hissettikleri ilk kez elele tutuştuklarında hissettiklerinden farklı değildi. Başını dönüyor, nefesi kesiliyor ve onun için yanıp tutuşuyordu.

Zito buz torbasını kaldırdıktan sonra Roxane'i kucakladı. Onun kasıldığını fark edince, "Rahatla. Bundan nefret ettiğini biliyorum." diye konuştu.

Ama yanlış düşünüyordu. Geçmişte binlerce kez Roxane'i yatağa taşımıştı ama uyumaya değil.

Bu sefer Zito değnekleri yanı başına koyduktan sonra odadan çıktı ama kapıyı aralık bıraktı çünkü eğer Roxane ona seslenirse kapalı kapıdan onu duyamayabilirdi.

Daha sonra Roxane yapayalnız yatakta yatarken, Zito'yu yanına çağırmamak için dudaklarını ısırarak ısıra ısıra uyuyakaldı.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Sabahleyin ayağının şişi biraz daha inmişti ama ayağa kalkmaya çalıştığında yürüyemeyeceğini anladı. İçini çekerek değneklere uzandı. Tam banyoya girmek üzereyken Zito üzerinde sadece pantolonuyla geldi. Duş almış ve traş olmuştu. Bakışları Roxane'nin kırmızı ipek pijamasında gezindi.

"İyiyim." diye Roxane o sormadan konuştu. "Kendi başıma idare edebilirim."

Zito konuşmadan ona baktıktan sonra döndü ve odasına gitti. Tekrar kapıyı çaldığında Roxane giyinmişti.

Zito elindeki buz torbasıyla, "Kahvaltıdan önce bunu halledelim." diye konuştu.

"Kahvaltıya inerim." diyerek Roxane yatağa oturdu.

"Peki ama ayağını bugün de dinlendireceksin. Doktor kırk sekiz saat demişti."

Zito kahvaltı için omlet yaptı ve Roxane'e tepside getirdi. Roxane sesini çıkarmadan yedikten sonra, "İyi uyudun mu?" diye sordu.

Zito bu soruya güldükten sonra, "Bu soruya cevabım olabildiğince iyi olacak. Peki ya sen?"

"Kütük gibi." diye Roxane yalan söylemedi. Gerçekten de iyi uyumuştur. Doktorun verdiği ilaçlardan olmalıydı. "Doğru. Bir ara geldiğimde ölü gibiydin." "Beni kontrol etmene gerek yoktu!" Roxane uykusunda onun tarafından seyredilmek düşüncesinden hoşlanmamıştı.

Zito ona tuhaf bir şekilde gülümsedi. "Kendimi rahatlattım." Roxane buna cevap vermedi.

Zito bugün çok hoşgörülü duruyordu. Roxane'de kendini öyle hissediyordu. Birbirlerine hiç sinirlenmeden sohbet ettiler. Zito'nun ailesinden ve Roxane'nin annesinin ziyaretinden konuştular.

"Annen bana seni ziyarete geldiğini söylemedi. Anneler iyi sır tutuyor."

Roxane onlara söz verdirtmişti. Zito'yu terk etmesine çok şaşırmışlar ama Roxane'e bir şey söylememişlerdi. "Onlara güvenilebileceğimi bilmesem, nerede olduğumu onlara da söylemezdim."

Kahveden sonra gazeteyi paylaşarak okudular. Zito ona bazı komik bölümleri okuyup, onu güldürdü.

Öğle yemeğinden sonra ise, beraber televizyonda film seyrettiler. Zito kanepenin ucuna oturup, Roxane'nin ayağını kendi bacağına dayadı ve arada sırada da buz torbasını değiştirdi.

Film boyunca orada oturdu. Roxane onun elinin ayağında hafifçe gezindiğini ve arada sırada okşadığını hissediyordu. Zito Roxane'nin ayak parmaklarını sürekli kontrol ediyor, bandajın çok sıkmadığından ve kan dolaşımını engellemediğinden emin olmaya çalışıyordu.

Fim bittiğinde Zito ayağa kalktı ve Roxane'nin ayağını dikkatli bir şekilde yastığa koydu. "Bir şey ister misin?"

"Her şeyim var." Roxane'nin yanında suyu vardı.

Zito ona yarı şaka yarı ciddi bir şekilde, "Bundan emin misin?" diye sordu.

"Evet." diyerek Roxane gözlerini ondan kaçırdı ve Zito'da yanından çıktı.

Gün hızlı geçiyordu ve büyük olasılıkla yarın Zito gitmiş olurdu. Bileği eskisi kadar şiş değildi ve başı da iyiydi. Birden Roxane paniklediğini düşündü.

Ayaklarını yere bastı ve Zito geri döndüğünde değneklerle ayağa kalkmaya çalışıyordu. Zito kaşlarını çatı.

"Bunun doğru bir davranış olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Arada bir denemem gerek." diyerek pencereye yürüdü ve bahçesine ektiği çiçeklere bakmaya başladı.

Zito onun yanına geldi. "Bahçeyle ilgilendiğini bilmiyordum." kilde paten kayıyorlardı. Roxane nefesini tuttu. Zito onun endişesini fak etmişti. "Merak etme." diye onu rahatlatı.

"Çok tehlikeli. Acaba anneleri böyle kaydıklarını biliyorlar mı?"

"Risk almak olgunlaşmanın bir parçasıdır."

"Evet. Biliyorum." diyerek zorlukla dönmeye çalıştı.

Zito onu seyrettikten sonra, "Bu kadar yeter. Ayağını kaldırmanın zamanı geldi."

Roxane kanepeye gittikten sonra Zito değnekleri aldı ve ayak ucuna bıraktı. "Bileğin bir müddet yayılabilir ve tekrar incinebilir. Sağlık kitabı acele etmemek gerektiğini yazıyor." Duraksadıktan sonra Roxane'e baktı. "Güzel bir öneri, değil mi?" "Yarın işe gitmem gerek."

Zito'nun yüzü ciddileşmişti ama konuşurken yumuşak konuştu. "Patronun incinmiş bir bilekle işe gitmeni beklemez." "Yarına kadar bir şeyi kalmaz. Şimdi bile gayet iyi." Roxane'i şaşırtarak Zito cevap vermedi. Onun yerine içki dolabına doğru gitti. "Kendime bir içki alabilir miyim? Sana teklif etmiyorum. Daha çok erken ve ilaç alıyorsun."

"Keyfine bak."

Zito kendine buzlu votka hazırladıktan sonra kanepenin ucuna oturdu. Sırtını dayamadan önce Roxane'nin

ayaklarını bacaklarına koydu. İçkisinden bir yudum aldıktan sonra Roxane'e dönüp baktı. "Keyfime bakamıyorum çünkü rahat değilim ve sen de aksini iddia etsen de, sen değilsin."

Roxane bir anda içki içmek istedi ama doktor alkol kullanmamasını söylemişti. Zito içkisinin geri kalanını bir dikişte bitirdi ve kadehini sehpaye koyduktan sonra yine Roxane'e döndü. "Belki de evlilik danışmanına gitmeliydik. Beni terk etmeden önce bunu hiç düşündün mü?"

Roxane şaşkınlıktan bir an konuşamadı. "Eğer bunu teklif etseydim, bana küçümseyerek gülerdin." Zito sorunlarını çözmek için vabancılardan yardım istemezdi. Bunu zayıflık, başarısızlık olarak örürdü.

"Büyük olasılıkla." diye Zito itiraf etti. Sonra, kızgınlıkla, "Bunu denemedin bile." dedi.

Bu söz Roxane'i kendine getirmişti. "Daha şimdi bunu aptalca fikir olduğunu itiraf ettin."

"Belki de şimdi bunu aptalca olmadığını düşünüyorum. İsteddiğin bu mu?"

Roxane yutkundu. O kadar büyük, beklenmedik bir ödündü ki, şüphelenmeden edemiyordu. Bunu bir sus payı olarak mı vermek istiyordu? "Bence bunun için artık çok geç."

Zito kasılmıştı. Roxane ayaklarının altındaki bacaklarından bunu anlayabilmişti. "Bir evliliği kurtarmak için niye geç olsun? Eğer istediğin buysa, yaparız."

"Yani bunu denemek mi istiyorsun?"

"Evet." Roxane onun bu kısa cevabından aslında bu fikirden ne kadar nefret ettiğini anlamıştı. "İncilin üzerine yemin etmemi mi ' istiyorsun?"

"Tabii ki hayır." Zito sözünün adamıydı. İşte de verdiği sözleri tutmakla başarılı olmuştu.

"Ama...ben..bilmiyorum." diye Roxane kuşkuyla konuştu.

Bunu nasıl yapacaklarını düşünüyordu? Zito Yeni Zelanda'da da fazla kalamazdı. Bu Roxane'i Avustralya'ya döndürmek için bir bahane olmalıydı.

Zito'nun kaşları gittikçe çatılıyordu. Roxane'nin tereddüdü onu sinirlendirmişti ve bunu saklamakta başarılı olamıyordu. Ama dişlerini sıktıktan sonra, "Bunu bir düşün." dedi. Dikkatli bir şekilde Roxane'nin bileklerini tuttuktan sonra ayağa kalktı ve altına yastık koydu. "Eğer yürüyüşe gidersem idare edebilir misin?"

"Merak etme." Herhalde sinirini yatıştırmak için yürümek istemişti. Kapı kapandığında Roxane rahatladığını düşündü. Gözlerini kapadı ve düşüncelerden kurtulmaya çabaladı. Zito bunu gerçekten istiyor muydu? Eğer bir danışman bulurlarsa, gerçekten gider miydi yoksa bunu Roxane'i yumuşatmak için mi söylemişti?

Ve acaba hayatındaki alışkanlıkları ve inançları bir yabancıyla paylaştıktan sonra değişecek miydi? Beyni bu düşüncelerle uğraşırken sonunda uyuya kaldı.

Uyuya kaldığını Zito'yu yanında otururken görünce anladı. "Oh! Geldiğini duymadım."

Zito gülümsedi ve Roxane'nin kalbi sıkıştı çünkü bu gülümseme ona geçmişî hatırlatmıştı. Eskiden beraber yataкта uyurlarken, uyanır uyanmaz Roxane ona döner ve Zito'yu bir dirseğinin üzerinde gülümseyerek kendini izlerken bulurdu. Zito'nun öpücüğüyle ken dinî iyice ayıltmasını, tenine dokunmasını beklerdi. En sonunda Roxane bacaklarını açar ve onun iyice derinlere girmesini sağlardı.

Roxane gözlerini kaçırarak oturmaya çalıştı. "Yürüyüş nasıldı?"

"Bol temiz hava. Bir buz torbasına daha hazır mısın?"

"Bence artık gerek yok."

"Bir bakalım."

Zito bandajı dikkatle açtı ve bileğine dokundu. Roxane irkilince, "Hala hassas olduğu belli. Yürümeye çalışmaman gerekti. Gidip buzu getireyim."

Buzu koyduktan sonra tekrar mutfağa gitti ve bir süre sonra yemek tepsisiyle geri döndü. Izgara tavuk, sebze, salata ve bir kadeh şarap. "Bir kadeh şarabın bir zararı olmaz. Tabii daha fazla içmediğin sürece."

Kendi tabağını getirip karşısında yedikten sonra tekrar bulaşıkları kaldırmak için mutfağa gitti.

Geri döndüğünde Roxane biraz gerilmişti çünkü Zito'nun ona danışman hakkında düşünüp düşünmediğini soracağını biliyordu. Ama Zito bir şey sormadan televizyon seyretmek isteyip istemediğini sordu. Roxane başını hayır anlamında sallayınca, müziği açtı.

Zito bütün ışıkları yakmamıştı ve bu nedenle Roxane onun yüzünü net göremiyordu ama yüzünün asık olduğu belliydi. Roxane ona ne yapmıştı böyle? Onun kendini hayatından tamamen sileceğini ve istediği tarz bir kadın bulacağından emindi. Bu düşünce onu çıldırtmıştı ama en sonunda kendini bu fikre

alışmıştı.

"Senin mutlu olmanı istedim." diye Roxane mırıldandı.

"Ne?" Zito ona baktı.

"Bir şey yok." Roxane onun duymasını istememişti.

Zito ayağa kalktı ve CD çalandırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sesli düşünüyordum. Bir şey demek istemedim."

"Ben seni mutlu etmedim." diye Zito bir dakika sonra konuştu. "Öyle mi?" Zor konuşuyor gibiydi. Ona göre herhangi bir başarısızlık çok kötü bir şeydi.

"Denedin. Belki çok fazla."

"Onasıl oluyor?"

"İyi yönde demek istedim ama ben.olgunlaşmamçin rahatlamam gerekti ve sen beni rahat bırakmadın."

Açıklaması iyi olmamıştı, çok basmakalıptı. Zito'nun buna karşılık vermesini bekledi ama o bir şey

demedi. Hiçbir şey söylemeden Roxane'e bakakaldıktan sonra odada sanki yerinde duramıyor muş gibi

dolaşmaya başladı. "Seninle evlenmek için olgunlaşman gerektiğini biliyordum ama çok sabırsızdım ve..."

Dolaşmaktan vazgeçti, Roxane'e bakamadan, "Birinin seni benim elimden kapacağından korkuyordum."

İmkansız. Zito'yu ilk gördüğü andan itibaren başka bir erkeği gözü görmemişti. Odünyasının merkezi

olmuştu. "Bekledin, ben yirmi olana kadar."

"Yirmi yaşm girince sanki daha büyümüşsün gibi gelmişti ama bir günün pek önemi yokmuş."

"Benim olgun olduğumu söylemişin."

"En küçük kız kardeşimle aynı yaştaydın."

"Serena küçük değil ki. Bana onun şimdi evli bir kadın olduğunu söyledin."

"Ama o yirmi dört yaşında evlendi."

Zito arkasını döndü ve pencereden dışarıya baktı. Hava kararmıştı. "Perdeleri kapamalıyız." diyerek

perdeleri çektikten sonra Rbxane'e döndü. "Sana zorbalık ettiğimi düşünüyorsun."

"Zorbalık değil!"

"Öyle mi?"

"Kendimi yetersiz, işe yaramaz, hayatını ve evini güzelleştiren bir süs eşyası gibi..."

Roxane onun sinirlendiğini hissediyordu ama yüzünü göremedi. "Bunu isteyerek yapmadığını biliyorum..."

Zito ellerini nereye koyacağını bilemez bir şekilde pantolonuna soktu. "Hadi, devam et. Dinliyorum."

Aslında gerçekten dinliyordu. "Evlendiğimiz ilk zamanlarda üzerim çok düşmen, şımartman güzeldi.

Ailemle beni öyle şırtmamıştı. Her şeyin benim için yapılmasını sağlamıştın. Ev işi, yemek davetleri,

bahçe.Hizmetçilerin izin günlerinde bile yemek yapmıyordum. Sen yemeği benden çok daha iyi

yapıyordun."

"Beraber pişiriyorduk."

"Ama kontrol sendeydi. Her şeyin kontrolü sendeydi. Her şey..ben dahil olmak üzere."

Zito rahatsız olmuşa benziyordu ama Roxane'nin devam etmesini bekledi.

"İtiraf etmeliyim ki bunu kabullendim ve tadını da çıkardım. Güzel kıyafetler almak için senin kredi kartını

bile kullandım..."

"Ama bir elbiseye çok para harcamak istemedin."

"Sanırım buna alışamadım, hele bir de çok az giyeceğim bir elbiseye. Ama beğendiğim bir şey için parayı

düşünmemek güzeldi. Masal gibi. Ve se,sen her kızın düşlediği masal prensiydin."

Zito sert ve küçümseyen bir şekilde güldü. "Peki," diye gözleri parıldayarak sordu, "Prens kurbağaya ne

zaman dönüştü?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Öyle olmadığını biliyorsun! Sen bir şeye dönüşmedin ama

ben bir hayal dünyasında daha fazla yaşayamazdım."

"Evliliğimiz hayal değildi! Ne demeye çalışıyorsun? Sen benimle birlikteyken gayet uyumluyduk ama sonra

sıkıldığın için kaçtın."

"Her şeyi fiziksel olarak mı görmek durumundasın? Seksle ilgisi olmadığını söyledim. Senin ilişkimize

bakış şeklin buydu. Karına davranış şeklin!"

"Sana kötü davranmadım!"

"Seni bununla suçlamadan ki!"

"O zaman beni tam olarak neyle suçluyorsun?"

Roxane doğru düzgün düşünebilmek için biran düşündü. "Sana göre sen ideal bir kocaydın, evi geçindiren, koruyan, ihtiyacım olan veya isteyebileceğim her şeyi bana veriyordun. Bunu anlayabiliyorum, daha önce anlayabildiğimden daha iyi." Zaman ve uzaklık bunu daha iyi görebilmesini sağlamıştı.

"Ama..." Doğru sözleri söyleyebilmek için bocaladı.

"Ama sen" birkaç saniye ona bakakaldıktan sonra Zito, "beni bir zalim olarak gördün."

"Hayır! Sadece bazı yerleşmiş değerleri, kadınlar ve evlilikle ilgili inançları olan bir erkek."

"Bir şoven?" Zito'nun kaşları kalkmıştı.

"Bundan daha karışık. Sen kadınları küçük görmüyorsun, bunu biliyorum, ama onların hayatında nasıl yer almaları gerektiğine ait kesin fikirlerin var. Ailen halen daha dedenin İtalya'dan getirdiği eski değerler ve geleneklere bağlı."

Zito kollarını kavuşturdu ve omzunu pencere pervazına dayadı. "Sadakat ve bağlılık eski değerlerse, ben bunda bir yanlışlık göremiyorum."

Roxane onun bunu alay anlamında mı söylediğini anlamadı ama ona dokunmuştu. "Bence tutum daha doğru bir kelime olacak. Özellikle cinsiyet farklılığında. İşe girmek istediğimi söylediğimde sen de en az deden kadar rahatsız olmuştun." "Buna gerek olmadığını düşündüm."

Olayı bu kadar basite indirmişti. Ve Roxane sadece dedesi değil, Zito'nun ailesinin de bunu doğru bulmadığını ve bunun nedeninin oğullarının gelinlerini mutlu edemediği için olduğunu düşüneceklerini anlamıştı.

Zito'nun annesi hayatında hiç çalışmamıştı. Avustralya'ya ailesiyle birlikte küçük bir kızken gelmiş, evlenene kadar ailesine yardım etmiş ve sonra da kendini kocasına ve çocuklarına adamıştı. Bu nedenle Roxane'nin çalışmak istemesini hiçbir zaman onaylamadı.

"Bebeklerin olana kadar bekle. Onlar tüm vaktini alacaktır ama bu arada kocanla geçireceğin zamanın tadını çıkar. Çocuklar oldu mu, inan bana, kendinize ayıracak vaktiniz hiç olmayacak."

Ama ne aile, ne de bebek oldu. Ve Roxane'nin çok vakti oldu ama Zito'yla değil, kendi kendine çünkü Zito çoğunlukla iş seyahatlerinde oluyordu.

"Ekonomik açıdan istememiştin ki." diye Roxane cevapladı. "Sana çalışamazsın dememiştim."

"Beni teşvik etmedin." Ve ailesinin Zito'nun yerine karşı çıkması Roxane'i caydırmaya yetmişti. Zito'nun küçük düşeceğinden ve kimsenin saygı duymayacağından emindiler.

"Senin için bu kadar önemli olsaydı, yapmak için inat ederdin diye düşünmüştüm." Camın yanından uzaklaştı. "Hayır işleri yararlı olma isteğini gidermedi mi?"

Roxane hayır işlerinde gönüllü olarak çalışıyordu. "Konserler, balolar ve bu geceler için hazırlanan kıyafetlere harcanan paraları kullanabilselerdi, hayır kurumu daha iyi bağışlarda bulunabilirdi. Sadece birkaç kişi iş yapıyor, diğerleri sadece başkasının yapması için fikir ortaya atıyor ve kocalarının isimlerinin hayırsever listesinde olduğundan emin oluyorlardı.

Zito bu açıklamayı biraz şaşırarak dinledi. "Biraz haksızlık etmiyor musun?"

Roxane cevap vermek yerine omuzlarını silkti.

"Yani şımartıldığını, aşırı korunduğunu ve işe yaramaz olduğunu hissettin."

Bir evliliği bitirmek için kulağa çok saçma ve önemsiz geliyordu. Roxane ona hissettiklerini bir türlü açıklayamıyordu. Asla olgun bir kadın olamayacağı korkusunu ve hiçbir zaman istediği gibi davranamayacağı endişesini. "Ben...kendimi bomboş ve boğulmuş hissediyordum. Sanki varlığım yokmuş gibi."

Zito'nun karakteri o kadar güçlüydü ki, belki de Roxane'i bastırmadığını, fark etmiyordu. Kendini Zito'nun yanında bir aksesuar gibi hissediyordu. Bu korkuyu tekrar hissedince midesine bir sancı girdi ve avuçları titredi. "Kimse için bir önemim yoktu."

"Önemin yok muydu? Benim için önemliydin."

"Sorun da buydu. Her şeyim, her yaptığım şey seninle ilişkiye bağlıydı."

"Ve bu kötü bir şey mi? Görüşmeydi feminist mi oldun?"

"İllaki bir etiket koymaya çalışıyorsun." Roxane gözleri parıldayarak sinirle konuştu.

"Neyin yanlış gittiğini anlamaya çalışıyorum. Annem senin bebek istediğini söyledi."

Bu da Zito'nun ona eğer çocuk istiyorsa, doğru zamanın şimdi olduğunu söylemesi ailesinin bunu önermesiyle aynı zamana denk gelmişti. Roxane Zito'dan bebeği olmasını istiyordu ama Zito'nun evi çocuklarla doldurmamız demesine rağmen, acele etmiyordu ve ilk evlendikleri zaman Roxane konuyu açtığında, onun daha çok genç olduğunu ve beklemeleri gerektiğini söyledi.

Kayınvalidesinin kendisi için çocuk yapması gerektiğini söylediğini biliyordu ve Zito'nun bu konuya bakış açısının bir çocuğa oyuncak vererek susturmaktan farkı yoktu.

"Bunun yardımcı olabileceğini hiç düşünmüyorum." Tabii, belki de bu Zito'ya onun bir kadın olduğunu, istedikleri yerine getirilecek ve şımartılacak ve hiç ciddiye alınmayan bir çocuk olmadığını fark ettirecekti.

"Zaten yeterince geç kalınmıştı."

Zito'nun dudakları kıvrıldı. "Bana neyin yardımcı olabileceğini söyle."

"Eğer daha olgun olsaydım, bana daha farklı davranırdın ve belki de ayaklarımın üzerinde daha çok durabilirdim."

"Ayaklarının üzerinde ne zaman durman gerekiyordu?"

"Bizi etkileyecek bir karar verdiğin zaman. Mesela nerede yaşayacağımız gibi."

"Sözleşmeyi imzalamadan seni eve bakman için götürdüm."

"Sen beğenmiş ve sözlü anlaşma yapmıştın bile."

"Senin de beğenmen koşuluyla. Eğer nefret etseydin..."

"Nefret etmeyeceğimi biliyordun..."

"O zaman..." Zito hem şaşkın hem de kibirli bir şekilde omuzlarını silkti.

"...ve eğer nefret etseydim bile, beni ikna edeceğini biliyordun. Tıpkı ben yatak odasını yeniden dekore etmek istediğim zaman gibi."

"Renkleri ve kumaşları sen seçmiştin."

"Sana iç mimar tutmaman için yalvardıktan sonra. Dekorasyonun profesyoneller tarafından yapılması için ısrarcı davranmıştın. Perdeleri dikmek ya da duvar kağıtlarını yapıştırmak istediğimde bile bana güvenmedin. Annemlerin evinde yaptığımı söylememe rağmen."

"Güvenip güvenmemekle bir ilgisi yoktu! Bu işleri yaptırabilecek durumdayken senin kendini yormana gerek yoktu."

"Gencim ve sağlıklıyım ve bu işleri yapmak bana mutluluk veriyor."

Zito sinirle omuzlarını silkti. "Eğer ısrar etseydin..."

"Denedim. Ne kadar zorlayıcı olduğunun farkında mısın?"

Zito bakışlarını Roxane'den ayırmadı. "Sana zorbalık ettim mi, Roxane?"

"Sadece bana danışmazdın, çocuk sahibi olmaya karar verirken bile. Aslında şimdi, memnunum..."

Roxane devam etmeden önce durdu çünkü Zito'nun yüzü çok asılmıştı, "...ama beni hamile bırakmaya daha en az bir, iki sene niyetinin olmadığını söylemiştin."

"Buna memnun olduğumu sanıyordum. Karşı çıkmamıştın. Uyum sağlaman gereken çok şey var diye düşünmüştüm ve senin yaşında birinin doğurması için çok zaman vardı."

"Gördün mü? Düşünmüştün. Bana ne düşündüğümü sormadın, hiçbir şey hakkında."

"Benimle aynı fikirleri paylaşmadıysan, bunu söyleyebilirdin!"

"Aynı fikirdeydim ve senin haklı olduğumu bile tartışma çıkarmak boşunaydı. Ama senin her fikrini kabul etmeye o kadar alışmıştım. Ve ne zaman kendi inisiyatifimi kullanmak istesem... Şen bunu umursamazdın. Yaptığım hiçbir şeyin değeri yoktu."

"Buna katılmıyorum!" Zito yeniden yerini değiştirerek, onun yanına geldi. Roxane'nin elini tuttu ve ona baktı. "Duygularının değil. Her şeyi böyle görmeni kabulleniyorum ama sana yemin ederim seni küçümsemek adına hiçbir şeyi kasıtlı yapmadım. Eğer kaçmak yerine, bana nasıl hissettiğini söyleseydin..."

"İstedim... Ama kafam karışmıştı... Kendimi kapana kısılmış hissettiğim için de. Ve sen nasılsa beni hiç dinlemiyordun."

Zito ona bakmadan kısık bir sesle, "Bu öğlen yürürken çok düşündüm. Daha önce söylediğin bazı şeyleri."

Zito biran için durdu. "Sanırım evliliğimizle ilgili bir eleştiri duymak istemiyordum. Bunu kabullenemezdim."

"Neden?" diye Roxane şaşkınlıkla sordu.

Zito en sonunda Roxane'e bakabildi. "Senin çok mutlu olduğuna inanmak istiyordum. Yoksa çok panikleyecektim çünkü karım olmayı kabul ettiğin günden beri seni elimde tutabileceğimden emin değildim."

"Zito!" diye haykırdı. "Sen beni sarhoş etmiştin!"

Bu yüzden de onun her hareketini ve hayatını kontrol etmesine alışmıştı. Ve Zito'nun kendini tamamen yönettiğini fark edene kadar iş isten geçmişti. Zito onun elini iyice sıktı ve gözleri soru sorarcasına parlıyordu. "Âşıktın ama bana mı yoksa aşık olma fikrine mi aşık olduğundan emin değildim. Senin için yeni"dir şeydi. Ve ne kadar kendime bencil bir herifin teki olduğunu tekrarlasam da, seni evliliğe razı etmek fikrinden vazgeçmedim."

Roxane ona dikkatli bir şekilde baktı. "Sen daha önce âşık olmuştun ama."

"Bu şekilde değil. Sana ilk göz koyduğumdan itibaren eğer senin gitmene izin verseydim, bundan hayatımın sonuna pişman olacağımı biliyordum. Hiçbir şey ve hiç kimse senin yerini tutamazdı. Son geçen cehennem gibi bir senede hiçbir şey ve hiç kimse olmadı ve hiçbir zaman olamayacak da. Seni unuttuğuma dair kendimi ve herkesi kandırmaya çalıştım. İlk başta kızgınlık vardı çünkü kızgınlık acıyı bastırıyordu. Sonra da bir zamanlar seni sevdiğime ama artık bu sevginin bittiğine kendimi inandırdım ve ikimiz için de yapabildiğim en iyi şey seni bırakmaktı." Zito devam etmedi ve sonra sesi titreyerek, "Yapamam."

Daha önce Roxane'e aşırı derecede sevgi sözleri kullanmıştı ama onun bu şekilde sesi titreyerek konuştuğunu ve duygularını bu kadar açık belli ettiğini hiç duymamıştı. Roxane'nin sesi titredi ve beklenmedik bir şekilde gözyaşları yanaklarından aşağıya aktı. En çılgın rüyalarında bile Zito'nun acısının bu kadar derin olabileceğini hayal etmemişti. Ya da yaptıklarına karşılık Zito'nun aşkının süreceğine. Ağlamaktan bulanık görmeye başlamıştı ve durmayan gözyaşlarını eliyle silmek için hamle yaptığında Zito çoktan parmağıyla silmeye başlamıştı ve sonra da dudaklarıyla diğer yanağındaki yaşları öpücükle sildi. Roxane'nin elini tutmayı bırakıp, avuçlarıyla yüzünü tuttu. Roxane onun titrediğini hissedebiliyordu ve nefesini dudaklarında duyunca kalbi deli gibi çarpmaya başladı.

Ve sonra Roxane'i öpmeye başladı, dudakları yumuşak, şefkatli, rahatlatıcı ve tatlıydı ama Roxane dudaklarını aralayınca seks bir şekil aldı.

Zito'nu parmakları önce kulaklarını, sonra yanaklarını okşarken, diğer eliyle de saçlarını arkaya itti ve öpücüğü yoğunlaştı. Roxane teslim olurmuş gibi bir ses çıkarıp kollarını onun boynuna doladı ve Zito'da onu kendine iyice çekerken bir eliyle de boynundan başlayıp, göğüslerine ve oradan da dizlerine kadar okşadı. Eteğinin ucunu bulup yukarıya sıyırdıktan sonra baldırlarını, oradan da kasiğine hafifçe dokundu. Dokunuş hem çok bildik hem de yabancı geliyordu. Roxane'nin içi titredi ve hafifçe kıpırdarak Zito'nun elini kasıklarında tuttu. Zito hala onu öpüyordu, diliyle erotik bir şekilde onun ağzını keşfediyor, bir yandan da diğer eliyle onu okşuyordu. Roxane bacaklarını açmış, kendini tüm vücudunu saran zevk dalgasına bırakmıştı. Zito külotuna dokununca, Roxane vücudunu yay gibi gerildi ve onun diğer elini göğsünde hissedince hafif bir çığlık attı.

Roxane tamamiyle kendini kaybetmişti. Titreme yerini patlamaya bıraktığında bir ateş dalga dalga bütün bedenine yayılmış ve ona tamamen kontrolünü kaybettirmişti. Zito dudaklarını çekmiş ve ışıldayan siyah gözleriyle ona bakmaya ve onun zevkten çıkardığı sesleri dinlemeye başlamıştı.

En sonunda Roxane'nin gözleri kapalı bir şekilde soluk alması düzene girdiğinde, Zito'nun önce yanağını, sonra da dudaklarını baldırında hissetti. Zito eteğini aşağıya doğru çekerken, dudaklarına hafif öpücükler konduruyordu. Kollarıyla onu göğsüne bastırduğında, Roxane zorla gözlerini açtı ve Zito'nun ona arzu dolu gözlerle baktığını gördü.

Zito onu kucağına aldığında gözlerini tekrar kapadı. Karanlıkta Zito onu yatağa bıraktı ve hiç acele etmeden soymaya başladığında, Roxane hiç sesini çıkarmadı. Bluzunu çıkardıktan sonra eteğinin fermuarını açarak onu da çıkarttı. Omuzlarını okşayarak sütyeninin askılarını indirdi ve boynuna öpücük kondurduktan sonra kopçalarını açmak için onu yavaşça döndürdü. Sütyeni çıkarırken kollarını da okşuyordu. Roxane döndüğünde onun alelacele soyunduğunu gördü. Karanlıkta sadece geniş omuzlarının ve dar kalçasının silüetini görmüş olsa da, hızlı nefes almaya başlamıştı.

Sonra da Roxane'nin yanına uzandı ve Roxane'i kendine çekti.

"Eğer uyumak istersen, sorun değil. Sadece sana sarılmaya ihtiyacım var." diye Roxane'nin kulağına fısıldadı.

Roxane'nin içinde bir şeyler eridi. Zito'nun sertliğini hissedebiliyor ve fiziksel doyuma ulaşmadığını biliyordu. Yine de eğer Roxane yorgunsa, kendi zevkini süresiz ertelemeye hazırды. Roxane hiç konuşmadan onun elini tutup kendi göğsüne koydu. Zito'nun nefes alışının hızlandığını duydu. Parmakları dokundu, oynadı ve göğüs uçlarını hemen kabarttı. Dudakları ensesini ve sırtını okşadı. Roxane kendini ona iyice dayadı ve Zito'nun kendi göğüslerini daha rahat avuçlayabilmesini sağladı.

Zito'nun dudakları ve elleri göğüslerinde yavaş yavaş aşağıya doğru kaymaya başlamıştı. Kalçalarına indiğinde onu yavaşça döndürmüş ve kendini de aşağıya çekmişti. Roxane'nin külotunu da çıkardıktan sonra iki bacağına kollarıyla sarılıp yavaşça aralamış ve kasıklarını öpmeye başlamıştı.

Roxane ellerini yumruk yaparak zevk çığlığı atmıştı. Zito kendini yukarı çekerek kulak memesini emmeye başlamış, diliyle de kesife çıkmıştı.

"Lütfen." diye Roxane fısıldadı. "Zito..."

"Buradayım." diye Zito cevapladı. Ve oradaydı, bütün sıcaklığı ve sertliğiyle kendini bekleyen nemli

kıvrımların içine girdi. Roxane içinin dolduğunu, ona kavuştuğunu hissediyor, kendini kaptırdığı bu zevkin, saklandığı yerden hücumla kalkmasını ve kendini parmak uçlarına kadar uyuşturan bir çılgınlığa dönüşmesine izin veriyordu.

Sonra vücudu kontrolü ele aldı ve kendi abuk subuk çıkan sesini duyduğunda, elleri yastığı sıkıyor ve vücudu Zito'nunkiyle beraber şiddetle sarsılıyordu.

Bu zevk dalgasının içinde, Zito'nun kendisini kaybettiğini fark etmiş ve zafer sevinci yaşamıştı. Zito'nun parmakları onun kasıklarındayken, vücudu gergindi ve en sonunda zevk kasılmalarından titriyordu.

En sonunda Zito üzerine yığıldı ve birkaç derin nefes alıştan sonra kendini çekti ve yana kaydı. Roxane'i döndürerek, kendine çekti, Roxane'nin göğüsleri kendi gövdesine değiyordu. Onu dudaklarından uzunca, yavaş ve nazıkçe öptü. Roxane'de elini onun nemli tenine değdirdikten sonra başını omzuna dayadı. Zito ona sıkıca sarıldı ve alnına bir öpücük kondurdu. "Çok şükür." diye mırıldandı. "İyi misin, sevgilim? Bileğini acıtmadım, değil mi?"

Roxanne'de ona öpücük kondurdu. "Hayır." Onun kokusunu içine çekere, "Mmm." diye ses çıkardı.

"Beni hala seviyorsun." diye Zito konuştu.

Roxane onun ses tonunda bir değişiklik hissetmişti. "Mmm." diye tekrar mırıldandı. Beyninde bir yerde alarm zilleri çalıyordu ama Roxane bunu umursamadı. Bu anı mahvetmeye gerek yoktu.

Zito'nun eli onun kalçasında kaldı. Birbirlerine son derece u-yumluydular. Zito'nun çenesi onun saçlarına gömülmüş şekilde yatarlarken, Roxane eliyle onun tanıdık göğsünü okşuyordu.

Roxane bir müddetliğine uyuya kalmış olmalıydı çünkü uyandığında Zito elini çekmeye çalışıyordu.

"Zito?" Birden rüya gördüğünü sanmıştı.

"Kusura bakma, sevgilim. Kolum çok uyustu, uyuyamadım."

"Uyutmadım seni."

"Uyumak istemiyorum. Burada yatıp, seni uyurken seyretmeyi tercih ediyorum."

"Oh." Roxane gülümsedi. "Horladım mı?"

Zito güldü ve kollarını arkasında kavuşturarak, "Hayır ama nefes alışını duyabiliyordum."

"Ne kadar sıkıcı."

"Hiç değil. Burada uzanmış ve uyandığında sana yapmak istediğim şeyleri hayal ediyordum."

"Şimdi uyanıyorum."

Zito ona döndü. Roxane onun gözlerinde ki ışıltıyı görebiliyordu. "O zaman gel buraya."

Zito ona uzandı ve Roxane büyük bir istekle ona sokuldu. Daha sonra kendi kendine yarı uyanık olduğunu ve sorumlu olmadığını söyledi. Ama yarı uyanık olmak Zito'nun ona yaptıklarını hatırlamasına engel değildi. Uyuya kaldıkları zaman, sabah olmuştu.

Pencereden giren güneş Roxane'i uyandırdı. Akşam perdeleri

Çekmemişlerdi ve başucundaki saate baktığında işe geç kalacağını anladı.

Zito onun yanında yatıyordu ve Roxane dönerek onu seyretmeye başladı. Yataktan kalktı ve ayağa kalkmaya çalışırken, bileğinin acısı onu irkiltti. Değnekler yoktu. Dün gece her ikisi de onları yukarı getirmeyi unutmuştu.

Zito'ya tekrar baktı ve gerçeklerle yüzleşmeye başlamıştı. Dün gece olmamalıydı. Çok erkendi. İlk defa Zito onu dinlemeye hazır görünüyor ve onu anlamaya çalışıyordu. Ufak da olsa bir ümidi vardı ama bu hemen tutku ateşine dönüşmüştü.

Esas problemin yeni yeni tartışmaya başlamışlardı ve şimdi aynı yatakta beraber uyuyorlardı. Daha önce seks bir çözüm olmamıştı. O yüzden şimdi nasıl olabilirdi?

Derin bir nefes alarak, elini komodine dayadı ve bir adım atmaya çabaladı. Uyumaktan gerilmiş olabilirdi. Sağlam ayağıyla ilk adımı attı ve sonra diğerini denedi.

"Aah" Acidan bağırmasına engel olamamıştı ve hemen ağırlığını sağlam ayağına verdi.

"Roxane?" Zito kıpırdadı ve sonra yatakta doğruldu. "Ne yapıyorsun?"

Roxane çırılçıplak bir şekilde bir şeye tutunmadan güçlükle a-yakta duruyor, adım atmaya korkuyordu.

"Değneklerimi unutmuşuz."

Zito hemen ayağa kalktı ve Roxane'i kucağına alıp yatağa bıraktıktan sonra yanına uzandı ve üzerlerini örttü.

"Bembeyaz olmuşsun." diyerek Roxane'nin yanağını okşadı.

"Ayağa kalkmaya çalıştığımda çok acıdı. Şimdi iyiyim."

"Emin misin?" Zito hala endişeli görünüyor.

"Evet. Gerçekten."

Zito onu izlerken yanaklarına tekrar renk geldiğini görünce rahatladı. "Bu daha iyi."

"Bana değnekleri getirmen gerekecek."

"Onlara ihtiyacın olmayacak. Seni bütün gün burada tutmaya niyetliyim." Zito dirseğinin üzerine kalkarak, en seksi gülüşüyle gülümseyerek elini sahiplenircesine göğsüne koydu.

O gülümsemenin karşısında Roxane eriyerek başını salladı ama vücudu ona karşılık vermeye başlamıştı bile. Zito avucunun içinde sertleşen göğüs ucundan bunu hissetmişti ve parmağıyla onunla oynamaya başlamıştı.

"Hayır." Diye Roxane iradesini kullanarak ve onun elini çekerek karşı geldi. "Gerçekten işe gitmem gerek."

Zito kaşlarını kaldırdı. "Sevgilim, saçmalama!"

Kalbi hızla atmasına rağmen Roxane sakin olmaya çabaladı. "Bugün büyük bir yemeği ayarlamam gerekiyor. Hazırlık yapılması gerek ve Leon'la müşterileri hayal kırıklığına uğratamam. O yüzden lütfen bana değnekleri getirir misin?"

Roxane telefona uzandı ve tuşları çevirmeye başladı. Zito'nun yataktan kalktığını anladığında Leon'la konuşmaya başlamıştı. "Bu sabah biraz geç kalacağım ama seninle yarım saat içinde görüşebilirim." Hiç ikaz edilmeden telefon elinden alınmıştı. Zito, uzun boyuyla yanında duruyor ve elinde ahizeyle çok kararlı bir şekilde Roxane'ye bakıyordu. "Hayır, görüşemezsin."

"Zito" Roxane ahizeyi geri almaya çalıştı ama Zito bir adım uzaklaşmıştı. "Ben Roxane'nin kocasıyım." diye nazikçe ahizeye konuştu. "Bir kaza geçirdi ve işe gelebilecek durumda değil. Korkarım başkasını bulmak zorundasınız."

Roxane telefonu almak için yeniden hamle yaptı ama az daha yataktan düşüyordu. Zito onu bileğinden yakaladı ama düşmemesi için mi yoksa onu engellemek için mi olduğundan Roxane emin olamadı.

"Ayak bileğini incitti ve beyin sarsıntısı geçirdi. Anlayacağınızı biliyordum. İyi günler.",

Zito telefonu kapayıp, bileğini bıraktığında Roxane sınırdan titriyordu. "Bunu yapmaya hiç hakkın yok!" diye bağırdı. Zito hiç değişmemişti ve bu hareketi Roxane'nin bütün ümitlerini boşa çıkarmıştı. "Buna nasıl cesaret edersin!"

"Leon anladığını ve biran önce iyileşmeni dilediğini söyledi." "Şimdi iyiyim! Ve onu hemen geri

arayacağım." Roxane telefona uzandığında, Zito eğildi ve kabloyu çekti. Roxane çarşafı göğüslerini kapatarak dik oturdu. Dişlerini sıkarak, "Bana bunu yapamazsın, Zito." dedi.

"Bunu kendine yapmana izin veremem. Mantıklı ol, sevgilim!" "İşte tipik bir davranış! Buna izin veremez misin? Bunu artık kafana sok, Zito.benim sahibim değilsin!" "Böyle bir şeyi hiç düşünmedim..."

"Önemli olan davranışlar, sözler değil ve sen şu anda karına eşit şartlarda davranmıyorsun."

"Doğru değil. Bunu ailemin her bireyi için yapardım." "Ben senin aile bireyin değilim. Artık senin karının değilim. Eğer boşanma davası açmayacaksan, ben açarım!"

Zito'nun yüz ifadesi değişmeye ve sinirlenmeye başlamıştı. "Dün gecedен sonra mı?" diye sordu.

"Hataydı. Kayda değer bir şey sayılmaz." "Hata mı? Bundan sonra eve sensiz'mi döneceğimi düşünüyorsun? Biz birbirimize aidiz, Roxane. Buna tekrar sırtını dönemezsin! Buna izin vermeyeceğim"

"Sana zorla geri dönmemi sağlayamazsın, Zito. Ve beni kendi evimde kesinlikle mahkum edemezsin!"

"Melodram yapma! Banyoya gidecek misin yoksa ilk önce ben mi gireyim?"

"Ne istersen yapabilirsiniz. Zaten öyle davranıyorsunuz." Zito telefonu yanına alarak onu daha da öfkeliendirdi. O duş alırken aşağıya emekleyebilir miyim diye düşündü ve bunun imkansız olduğunu düşünerek vazgeçti.

Haklı çıkmıştı çünkü Zito hemen geri dönmüştü. "Seni banyoya taşıyım mı yoksa değneklerini mi getireyim?"

"Bana dokunmanı istemiyorum!" Zito'yu bu sözler güldürdü. "Kıpırdama." diyerek odadan çıktı.

Daha önceki denemesinden sonra Roxane'nin bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. Zito'yu beklemeye ve onun kendisine temiz kıyafetler vermesini bekleyecekti.

Zito geri döndüğünde onun yardımını reddetti ve tek ayağının üstünde çabucak duş alıp, giyindi. Dışarı çıktığında Zito, "Sana kahvaltı getireceğim. Yatağına kendin gidebilir misin?"

Roxane başını kızgın bakarak salladı ve Zito'da ona sırtarak karşılık verdi ve aşağıya indi. O gider gitmez, Roxane merdivenlere ilerledi ve elinde değneklerle aşağıya baktı. İmkansız görünüyordu. Yavaş hareket ederek basamağa oturdu ve değnekleri koltuğunun

altına sıkıştırdı. Dikkatli bir şekilde her basamağı oturarak inmeyi uzun bir süre sonra başardı. Son basamağa geldiğinde değneklerle tutunarak ayağa kalktı.

Koridordaki telefon çok yakındaydı ve taksi çağırmak için numarayı çevirdiğinde değneklerden birini düşürdü ve Zito hemen yanına geldiğinde, "Evet, hemen, ne kadar çabuk olursa o kadar iyi." diyordu.

"Merdivenleri inmeyi nasıl basardın?"

"Boş ver."

"Bir kaza daha olabilirdi." Zito'nun bakışları öfkeliydi.

"Olmadı. Gördün mü, senin düşündüğün kadar aptal ve beceriksiz değilim, Zito."

"Böyle bir şeyi hiç düşünmedim! Aptal bir kadınla evlenmez-dim."

"O zaman neden bana öyle davranmakta ısrar ettin?"

"Sen neden öyle davranmakta ısrar ediyorsun?"

"Ben sorumlu bir insan gibi davranıyorum! Bir işim var. İşini kaybetme korkusu diye bir şeyi sen hiç yaşamadın ama birçok insan için işine zamanında gitmek bir öncelik."

"Senin içinde olmaması gerek. Ve söylediğin gibi şirketin için bu kadar vazgeçilmezsen, patronun bir, iki gün hasta olduğun için işe gitmemen yüzünden seni işten atmaz."

"Sana söyledim, bana ihtiyacı var ve onu hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Ne kadar soylu "ve seçkin bir davranış!" Zito ona bunu tekrar hatırlatmak ihtiyacını hissetmedi ama kocasını hayal kırıklığına uğratmış ve evliliği için vicdan azabı duymamıştı. Bunu söylemese bile, Zito'nun sesine yansımıştı. "Patronunla ilişkinin derecesi ne? Seni çok çabuk terfi ettirmişe benziyor."

Roxane içinden ona kadar saymaya çalıştı ama beşe geldiğinde daha fazla dayanamadı. "Çünkü yaptığım işte çok iyiydim! İşte yükselmek için kimseyle yatmadım!"

"Ben bunu kastetmemiştim..."

"O zaman neyi kastetmiştin?"

Roxane gözlerini kapadı ve Zito'da onu şaşırtarak gözlerini kapadı ve başını geriye attı.

"Haklısın, özür dilerim."

Roxane cevap vermek yerine çantasını aldı. Zito onu şaşırtmıştı çünkü ne hissettiğini saklamamıştı ama Roxane'nin aşağıya inemeyeceğini sandığı kesindi.

Dışarıdan bir korna sesi geldi ve Roxane kapıya yöneldi. "Bu hafta sonu yardımların için teşekkür ederim." Zito'nun yüzüne bakmıyordu. "Anahtarı buraya bırakıp, kapıyı çekebilirsin." Elinde değnekler ve çantasıyla kapı tokmağına tutundu. "Hoşçakal, Zito."

Zito ona doğru yürüdü ve Roxane onu ikaz eder gibi baktı. "Beni durdurmaya çalışma!"

"Seni durdurmuyorum." Roxane onun hala sinirli olduğunu görrebiliyordu ama Zito ona kapıyı açtı ve sonra da elinden değnekleri alarak onu taksiye kadar koluna girerek götürdü.

"Teşekkür ederim." Roxane'nin akıllı karışmış ve biraz şüphelenmişti. Neden Zito birden bu kadar yardımsever olmuştu?

Zito eğilip onu dudaklarından sertçe ve sıcak bir şekilde öptü. "Kendine iyi bak ve lütfen işe gitmeden önce kahvaltı et." diyerek kapıyı kapadı. Taksiyle giderken Roxane dün gece aralarında geçenlerden

sonra Zito'nun gitmesini umması çok mu fazla bir beklenti olurdu. Ne kadar aptaldı, Zito'yu bu kadar iyi tanınmasına rağmen kalbinin mantığına söz geçirmesine nasıl izin vermişti.

Ama ne tatlı bir aptallıktı!

Leon onu görünce azarladı ama rahatladığını da itiraf etti.

"Etrafta koşturacak bir asistana ihtiyacım olacak ama yemek organizasyonu ben hallederim."

"Eğer eminsen... Ama... Kocan beyin sarsıntısından bahsetti?" "Başımı çarptım ama şimdi iyi." "Senin evli olduğunu bilmiyordum."

"Değilim, artık değil." Ve bu karışık açıklamasını düzeltti. "Zito'nun bu kazayla ilgisi yoktu. Sadece o oradayken oldu."

Aynı gün öğleden sonra Leon Roxane'i eve bıraktı. Koluna girip eve kadar eşlik etmeyi teklif ettiğinde Roxane buna gerek olmadığını söyledi.

"O zaman bana ihtiyacın olursa, lütfen ara. Söz mü?"

Roxane söz verdi ve eve girdiğinde yedek anahtarın sehpanın üzerinde olduğunu gördü. Eve girer girmez Zito'nun orada olmadığını hissetmişti çünkü ev soğuk ve boş duruyordu.

Bütün gün Zito'nun bu kadar kolay vazgeçmeyeceğini kendine söylemişti ama anlaşılan yanılmıştı.

Kendine yiyecek hafif bir şeyler hazırladıktan sonra televizyonda haberleri seyretti. Sonra da nişan partisyle ilgili notlar aldı ama dışarıdan gelen her araba sesinde nefesini tutuyordu.

Telefon çaldığında yetişeyim derken az daha düşüyordu. Arayan Leon'du ve nasıl olduğunu soruyordu.

"İyiyim ama aradığına sevindim çünkü sana danışmak istediğim birkaç şey var."

Tam telefonu kapattığında yine çalmaya başladı. "Evet?"

"Roxane, nasılsın?" diye Zito konuştu.

Roxane ses tonunu kontrol edebilmek için biran durdu. "Çok iyi. Merdivenleri bile tek başıma

çıkabiliyorum."

"Bu sence güvenli mi?"

"Çok dikkatliyim."

"Umarım." Sessizlik oldu, sanki Zito ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu ya da Roxane'nin bir şey demesini bekliyordu. Sonunda, "Bana söz ver...Hayır...Ne zaman yardıma ihtiyacın olursa, beni ara. Lütfen. Ve tekrar ortaldan kaybolma. Seni rahatsız etmeyeceğim."

Roxane çok şaşırmıştı. Zito en sonunda ondan vaz mı geçiyordu?

"Roxane?"

"Te-teşekkür ederim." Roxane başka bir şey ekleyecek başka bir şey bulamadı.

"Bana teşekkür etme. Ben yarın Melbörn'e uçuyorum ama bana nasıl ulaşacağını biliyorsun. İyi geceler..sevgilim."

Sonra telefon kapandı ve Ro.\ane ahizeyi yerine koyduktan sonra telefona bakakaldı. Zito yarın gidiyordu. Yeni Zelanda'da ne kadar kalacağından bahsetmemişti ama Ro.\ane onun daha uzun kalacağını düşünmüştü. Ve Zito'nun gitmeden onu görmekte ısrar edeceğinden de emindi. Dün gece ki gibi cinselliğini kullanarak Roxane'i evliliklerini bitirmekle hata yaptığına dair ikna etmeye uğraşacağını düşünmüştü.

Bu bir zaferdi. Zito ona özgürlüğünü geri veriyordu. En çok istediği şey bu değil miydi? O zaman, neden birden içini büyük bir sıkıntı kaplamıştı? Yavaşça değneklerini kullanarak merdivenlere yöneldi.

Roxane uyumakta zorluk çekiyordu çünkü sürekli olarak

Zito'nun ani gidişini düşünüyordu. Acaba blöf mü yapıyordu? Dün gecedен sonra Rōxane'nin ondan ayrılamayacağını düşünmüş olmalıydı. Yoksa bütün bunları ondan intikam almak için mi yapmıştı?

Roxane'i seksle kendine bağlayıp, sonra da terk etmeyi düşünmüştü.

O zaman neden evliliklerinin bitmediği hakkında ısrar etmişti? Ve sonra da neden umursamayıp çekip gidiyordu? Sabah olduğunda Roxane bu sorulara mantıklı bir cevap bulamamıştı. Ve ardından gelen haftalarda Zito'dan hiç ses seda çıkmamıştı.

Bileği iyileşmiş ve değneklerden kurtulmuştu. Zamanla, kendi kendine mutfağında Zito'yu, merdivenlerden inerken onun kollarında nasıl taşındığını ve yatağında onun yanında olmasını hayal etmeyecekti. Zito yeniden girdiği hayatından aynı hızla tekrar çıkmıştı. Bazen kendi kendini bütün bunların olmadığına inandırıyor. Ta ki bir sabah midesi bulanarak yataktan zorla kalkana kadar. Günleri, haftaları sayınca donmuştu ve göğsüne bir sancı girdi.

İki hafta daha beklemeye karar vermişti çünkü böyle bir şeyi kabullenmek istemiyordu. Sonra çok hafif geçen bir adet yaşadı ve

hem rahatlatma hem de üzüntüyle karışık duygularla hamileliği aklından çıkardı.

Ama birkaç gün sonra bir yemek daveti için hazırlanırken aniden midesi bulanmaya başladı ve kusmak için tuvalete zor yetiştı. Aynada bembeyaz suratına ve titreyen eline baktıktan sonra kendi kendine ya hastalandığını ya da... iki aydan fazla bir süredir hamile olduğuna karar verdi.

O kadar da geç değil." diye doktor konuştu. "Ama eğer bu bebeği istemiyorsan, o zaman biran önce karar vermelisin."

İçinde yeni bir hayat taşıyordu ve bunu Zito'yla birlikte yapmışlardı. Zito. Onun da bunu bilmeye hakkı vardı. Eve gittiğinde saatlerce düşünmeye başladı. Birkaç hafta daha bekleyebilirdi çünkü düşüklerin çoğunun ilk üç ayda olduğunu doktoru söylemişti. Eğer öyle bir şey olursa, o zaman Zito'nun öğrenmesine gerek kalmazdı. Boğazına bir yumru takıldı ve yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı.

Bu delilik! Ben bebek istemiyorum! Şu anda basıma gelebilecek en kötü şey. diy e çılgınca düşündü.

Eğer bebeği aldırırsa, hayatının sonuna kadar bundan pişman olacağını biliyordu. Ama karnında ağırlar sıklaştınca doktora gitti. "Yatak istirahati ama eğer düşük yaparsan bu bebeğin gelişmediği anlamına gelir ve belki de bu senin için en iyisi olur." diye doktoru konuşmuştu.

Birçok bakımdan iyi olur diye Roxane kendi kendine düşündü. Bu neden onu rahatlatmıyordu? Kendini çok kötü hissediyordu ama bunun nedenini arlamıyordu. Eve gider gitmez Avustralya'da yaşayan annesini aramaya karar verdi.

Zito'ya söylemek zorundasın." diye annesi birkaç gün sonra konuştu. Roxane'nin bütün karşı çıkmalarına rağmen Doreen Fabian ilk bulduğu uçağa atlayıp, telefonla konuşmalarının ertesi günü gelmişti.

"Biliyorum." Roxane'nin morali biraz daha düzelmişti. Doktoru ve annesinin uyarıları sayesinde kendini çok sıkıyordu. Doreen Roxane doğmadan önce ve sonrasında hemşire olarak çalışmıştı.

"O zamandan beri bir daha aramadı mı?" diye annesi Roxane'e sordu.

"Hayır." Zito'nun aramaması işleri daha da zorlaştırıyordu. Roxane hamile olduğunu haber verdiğinde

onun ne reaksiyon göstereceğini tahmin edemiyordu.

"Bebeğin hatırına sen neden onu aramıyorsun? Onu terk ettiğinde Zito mahvolmuştu. Senin nerede olduğunu söylememiz için babanla bana yalvarmıştı."

"Söylemediğiniz için teşekkür ederim."

"Sen bizim kızımızsın. Ama arada sırada acaba yanlış mı yapıyoruz diye düşünmedim desem yalan olur."

"Zito'yla evlenmeme başından beri karşı çıkmıştınız ama."

"Herhangi biriyle evlenmeye hazır olduğundan emin değildim ama sen çok emin gibiydin ve her zaman mantıklı hareket eden bir çocuktun. Kanatlanıp uçmana ve hayat tecrübesi yaşamana için seni biraz iteklememiz gerektiğini düşünüyordum ama bunun için de daha çok erken olduğunu düşünmüştüm."

Roxane ailesinin onun bu kadar çabuk evlenmek isteveceğini düşünemediklerini anlamıştı. "Eğer evden ayrılmak isteseyd'im, beni durdurmayacaktınız, öyle mi?"

"Hayır ama mezun olana kadar bizimle kalmak istediğini söylediğinde rahatlamıştım."

"Aileyle birlikte yaşamaktan kocayla birlikte yaşamaya geçmenin iyi bir fikir olmadığını bana söylediğinizde sizi dinlemeliymişim."

Doreen acı acı gülümsedi. "Normal olarak Zito herkesin isteyeceği bir damat adayıydı. Her annenin görevi kızını öyle bir adamla evlenmeye teşvik etmektir. Belki de sana evlenmemen için daha fazla baskı yapmalıydım."

"Sen ne dersen de, ben yine de onunla evlenirdim." Doreen gülümsedi. "İnatçı olduğunu pek belli etmezsin ama ben sen daha bebekken anlamıştım."

Belki de Roxane Zito'ya bu yüzden fazla sesini çıkarmamıştı. Çocukken ailesine çok nadir karşı gelmiş ve onlarla hiç tartışmamıştı. Ailesi her zaman ona güvenmiş ve o da her konuda onlara danışmıştı. Ama Zito'yu tanıdıktan sonra hiç kimsenin fikrini önemse-memişti."

"Zito mükemmel olmayabilir ama iyi bir insan ve seni seviyor." Roxane'nin dudakları titredi ve yere baktı. Belki de bu aşkı öldürmüştü. Belki Zito artık onu ve bebeğini reddederdi. İlgüdüsel olarak elini karnına götürdü ve birden bir kıpırdanma hissetti. "Galiba...galiba hareket etti! Daha çok erken değil mi?" "Erken ama dört ay dolana kadar bebeğin kıpırdamasını genelde hissetmezsin çünkü çok küçüktür. Ama sen çok zayıf olduğun için hissetmen normal. Aslında biraz kilo almalısın."

"Oh." Roxane'nin yüzünde çok şaşkın bir ifade vardı. "Oh, ne desem..Bilmiyorum. Kendimi çok garip hissediyorum. Ya bunca zamandan sonra onu kaybedersem? Buna dayanabileceğimi sanmıyorum, artık değil."

Annesi uzanıp onun diğer elini tuttu. "Tatlım, kocanı ara."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ona söylediğinde telefonda çok uzun bir sessizlik oldu. Sinirleri iyice gerilen Roxane, "Seni etkileyen bir şey yok. Bunu tek başıma yapabilirim ama bilmeye hakkın var. Ve annem sana söylemem gerektiğini söyledi."

"Annene söyledin mi?"

"Bir süredir benimle birlikte kalıyor."

"Niye?" diye Zito sordu. "Bir sorun mu var?"

"Ufak bir şey vardı ama artık yok."

"Annemi telefona çağırır mısın?" diye Zito buyurur gibi konuştu.

'Zito. endişelenecek hiçbir şey yok..."

"Annemi ver! En azından o bana gerçeği söyleyecek kadar mantıklı bir insan."

"Sana benim söylediğimi söyleyecek."

"O zaman onunla konuşmama izin ver!" Roxane cevap vermeyince, "Ro.xane,"

Roxane telefonu suratına kapatmayı düşündü ama o anda Zito. "Tanrı aşkına, Roxane..lütfen!"

Sinirli ses tonuna rağmen. Roxane onun endişelendiğini anlamıştı ve sonunda annesini çağırıp, telefonu verdi.

Annesi yanına geldiğinde televizyon seyrediyormuş gibi davranıyordu. "Zito yarın buraya geliyor." diye annesi konuştuğunda hemen ayağa fırladı.

"Ne için?"

"Seni görmeye ve bebekle ilgili planların hakkında konuşmak için olsa gerek."

"Planım yok." Roxane Leon'a hamile olduğundan bahsetmişti çünkü o kadar sık tuvalete koşturmak zorunda kalıyordu ki. Ama ilk dönemleri atlattıktan sonra eskisi gibi çalışacağını söylemişti.

"O zaman belki Zito'yla beraber plan yaparsınız." diye annesi ümitlenerek konuştu. "En azından Zito'nun sana ekonomik açıdan yardım etmek isteyeceğinden eminim."

"Ona bel bağlamak istemiyorum." Ama Zito'nun da bebeğiydi ve seçim şansı yoktu. Zito geldiğinde Roxane sakın görünmeye çalıştı. Zito onu baştan aşağıya iyice süzdü ama üzerindeki bol pantolon ve tişört karnını güzel bir şekilde saklıyordu.

"Ben kahve yapayım." diyerek annesi onları yalnız bıraktı.

"Annen üç aylık olduğunu söyledi. Neden bana daha önce söylemedin?"

"Belki söylememe gerek kalmaz diye düşündüm."

Zito'nun gözleri kısılmıştı. "Bu ne demek oluyor?"

"Doktor ilk hamilelikte düşük yapmanın çok normal olduğunu söylemişti."

"Anlaşılan sen de az daha düşülyordun. Bu yüzden anneni çağırdın."

Roxane onun ne düşündüğünü çok merak ediyordu. Gergin ve yorgun görünüyordu.

"Annen sana baskı yapmasaydı,, bana söyleyecek miydin?"

"O baskı yapmadı. Ben nasılsa söyleyecektim."

"Ve şimdi söylediğine göre, ne yapmamı istiyorsun?"

Roxane gururunu bir kenara bırakarak, "Ben,.belki ekonomik katkıda bulunmak istersin diye düşündüm."

"Bunu söylemene bile gerek yok. Ben daha önemli şeyleri düşünmüştüm."

"Paradan daha önemli bir şey yok."

"Bence çocuğumuzu yaptığımız gecedan daha önemli bir şey yok."

"O kadar önemli ki, o gecenin sonuçlarını düşünemedik. Sen neden..." En azından bana ilaç alıp almadığımı sorabilirdi diye içinden kızgınlıkla düşündü.

"Bana sürekli söylediğin gibi sen kendinden sorumlusun. Ben senin sözüne sadık kaldım." diye Zito cevapladı.

"Ben hala kendimden sorumluyum ve bu bebeğin sorumluluğu da bana ait."

"Her ikimize."

"Senden tek isteğim biraz ekonomik yardım,bebeği yetiştirmek için."

Zito birden çok ciddileşti. "Eğer sana parayı verip, bırakacağımı düşünüyorsan, bir daha düşün. Bunun her şeyi değiştireceğini biliyor olmalısın."

Roxane sinirli bir şekilde kahkaha attı. "Bana bunu söylemene gerek yok!" Hayatı altüst olmak üzereydi. Kendi sorumluluğunu almaya yeni yeni alışmışken, daha doğmamış, yardıma muhtaç bir bebekten de sorumlu olacaktı.

"Çalışmaya devam edemeyeceksin." diye Zito bastırdı.

"Doğum izni alacağım ama daha sonra işe dönmek için bir neden yok."

"Bebeğini yüzüstü mü bırakacaksın?"

"Onu yüzüstü bırakmayacağım. Çok iyi bebek bakımevleri var." Roxane bebeğini bakımevine bırakmak fikrinden nefret ediyordu ama bunu şu anda Zito'ya söyleyemezdi.

"Çocuğuma bakımevine gitmesi için para vermem. Bunu unut."

Roxane kendini kötü hissetti. "Yani eğer senin istediğin tarzda davranmazsam yardım etmeyeceksin?"

Zito'yu zorlayabilirdi ama bunu mahkeme yoluyla yapmak istemezdi.

"Söylemeye çalıştığım bebeğimizin annesi kadar bir babası da var ve şimdi her ikimizde onun iyiliğini düşünmemiz gerek. Annen seninle sürekli kalamaz."

Roxane annesini bu kadar zamandır işinden ve babasından ayırdığı için vicdan azabı duyuyordu. "Ona artık ihtiyacım yok."

"Yalnız başına kalmazsın."

"Bir seneden fazla bir süredir yalnızım! Çocuğunu babasız..."

"Bu çocuğun bir babası var!"

"Her çocuğun babası var...sadece hepsi anneyle evli değil."

"Hala boşanmayı mı düşünüyorsun? Çocuğum dünyaya bir piç olarak gelmeyecek! Biz hala evliken oldu ve evliken de doğmayı hak ediyor. Ona en azından bu kadarını borçluyu."

Aslında Roxane için çok zor bir durumdu. Evlilik ve çocuk sahibi olmak düşünceleri Zito'yla çok uyumluydu. "Bu beraber yaşamamız gerek anlamına gelmiyor."

Zito hemen cevap vermedi. "Benim çocuğumu taşıırken kendi kendine kalmana izin veremem. Bu yüzden böyle bir şeyi unutsan iyi olur."

Uçak Auckland havaalanından kalkarken Roxane Zito'nun istediğini yaptıracağını bildiğini düşündü. Annesi kararına karışmamıştı ama bir gün Roxane kötüleştiğinde Zito onu kucağında taşımak zorunda kalmış ve annesi de çok endişelenmişti.

"Kolay bir hamilelik dönemi yaşamayacaksın gibi görünüyor. Eğer burada kalmakta ısrarlıysan o zaman ben geri dönmeyeceğim."

"İşin..."

"İşimi bırakmak zorunda kalırsam bırakırım. Sen ve torunum daha önemli."

O anda Roxane gözyaşlarına boğuldu ve annesinin iyi niyetiyle, Zito'nun mantığı karşısında teslim oldu.

"Annemlerde kalacağım."

"Annen seninle yirmi dört saat birlikte olamaz ki, tabii işten çıkmazsa."

"Yirmi dört saat bakıma ihtiyacım yok!"

"Çocuğumuzun güvenliği için öyle olması lazım. Eğer ailenle kalmakta ısrar edersen, o zaman sana bir hemşire tutarım."

Yabancı birinin annesinin üç odalı evinde kalması Roxane'nin pek işine gelmemişti. En sonunda Zito'nun evine gitmenin en mantıklı çözüm olduğuna karar verdi. Annesi de çok rahatlamıştı ve onları rahatsız etmek de çok bencilce bir davranış olacaktı. "Bebek doğana kadar." diye anlaştı.

Zito'nun yüzü asılmıştı ama sesini çıkarmadı. "Doktorun bir şey demezse, uçak rezervasyonunu yaparım."

Zito onu eski yatak odalarına götürdüğünde, Roxane biraz gerildi. Sonra çift kişilik yataklarının tek kişilik yataklara dönüştüğünü görünce Zito, "Tek başına yatmak isteyeceğini düşündüm." dedi.

"Kendime ait bir odayı tercih ederim!"

Zito sinirlenmişti ama bunu belli etmemeye çalıştı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Eğer gece bir şeye ihtiyacın olursa, ben hemen yanı başında olmuş olurum. Seni rahatsız etmem."

"Gece ihtiyacım olan tek şey büyük olasılıkla banyoya gitmek olur. Bu da senin uykunu böler."

Zito hafifçe sırtmaya başlamıştı. "Uykumu her zaman böldün, ama öyle ama böyle. Burada beni istediğin zaman uyandıracağını bilerek daha iyi uyurum ve seni rahatsız etmeyeceğime söz veririm."

Oda yeterince büyüktü ve şimdi bile iki yatak olmasına rağmen pencere önündeki kanepe ve sehpa kaldırılmamıştı. Bir keresinde kanepede sevişirlerken sehpanın üzerinde duran vazoyu devirmişlerdi. Roxane Zito'nun üzerine oturmuş haldeyken Zito içindeydi ve bir yandan da Roxane'in göğüs ucunu ağzına almıştı. Roxane kendini kaybetmiş bir şekilde başını ve ayaklarını iyice arkasına eğmiş ve ayağıyla vazoyu devirmişti.

Zito onun nereye baktığını gördükten sonra ona bakmıştı. Düşüncelerini okuyor olamazdı. "Bu kadar endişeli olmana gerek yok." diye Zito'nun bakışlarından kaçtı.

"Belki." Ama fikrini değiştirmeye niyeti yoktu. "Yolculuktan sonra biraz dinlensen iyi olur. Ben gidip valizlerini buraya aldirtayım."

Yalnız kalır kalmaz Roxane banyoya gitti ve birden gözyaşlarına boğuldu. Annesi hamilelikte böyle şeylerin normal olduğunu söylemişti çünkü hormonlar altüst oluyordu. Yüzünü soğuk suyla yıkadıktan sonra kamını okşadı. "Benim minik bebeğim, bana neler yaptırdın böyle?" dedi.

Daha sonra ki haftalarda aslında Roxane'nin Zito'ya minnettar olması gerekirdi. Ailesi onun aralarına geri dönmesine ve bebeğe çok sevinmiş ve sık sık ziyarete gelmeye başlamışlardı. Daha önce olanlar için ne soru sormuş ne de onu suçlamışlardı.

Zito onu Melbörn'nün en iyi jinekologuna götürmüş ve ailesi geldiğinde bile öğlenleri dinlenmesi gerektiğini söylemişti. Ama Roxane ona Serena'nın ziyaretinin onu yormayacağına ısrarcı olmuştu.

Serena odaya heyecanla dalıp, yatağın üstüne oturmuştu. "Şimdi bana anlat bakalım. Ağabeyimle ne durumdasınız?"

"Artık evli bir kadınsın. Bunu anlamam lazım" diye Roxane şaka yaptı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun! Neden onu terk ettin ve o geri dönmen için ne yaptı?"

"Onu terk ettim çünkü ağabeyin bakılmaya ihtiyacım olduğunu düşünüyordu ve aynı neden için geri döndüm."

Serena ona düşünceli bir şekilde baktı. "En büyüğümüz o olduğu için sorumluluk duygusu çok fazla. Daha kendisi çocukken ona bize bakması gerektiği söyleniyordu. Annemle babam maalesef çok eski kafalılar ve bizleri de öyle yetiştirmeye çalıştılar. Tabii bize iyilik yaptıklarını düşünüyorlardı ama Norrie'nin öyle olmadığına memnunum."

"Şanslısın. Norrie'yle mutlusun, değil mi?"

"Hem de çok ama tabii kavgaya etmediğimiz zamanlar dışında. Ben Zito'yla ikinizin kavgaya ettiğini hiç

hatırlamıyorum. Sen gittiğinde hepimiz şoka uğradık."

"Belki de kavga etmeliydik." Kararına neden olan bir olay olmamıştı. Sadece bir gün kendini çok kötü ve depresyonda gibi hissetmiş ve o an oradan gitmezse, bir daha hiç gidemezmiş gibi düşünmüştü.

"Peki...şimdi kavga ediyor musunuz?" diye Serena sordu.

"Şimdi hiçbir karar veremesem bile umurum değil. Bebeği doğurana kadar hiçbir şey düşünmeyeceğim."

Roxane'nin karnı gittikçe büyümüştü ve bebeğin hareketleri artık

iyice hissediliyordu. Zito'yla beraber doğum kursuna gidiyorlar ve jinekoloğuyla, annesinin sözünden

dışarı çıkmıyordu. Zito'da her söyleneni dikkatle dinliyor ve Roxane'e uygulatıyordu.

Beraber yemek yiyorlar, aynı odada uyuyorlardı ve neredeyse her gün kol kola yürüyüşe çıkıyorlardı. Zito

sabırlı, düşünceli ama biraz soğuk davranıyordu. Zito kendini ondan uzak tutuyordu ve Roxane onun

gittikçe duygularını öldürdüğünü düşünmeye başlamıştı.

Ultrasonda bebeğin erkek olduğunu öğrenmişler ve isim aramaya başlamışlardı. Zito bebek odası

hazırlamalarını teklif edince, "Gerek yok. Bir bebek karyolası ve bir de altını değiştirmek için masa

yeterli."

"Ne tür bir karyola?"

"Annenle bir tane beğendik. Boş odalardan birine koyabiliriz."

"Neden odamıza koymuyoruz?"

"Bebek doğunca bu odadan çıkarım diye düşündüm." Roxane hafifçe içini çekti. "Gecenin bir yarısı onu

emzirmem gerekecek."

"Ben de seni seyrederim." Diyerek Zito'nun bakışları hamilikten dolayı iyice büyüyen göğüslerine kaydı.

Birden Roxane göğüs uçlarının dikleştiğini ve terlediğini hissetti. Zito kendinden çok uzakta oturmasına ve

ona dokunmamış olmasına rağmen nasıl bu kadar tahrik olduğunu anlamamıştı.

"B-böyle şeyler söyleme. Pek...uygun değil."

Zito ayağa kalktı ve sonra beklenmedik bir şekilde yanına gelip, oturarak elini Roxane'nin karnına koydu.

"Sence oğlumu annesinin göğsünü emerken görmem uygun bir davranış değil mi?"

"Sen..bundan öyle bir bahsediyorsun ki..."

"Cinsel anlamda mı? Bunun neden bu kadar korkunç?"

"Biz artık...eskisi gibi yakın değiliz."

"Bu senin seçimin." Diyerek Zito karnını okşamaya başladı ve oradan da göğüslerine geçti. "Benim değil,

Roxane. Hiçbir zaman."

Sonra her iki eliyle Roxane'nin yüzünü tuttu ve kendine döndürerek dudaklarından öpmeye başladı.

Roxane ellerini onun boynuna do-lamamak için önünde kenetledi ama dudaklarını araladı. Vücudu önce

gerilmişti ama daha sonra rahatladı. Doktor dikkatli oldukları sürece seks yapabileceklerini söylemiş ama

Roxane ona böyle bir şeyin asla olmayacağını dememişti.

Zito bu düşünceyi anlamış gibi dudaklarını ondan çekti ve zafer edasıyla gülümsedi. "Eğer fikrini

değiştirirsen, haber ver."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim ve bebek doğduktan sonra başka odaya geçmek istiyorum."

Bir an için bakışları karşılaştı ve Roxane onun şaşırdığını anlamıştı ama Zito sessizce. "Nasıl istersen ama

bu odada kalman beni mutlu eder."

"Teşekkür ederim ama pişman olursun. Gecenin bir yarısında uyanmak..."

"Hayır." derken Zito'nun gözleri koyulaşmıştı. Önce yüzüne, sonra kamına baktığında Roxane onun

gözlerinde nefesini kesen bir açlık görmüştü.

"Sen...sen hiçbir zaman gerçekten bir çocuk istemedin." Kayınvalidesi Zito'ya söyleyene kadar çocuk

konusunu hiç açmamıştı.

"Bunu istedim. Umutsuzca. Yoksa neden karar vereyim ki...?"

"Ne demek istiyorsun?" diye Roxane sordu.

Ama Zito ona cevap vermedi. "Ne demek isliyorsun, Zito?" diye Ro.vane tekrarladı.

Zito suçluymuş gibi bakışlarını kaçırıldı. "Binde bir bir ihtimal diye düşündüm ama bunu şansımı denemek

istedim."

Roxane'nin ağzı açık kalmıştı. Kalbi deli gibi atmaya, başı zonklamaya başlamıştı. "Denemeye karar

verdin! Bana gönüllü olup olmadığımı sormadın bile! Çünkü istediğin buydu! Beni hamile bırakmak

istedin!" Bunu bile bile planlamıştı.

"Zito tekrar ona baktı. "Ümit ettim. Tek yaptığım ümit etmektir."

"Ne için? Sana koş koş geri dönmem için mi?" Roxane sinirle dudaklarını ıslattı. "Beni bilerek tuzağa

düşürdün!

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Roxane'nin başı dönmeye başlamıştı. "Beni evime kadar takip ederken mi buna karar verdin?"

Zito'nun bakışları koyulaştı. "Aklımda olan tek şey seni yine kaybetmemektir. O iki gün boyunca sadece bunu düşündüm. Seviştiğimiz gece hamile kalabileceğini fark ettim. Ve evet, istedim. Bunu senin de istediğini düşündüm, ümit ettim. Ne yaptığını biliyor olmalısın diye kendi kendime kılıf uydurdum. Ama daha sonra sana bir şey söylememin haksızlık olduğunu biliyordum." Zito biran için gözlerini kapadı, omuzları düşmüştü. "Ayrıca benimle sevişmenden sonra belki de bunun önemli olmadığını düşündüm. Patronunla telefonda konuşmama kızmana rağmen, yine de sakinleştikten sonra benim haklı olduğumu anlayacağını ümit ettim."

"Haklı olsan bile, yine de..."

"Biliyorum." diye Zito araya girdi. O merdivenlerden aşağıya indiğinde ve bana kafa tuttuğunda, işinin ve özgürlüğünün senin için benden, bizden daha önemli olduğunu anladım. Bir gece önce yaşadıklarımız hakkında kurduğum hayallerden."

"O yüzden vazgeçtin." Roxane buna inanmakta zorluk çekiyordu.

"Hemen değil. İlk başta senin eve gelmeni ve bana bunu söylemeni bekleyecektim ama..beklerken evine bakındım ve bu evle ve işle ne kadar gururlandığın aklıma geldi. Sana verebileceğim her şeyden kaçmış ve beni içine katmadığın bir dünya kurmuştun. En sonunda senin bunu istediğini kabullenmem gerektiğini fark ettim ve eğer hamile kalırsan,bunu bana söylemen için beklemekten başka çarem kalmamıştı."

"Sana söyleyeceğimi nereden bildin?"

"Bunu benden saklamazsın. Sekiz hafta boyunca sen aramayınca, hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştım."

"Kürtaj da yaptırabilirdim."

Zito bembeyaz kesildi ve sonra başını salladı. "Hayır, bunu asla yapmayacağını biliyorum."

Zito'nun Roxane'i bazı yönlerden bu kadar iyi tanıyıp, diğer yönlerden aptallık etmesi ne kadar garipti. Ertesi gün üç büyük kutu Roxane'nin adına eve gelmişti. İçlerinde bebek karyolası, çarşaf ve battaniyeler ve alt değiştirme masası vardı. Roxane bunları yatak odalarının karşısında ki boş odaya yerleştirtti. O sırada Zito kravatını ve ceketini çıkarmış bir şekilde geldi ve arkadan Roxane'e sarıldı. Roxane yerinden hiç kıpırdamadı ve en sonunda rahatlayarak başını Zito'nun omuzuna dayadı.

"Çok meşgul olduğun belli. Umarım kendini çok yormamışsındır."

"Çoğunu yardımcıları yaptı. Onlar da beni şımartıyor."

Zito ona daha da sıkı sarıldı. Roxane, "Çok şişmanladım ve bi-çimsiz oldum." dedi.

Zito onu kendine çevirdi. "Hamile ve çok güzel."

"Çok nazıksın ama..."

"Şimdi her zaman olduğundan daha güzelsin ve sen hep hayatımda gördüğüm en güzel şeydin."

"Zito" Roxane onun sesinde ki içtenliğe inanmıştı. "Bir gün yaşlanacağım."

"Ben de ve düşüncelerim değişmeyecek."

Zito sanki ömür boyu beraber olacaklarmış gibi konuşmuştu. "Zito..sen her şeyi uzun süreli olarak kabul etmiyor musun? Ben bebek doğduktan sonra kalacağıma söz vermedim."

Zito şoke olmuş ve rengi atmıştı. "Bebeğini terk mi edeceksin?"

"Hayır!" Roxane'nin gözleri büyümüştü. "Tabii ki hayır!"

"Oğluma almana izin vermeyeceğim."

Bir anda Roxane çok öfkelenmişti. Zito'nun değişmeye çalıştığına inanmaya başlamıştı ama şimdi gerçek yüzünü yine belli etmişti. Öfkesine hayal kırıklığı da eklendi. "Beni durduramazsın!"

"Öyle mi? Velayet için mahkemeye başvursam, sence kim kazanır?"

Büyük olasılıkla Zito Avustralya'nın en iyi avukatlarını tutardı ve mahkeme de terk eden bir eş ve yalnız anne yerine, oğlunun bakımını geniş ve zengin bir aileye vermeyi tercih ederdi.

"Seni alçak!" Roxane'nin elleri kilitlendi, yanakları kızarmıştı. Zito'ya vurmak istedi ama onun yerine kapıya doğru gidip, yanından geçti. Zito kıpırdamadan onun kolunu tuttu. "Roxane!"

"Bırak beni! Yoksa beni bir yere mi kilitleyeceksin?"

"Seni kilitleyemem, yapamam!" Roxane'e bir saniye kadar daha baktıktan sonra kolunu bıraktı ve yana çekildi.

Roxane hemen odalarına gidip eşyalarını dolaptan çıkarmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Zito'nun sesi sakindi.

"Eşyalarımı topluyorum."

"Sevgilim, saçmalama."

Roxane düşünmeden, tereddüt etmeden elinde olan ayakkabılarını bütün gücüyle ona fırlattı. Biri omuzuna, diğeri de yüzüne geldi. Sol gözünün altı hemen kızardı ve kendi hareketine şaşırان Roxane olduğu yerden kıpırdayamadı.

Zito'da aynı şekilde hissetmiş olmalıydı çünkü sanki Roxane'i ilk defa görüyormuş gibi ona bakakaldı. En sonunda, "Bu kendini daha iyi hissetmeni sağladı mı?" diye Roxane'e sordu.

"Evet!" diyerek Roxane ağlamaya başladı.

Zito bir süre daha yerinden kıpırdamadı ama sonra Roxane'e doğru gidip, ona sarıldı Roxane ağlamaya devam ederek ondan önce kurtulmaya çalıştı ama Zito onu kucağına alıp yatağa taşıyınca kendini bıraktı. Yatakta Zito ağlaması geçene kadar bırakmadı ve Roxane şişmiş gözleriyle onun omuzunda en sonunda sustu. Orada öyle sessizce birbirlerine sarılmaları sevimlilerinden bile daha yakın olmalarını sağlamıştı.

"Üyudun mu?" diye Zito sordu.

Roxane başını salladı. Zito'nun kolları onu iyice sıktı ve sessizce. "Bunların hiçbirinin olmasını istemedim. Ben çok aptalım. Her şeyi istediğin gibi yaparsam, kalacağımı düşünmüştüm ve her şey yolunda gibi gidiyordu, iyi anlaşıyorduk ve bebeğin hatırına kalmak isteyeceğini ümit etmişim, .biz karı koca hayatı yaşamasak bile."

"Bu seni tatmin eder miydi?"

"Senin burada kalman beni tatmin eder. Seni tehdit etmek istememiştim. Sadece sinir ve korku beni böyle konuşturdu."

"Korku mu?"

"Acaip bir korku. Seni tamamıyla kaybetme korkusu. Sen yanımda olmazsan sana çok kötü bir şey olacağı korkusu. Beni hiçbir zaman bir daha sevmemen korkusu."

Roxane nefesini tuttu ve kalbi deli gibi çarpıyordu. Zito'nun derin bir iç çektiğini duydu. "Hep oldukça rahat bir adam olduğumu düşünmüştümdür. Dört kız kardeşle başka nasıl olabilirdim ki?"

Roxane Serena'yle konuştuklarını hatırladı. Korumacılık Riccioni erkeklerinde yaygın bir duyguydu. Eşleri buna alışmış ve yadırgamamıştı ama Roxane için bu olağan bir durum değildi.

"Seninle tanışır tanışmaz seni hep güvenli bir yerde saklama duygusu yaşadım."

"Ben tehlikede değildim."

Zito hafifçe kıpırdadı ve Roxane onun saçını öptüğünden emin olamadı. "Sadece ben öyle düşünüyordum. Seni evliliğe ikna ederek. seni çok mutlu edeceğime ve hiç kimseye bakmayacağını sandım."

"Kimseye bakmadım ki!"

"Ama sana bakanlar vardı. Kendime güvenim yoktu..."

"Kendine güvenin mi? Senin?"

"Senin ilk erkeğindim. Ya benden bıksaydın...ya başka biriyle seksin nasıl olacağını merak etseydin?"

"Seninle evliydim! Başkalarından vazgeçerek. Başkasına ihtiyacım yoktu. Sadece seni istiyordum."

"Benim sana olan ihtiyacım gibi değil. Sana zarar verecek, incitecek herhangi bir şeyden korumak benim için çok önemliydi. Seni kollarıma aldığımda, teninin yumuşaklığını hissettiğimde korkuyordum. Vücuduna bayılıyor, tapıyordum. Ve gülüşüne, beni ve ailemi memnun etmek için çabalamana ve birçok bakımdan yaşına göre olgun oluşuna. Ama arada sırada bana ne kadar genç olduğunu hatırlatan çok hoş saflıkların vardı."

Roxane hafifçe yüzünü buruşturdu ama sesini çıkarmadı.

"Her ne kadar hoşuma gitse de, bu çoğu zaman beni korkutuyordu. Bu davranışların seni başka kötülöklere karşı koruyamazdı ama sen bana güvenden ve ben de bu güveni kaybetmemen için elimden geleni yapmak istedim. Benim her zaman seni koruyabileceğime inanmanı istedim."

Roxane içini çekti. "Sanırım çok nankörlük etmişim."

"Kız kardeşlerim gibi hiçbir zaman öfkelenmedin ve ayakkabı fırlatmadın."

Roxane utanarak yüzünü onun gömleğine gömdü. "Daha önce hiç kimseye bir şey atmamıştım."

"Belki de yapmalıydın."

"Senin dikkatini çekmek için bu mu gerekli?"

"Sen her zaman benim dikkatimi çektin. Ben senin baş şikayetin bu olduğunu sanıyordum."

"Sadece çok fazlaydı. Her şeyi hep tam yapmak zorunda mı

"Serena senin boğulmuş gibi hissettiğini söyledi. Bu bebeği yapmadan bana bunu söylemeye çalışıyordun, değil mi?"

Başı onun göğsünde kalarak Roxane kafa salladı. "Ve yırttığın mektupta."

"Bunu yapmamalıydım."

"Çpk mantıklı bir mektup değildi zaten. Hissettiklerimi kağıda dökmek için kafam çok karışık."

"Ve ben de kendimi haklı göstermek için çabalıyor ve öfkemi bastırmaya çalışıyordum."

"Kendini haklı çıkarmak mı?"

"Kimse hatalı davrandığını kabul etmek istemez. Hayatımın merkezi sendin ve ben de senin merkezin olmaya çalışıyordum. İnatçı, bencil ve korkak davrandığım için özür dilerim, Roxane."

Roxane başını kaldırarak güldü. "Korkak mı?"

"Bana mutsuz olduğunu söylemeye çalışırken seni dinlemeye korktum."

Roxane duyduklarına inanamıyordu. Zito gerçekten hatalı davrandığını kabul mu ediyordu?

"Düşünebildiğim tek şey sana daha fazla para, sosyal hayat, sevgi vermektir. Seni uzaklaştırdığım ve kendini tuzağa düşmüş gibi hissettiğin için çok üzgünüm. Daha da önemlisi, seni tehdit ettiğim için özür dilerim. Bebek doğduktan sonra ne olacağı tamamen sana kalmış. Sadece, neye karar verirsen ver, sana yalvarıyorum, beni hayatından tamamen çıkarma."

Neye karar verirse mi? Roxane onun yüzüne bakmak için kalktı. Zito boğazını temizledi. "Nereye gitmeyi planlıyorsun?"

"Ben.bebek doğana kadar annelere gitmeyi düşündüm."

"Eğer istediğin buysa." diye Zito başını salladı ve Roxane'i bırakarak yataktan kalktı. "Toplanmana yardım edeyim."

Roxane aptallaşmıştı. "Ekonomik açıdan sana yardım etmeme izih verecek misin?" diye Zito sorarken Roxane'nin eşyalarını bavula koymaya başlamıştı. "Nerede yaşamak istediğini düşündün mü peki.,bebek doğduktan sonra? Sana bir ev alabilirim, bebeğin hatırına, eğer istersen onun adına alırsın."

"Buna gerçekten niyetli misin?"

"Tabii ki."

"Seni... tekrar terk edersem,bana yardım edeceksin?"

Zito gülümsemeye çalışıyordu ama incindiği belliydi. "Hala anlamıyor musun? Senin için her şeyi yaparım. Kendi kalbimi bile kırarım." Roxane'e bakmadan içini çekti. "Bu senin... ebediyen gitmene izin vermek olsa da."

Roxane'nin başı döndü. Zito'ya bakmadan duramıyordu, korku, ümit ve şüphe duygulan birbirine karışmıştı.

"Teşekkür ederim. Bunu.,düşüneceğim."

Yüzü bembeyaz olmuştu ve Roxane'e güçlkle bakabildi. "Diş fırçanı unutma. Banyoda başka bir şeyin var mı?"

Roxane düşünmeye çalıştı. "Duş jeli."

Zito bunları getirip çantasına koydu. "Başka bir şey?"

"Şu anda yok." derken Roxane çantasına birkaç kitap koydu.

"Unuttuğun bir şey varsa istediğin zaman gelip, alabilirsin. Seni arabayla bırakayım."

Roxane'e bakmadan bavulu aldı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Zito söylediklerinde ciddiydi. Onun gitmesinden nefret ettiğini biliyordu ama gitmesine izin veriyordu. Hayatını yaşamasına.

Onsuz.

"Zito."

Zito durdu ama Roxane'e doğru dönmedi. "Bir şey mi unuttun?"

"Evet, sanırım."

Zito'nun arkası hala ona dönüktü. Omuzları düşmüş, başı eğik gibi duruyordu.

Roxane söylemek istediğini en sonunda tüm cesaretini toparlayarak ağzından çıkardı. "Sanırım seni ne kadar çok sevdiğimi unutmuşum."

ONIKINCI BOLUM

Zito ona doğru ağır ağır döndü ama gözleri parlıyordu.

"Roxane. bu benim için zaten zor. Bana işkence etme."

"Sana işkence etmek istemiyorum. Zito ama gitmek de istemiyorum."

Zito bavulu yere koydu ama yerinden de kıpırdamadı. "Bundan emin olsan iyi olur. Aynı şeyleri tekrar yaşamak için güçlü olduğumu sanmıyorum. Bir daha ki sefere, seni kelepçeleyip, kilere kilitleyebilirim."

"Kilerimiz yok ki."

"Kahretsin."

Birbirlerine baktılar. "Yine ayakkabıları atmaya başlayabilirim."

"Yap, eğer ben yine dayanılmaz olup, saçmalarsam."

"Buna söz veremem, ama sana haber veririm."

Zito başını salladı. "Tamam."

"Belki de aslında senin bebeğini istemiş olabilirim. Belki de o yüzden çok fazla üstünde düşünmedim."

Zito yutkundu ama konuşmadı ve Roxane onun konuşmadığını ama bakışlarında umut, çaresizlik..ve

sevgi vardı.

"Gerçekten bebek hakkında ne düşünüyorsun?" Roxane sordu.

"Ne kadar isteksiz olsan da, seni bana geri döndüren o oldu. Ve senin vücudunu, onun içinde kıpırdadığını hissettiğinde yüzünün şeklini değiştirdiğini görmek çok hoştu. Onu şimdiden seviyorum çünkü o senin...bizim. Onunla çok iyi anlaşacağımı biliyorum."

"Riccioni genli iki erkek beni mahvedecek."

"Bizi alt edersin." diyerek Zito ona doğru geldi.

"Evet. Benim hatam senin deden ve baban gibi davranmana izin vermem oldu."

"Mutlu evlilikleri vardı."

"Biliyorum ama zaman değişti ve ben de. Ben onlar gibi olamam."

Zito bu sefer içten gülümsedi. "Çok şükür."

Zito ona sarıldığında hemen yatağa gittiler. Roxane onun gömleğinin düğmelerini açarken, Zito'nun elleri onun her yerindeydi. Roxane'i soymaya başladığında, "Beni son zamanlarda çıplak görmedin. Korkarım ki,gördüğün hoşuna gitmeyecek."

"Saçma.....utanma." diye Zito lafını değiştirdi. "Seni görmek için sabırsızlanıyorum."

Hemen ardından, Zito olabildiğince nazik davranmaya çalıştı ama tutkulu sevişmelerinde her ikisi de nezaketi unuttular. Sevişmeleri doyuma ulaştığında, Zito onun şiş dudaklarına dokundu ve pişman göründü. "Canını açtım mı?" diye sordu.

"Hayır." diyerek Roxane uzanıp onun çürümeye başlayan gözüne dokundu. "Bunu yapmamalıydım."

"Öpersen iyileşir."

Roxane hemen öptükten sonra, "İnsanlara ne diyeceğiz?"

"En sonunda beni döverecek adam ettiğini."

"Kimse inanmaz ki."

Birkaç ay sonra Zito karanlıkta bas bas bağırarak oğlunu kucağına alırken. "Demek ikimiz seni mahvedecektik, öyle mi? Bence tam tersi bir durum yaşıyoruz."

"Öyle mi demiştim?" diyerek Roxane geceliğinin önünü açarken oğlunu kucağına aldı.

"Senin dinlenmen gerek. Bu küçük canavarı sabahın dördünde sana getirmemem gerek. Belki kendi haline bıraksak tekrar uyur."

"Tekrar uyumaz. Acıkmış"

"Hep aç."

"Babasına benzemiş. İri bir bebek. Belki birkaç hafta sonra gece mamalarından vazgeçer ama şimdi ihtiyacı var."

"Sen daha iyi bilirsin." diyerek Zito başucu lambasını yaktı ve Roberto mutlu bir şekilde annesinin göğsünü emerken, Roxane önce bebeğine sonra Zito'ya gülümsedi.

O da oğluna bakıyordu. Onun saçlarına ve minik parmaklarına dokunduktan sonra, "Çok güzelsin. Her ikiniz de. Sana yaptığım için üzgün olmam gerektiğini biliyorum ama olamıyorum."

"Ben de." diye Roxane itiraf etti. -

Roberto'yu hıçkırık tutunca, Roxane onun gazını çıkardı. "Bu kadar ağgözlü olmaman gerek." diye oğluna konuştu.

"Ne yapalım, sen söz konusu olunca ikimiz ağgözlü oluyoruz."

Roxane bebeğine baktıktan sonra, "Sen de benim için böyle mi hissettin? Sanki beni en ufak bir acıdan korumanın çok önemli olduğuna ve senin görevinin neye ihtiyacım olduğuna bilmek ve bunu ne pahasına olursun sağlamak isteği."

"Evet, aynen öyle."

"Sanırım anlıyorum." diye Roxane yumuşaklıkla konuştu.

"Ama senin aciz bir bebek olmadığını düşünemedim."

"Şimdi anne olduğuma göre."

"Sen çok cesurdun. Hayatımda kimseye böyle bir hayranlık duymadım. Bana ikinci bir şans verdiğin için teşekkür ederim. Eğer hala çalışmak istiyorsan, yiyecek içecek müdürlerinden biri birkaç ay içinde emekli olacak. Belki ilgilenirsin diye düşündüm."

"Seninkiler ne der?"

"Senin yapabileceğini söyledim. Tecrüben var ve çok da başarılısın. Roberto'ya bir dadı tutarız. Ne dersin? Sen karar ver."

Roxane'nin nefesi kesilmişti. Onun kararı. Soru yok, baskı yok. Roberto doğduğundan beri Zito çok rahatlamıştı. Roxane onun kontrolü ele almasına sesini çıkarmamıştı. Her şeyi o organize etmiş ve Roxane'e bebeğini ve kendini düşünmekten başka bir şey bırakmamıştı.

"Düşüneceğim." diye Roxane konuştu.

"Eğer aileyle çalışmak istemiyorsan, söyle. Seni gözaltında tutmak istediğim için teklif etmedim."

"Tamam." Aynen Zito'nun hissettikleri gibi, Roxane'de evliliklerinin ilk başlarında onu kaybetmekten korktuğu için Zito'ya hiç karşı gelmemişti. Ama şimdi ilişkileri kavgalara, uyumsuzluklara ve öfkeye dayanabilir noktaydı. Bu fırtınalarla baş edebilecek kadar güçlüydüler."

"Seni sıkmak istemiyorum."

"Biliyorum. Seni seviyorum ama bana saygısızlık etmene izin vermeyeceğim. Bunu şimdiye kadar anladığını düşünüyordum."

"Biliyorum. Sen inanılmaz bir kadınsın, Bayan Riccioni ve ben de seni seviyorum."

Zito eğilerek onu öptü, önce nazikçe, sonra vahşice ve Roxane'de aynı karşılıkla onu öptü.

"Küçük beyin işi seninle bittiğinde, sana yapacaklarım var. Tabii izninle."

Roxane güldü. "Senindir, sonuna kadar."

Zito onun omuzunu öptü ve sırasını beklemek için arkasına davandı.

SON